

VS 3

*Galileo,
světy spojené v minulosti*

Martin S. 2025

Galileo, světy spojené v minulosti

Vesmírné společenství 3.

Martin S. 2025

Veškeré poznámky, připomínky a stížnosti jsou vítány:

mar.stu@seznam.cz

Galileo, jedna z prvních dvou nad světelných letounů postavených na sjednocené Fagaře. Prvním úkolem Galilea je letět na Zemi po nejkratší trase. Přitom má prozkoumat všechny hvězdné systémy a to jak na přímé trase tak i v blízkém okolí.

Cestou však narazí na tři vzájemně blízké světy spojené minulostí. První z nich byl v dávné minulosti napaden bestiiemi z hvězd, druhý zase démony z hvězd. A ten třetí...

Na prvních dvou světech se posádka Galilea zdrží déle, než by bylo nutné, ale jejich ochota pomáhat a také notná dávka zvědavosti jim nedovolí odletět dříve, než se vše vyřeší.

Obsah

[Šestá hvězda](#)

[První kontakt](#)

[Oficiální setkání](#)

[Média](#)

[Jižané](#)

[Invaze](#)

[Na moři](#)

[Na marodce](#)

[Hlášení](#)

[Test](#)

[Ultimátum](#)

[Výstřel](#)

[Okolo Zufary](#)

[Ti rozumnější](#)

[Druhá soustava](#)

[Setkání](#)

[Hlavy států](#)

[Rozpaky kolem igutli](#)

[Děti z Ragónu](#)

[Věřící](#)

[Vyslanec](#)

[Válka začíná](#)

[Jaroslav](#)

[V zajetí](#)

[Výslech](#)

[Konec návštěvy](#)

[Kacíři](#)

[Paměť](#)

[Jeskyně](#)

[Na řece](#)

[Mravenci](#)

[Zátoka](#)

[Shledání](#)

[Archeologické naleziště](#)

[Žádost totů](#)

[Gurf](#)

[Odlet](#)

[Třetí planeta](#)

[Sjerp](#)

Šestá hvězda

Od slavnostního startu dvou nadsvětelných hvězdoletů na planetě Fagara uplynuly dva měsíce. Tehdy se konala veliká slavnost, na které se sešli snad všichni pohlaváři z celého společenství. A samozřejmě tam nemohli chybět příslušníci nově vzniklé, jednotné fagarské vlády, v čele s prezidentkou Lutly.

Zemi zastupovala celá plejáda pozemských politiků a naše česká prezidentka Kamila Hurtová. Po jejím boku stál téměř legendární Tomáš Janek a jeho triganská manželka Alaný.

Dokonce si vzpomínám, že se na slavnost dostavilo několik zástupců z civilizací Uzálal a Ugur. Nicméně, ty tam přivedla touha spatřit něco nového a výjimečného, čímž start prvních dvou nadsvětelných průzkumníků dozajista byl.

Náš Galileo, kterého si objednala pozemská OSN, se vydal směrem k Zemi, přičemž jsme měli prozkoumat několik desítek hvězd v okolí přímé spojnice Fagara – Země.

Druhý stroj si objednali Trigané a nazvali jej GA 01. Ten měl stejný úkol, ale směrem k planetě Triga, a před několika dny nám ohlásil ukončení základního průzkumu sedmé hvězdy. Nicméně dosud nenašel nic mimořádného. Ostatně, my jsme na tom byli stejně. Jediný rozdíl byl v tom, že my jsme dokončili průzkum páté hvězdy a nyní se nacházíme v Guliru a letíme k šesté hvězdě.

„Všichni na svá místa,“ vyzval nás prostřednictvím palubního rozhlasu náš japonský velitel Isao Watanabe. „Za deset minut přejdeme do normálního prostoru.“

„Vynoření z Guliru za tři, dva,“ hlásila hlavní pilotka Žala z Fagary. „Jedna!“ Následně se celý hvězdolet prudce otrásl. To ale nebyla známka poruchy, nýbrž běžný jev provázející každý přechod mezi prostory.

„Hlášení o stavu Galilea,“ požádal velitel Isao.

„V akumulátorech zbývá třicet osm procent energie,“ ohlásil triganský energetik Kaklt.

Původně se zamýšlelo pohánět hvězdolety pozemskými reaktory, ale při prvním pokusu se ukázalo, že v Guliru sice řetězová reakce probíhá, jenže docela jinak. Veškeré palivo v reaktoru vyhořelo během několika minut a množství získané energie bylo zanedbatelné. Proto byly použity osvědčené akumulátory a solární panely.

„Radar krátkého dosahu neukazuje nic nebezpečného,“ ohlásil jako druhý švédský radarista Peter Fredriksson. „Zahajuji hloubkový průzkum soustavy.“

„Na rádiových frekvencích jsem zatím nic nenašla,“ ohlásila má triganská kamarádka a skoro jmenovkyně Térka.

„Co navigace?“ zeptal se kapitán.

„U mě je vše v pořádku,“ odpověděl Fagar Untar. „Jsme u správné hvězdy a vzdálenost od ní je ve vymezené oblasti.“

„Kaklte, začni dobíjet akumulátory,“ nařídil velitel Isao.

„Isao, radar právě objevil první planetu,“ oznámil Peter.

„Je v obyvatelné zóně?“ zeptal se pohotově náš jihoafrický planetolog Ugan Naidoo.

„Ne, je příliš daleko od hvězdy. Navíc je dost velká. Přesný průměr ti neurčím, ale předběžný odhad je kolem padesáti tisíc kilometrů.“

„To je velikost odpovídající Neptunu,“ konstatoval Ugan.

„Jak daleko je od hvězdy?“ zeptala se Triganka Emíja.

„Dvacet devět astronomických jednotek,“ odpověděl jí Peter po krátkém výpočtu.

„Takže, přátelé,“ ujal se slova kapitán Isao, když jsme se všichni sešli v místnosti, která současně sloužila jako společenská místnost, jídelna a poradní sál. „Radarový průzkum soustavy je hotový. Tudíž se můžeme pohnout dál, beztak všichni dobře víte, co jsme našli.“

Bylo pravdou, že jsme se o výsledky zajímali všichni, a proto jsme už věděli, že se v této soustavě nachází pět planet. Dva vzdálení plynové obři,

jeden rozpálený šutr před bio zónou a jeden zmrzlý šutr těsně za bio zónou, ale ta pátá planeta byla přímo v ideální vzdálenosti.

„Co však nevíte, je výsledek spektrální analýzy planety číslo dvě,“ nahradil kapitána planetolog Ugan. „Z našeho pohledu je druhá planeta na opačné straně hvězdy, ale není v přímém zákrytu. Je to trochu stranou, ale musíme počítat s případným vlivem hvězdy na výsledky analýzy.“

„Zkrát to,“ vyzval ho nedočkavě Fagar Pítu.

„Podle předběžné analýzy,“ pokračoval, aniž by dal najevo přerušení, „je na planetě kyslík, voda a zelené rostliny.“

„Ještě, že jsem tě popohnal, jinak by to z tebe vypadlo nejdřív za hodinu,“ utrousil pobaveně Pítu.

„Pítu,“ napomenul ho Ugan.

„Takže poletíme ke druhé planetě,“ usoudil Fagar Pùgl.

„Ještě štěstí, že máme ty nové antiprostorové motory,“ pochvaloval si náš triganský technik Horýn. „S těmi starými bychom tam letěli nejméně dva měsíce, možná i tři, ale s těmito tam budeme za necelý den.“

„Moc se neraduj,“ upozornil ho Isao. „Planeta číslo tři je blíž, takže poletíme k ní. Dvojka přijde na řadu až po ní.“

„Pošleme ty výsledky na Zem?“ Poprvé jsem promluvila i já.

„S tím bych ještě počkal, přece jen ty výsledky nejsou moc jisté, Terezo,“ řekl Ugan.

„Souhlasím s Uganem,“ dodal Peter.

„Takže počkáme,“ uzavřel to kapitán.

Dva z následujících tří dnů jsme strávili létáním v kosmu. Nejprve jsme letěli ke třetí planetě, kterou jsme po jednom dni opustili, aniž bychom dosáhli nějakých zajímavých výsledků. A tak jsme nakonec doletěli k oné druhé planetě, kde jsme si definitivně potvrdili závěry dřívější analýzy. Tudíž jsme mohli poslat zprávu na Zemi a na sesterský hvězdolet GA 01.

„Isao,“ oslovila mě Térka naléhavým hlasem.

„Děje se něco, Térko?“

„Zachycuji slabé rádiové signály.“

„Dokážeš je zaměřit?“

„Jen přibližně. Jsou příliš slabé a navíc vycházejí z různých míst na povrchu planety.“

„To ale znamená, že tam je značně rozvinutá civilizace,“ vyslovila palubní genobioložka Tereza to, co jsme si mysleli všichni.

„To mění celou situaci. S okamžitou platností ruším plánované přistání,“ rozhodl jsem. „Nejprve provedeme důkladný průzkum z oběžné dráhy a...“ Na okamžik jsem se odmlčel.

„Co je to za signály? Dají se přehrát?“

„Přijde mi to jako běžné rádio. Zkusím něco pustit do reproduktoru, ale nejprve nás přesuňte nad severní kontinent.“

„Proč?“ zeptal jsem se.

„Vypadá to, že všechny zdroje signálu se nacházejí na severním kontinentu. Jižní kontinent je úplně tichý,“ vysvětlila mi Térka.

„Žalo, přesuň Galilea nad severní kontinent.“

„Už tam letím, veliteli,“ ohlásila po několika minutách Žala.

„Co vnější kamery, nevidí tam dole něco zajímavého?“ napadlo druhého pilota Pítu.

„Můžeme se na to podívat,“ následně jsem na hlavní obrazovku pustil přenos z hlavní kamery. Ale nic zajímavého jsme tam neviděli. Stejně jako tomu bylo v předchozích hodinách.

„Pořád jen lesy,“ shrnul to Ugan. „Mohli bychom letět podél pobřeží?“

„Mohli, ale proč?“ nechápala Žala.

„Já jsem z Afriky, a tam je většina měst na pobřeží nebo alespoň v jeho blízkosti. Ve vnitrozemí jsou také, ale obvykle se nacházejí u řek. A tenhle kontinent mi hodně připomíná mou domovinu.“

„Uprav kurz, Žalo,“ nařídil jsem bez váhání.

„A trochu zpomal,“ doplnil mě Ugan.

„Město!“ vykřikl Untar o několik minut později.

„Žalo, zastav!“ nařídil jsem.

„Vypadá dost primitivně,“ ohodnotila ho Térka.

Mlčel jsem, ale označení 'primitivní' se mi k tomu moc nehodilo. Spíš bych řekl, že vypadalo uboze, skoro jako nějaké opuštěné ruiny, ale ruiny to nebyly. Bylo tam vidět spoustu pohybujících se postav.

„Třeba je to nějaká historická památka, nebo archeologické vykopávky,“ navrhl Peter.

„Také tam mohlo dojít k nějaké přírodní katastrofě,“ uvažoval jsem.

„To si nemyslím,“ odvětila Tereza. „Okolní krajina vypadá nepoškozeně, což vylučuje sopečnou činnost či přílivovou vlnu.“

„Mohlo tam být zemětřesení,“ navrhla Térka trochu nejistě.

„Ty budovy jsou v hrozném stavu, ale pobořené rozhodně nejsou,“ vyvrátila Tereza i tuto možnost.

„Letíme dál,“ rozhodl jsem, „další město může vypadat úplně jinak.“ Jenže nevypadalo, ani třetí, čtvrté a páté město nevypadalo lépe.

„Nebýt těch rádiových signálů, řekl bych, že je zdejší civilizace na počátku doby železné,“ okomentovala to Térka.

Krátce poté jsme se ocitli nad mořem a to se už naše zraky upínaly k severnímu kontinentu.

Hned za mořem nás čekalo zajímavé překvapení.

„Vidíte to samé co já?“

„Myslím, že ano, Térko,“ odpověděl jsem překvapeně.

„Jak je možný takový rozdíl?“ nechápal Untar.

Pod námi se nacházelo přístavní město. Na jižním kontinentu jsme sice viděli pět měst a všechna byla u pobřeží, ale žádné z nich nemělo nic, co by se podobalo přístavu. Jenže zde přístav byl, a byl velký. Navíc to město vypadalo jako pozemské město. Moderní domy, silnice a na nich dopravní prostředky podobající se autům, které jsem znal ze starých černobílých filmů. Také tam bylo několik míst připomínajících parky.

„Térko, co je s tím rádiem?“ připomněl jsem jí.

„Hned to bude, Isao.“

„Žalo, zastav nás,“ ještě jsem řekl.

„Už to mám, signál je poměrně slabý, ale přehrát to půjde. Pustím to nahlas.“

Následně se palubou Galilea rozlehly tóny hudby, pocházející z planety pod námi. Po necelé minutě ji vystřídal jakýsi melodický hlas, patrně hlas moderátora.

„Térko, nahráváš to?“ napadlo mě.

„Ano,“ odpověděla, „a počítač už na tom pracuje,“ dodala.

„Nemyslím si, že mu to bude k něčemu dobré, alespoň teď.“

„Proč si to myslíš, Horýne?“

„Ty vaše počítače jsou skvělé, ale k samotné analýze neznámého jazyka jste je použili už třikrát. A pokaždé jste k jeho rozluštění potřebovali místní osobu, která vám s tím tak trochu pomohla.“

V tom se Horýn mýlil. Pravda, pomoc osoby mluvící daným jazykem neskonalé urychlila rozluštění neznámé řeči. Kromě toho byly ve všech třech případech použity knihy, kde bylo napsáno mnoho místních slov. Ale už nebyla pravda, že by pozemský počítač nedokázal rozluštit neznámý jazyk pouze z audiozáznamu.

„Je to lepší než nic, a pokud bude mít počítač dostatek zaznamenaných slov, rozluští je i bez pomoci místních,“ vysvětlila mu Tereza.

„A jak dlouho mu to bude trvat?“ nedal se Horýn.

„To se nedá odhadnout, bude to záležet na počtu zaznamenaných slov a složitosti samotné řeči,“ připojil se Ugan.

„Ale pomoc místních by se určitě hodila?“ stále to nechtěl vzdát.

„Hodila, ale vidíš tu nějakého?“

„Tak bychom měli přistát.“

„To také uděláme, ale nejprve si trochu prohlédneme severní kontinent a počítači dopřejeme nějaký čas na analýzu řeči. Nebude na škodu, když budeme domorodcům alespoň částečně rozumět už při prvním setkání,“ ukončil jsem debatu.

První kontakt

„Před chvílí mi počítač ohlásil, že ukončil analýzu řeči těch chobolidí pod námi,“ sdělil jsem posádce důvod, proč jsem je svolal.

„Kolik procent výrazů dokázal identifikovat?“

„Něco kolem osmdesáti procent, Emíjo. Ale vše se ještě musí ověřit při setkání s Ivajany.“

„Ivajany?“ zopakovala Žala.

„Ano, podle všeho si tak říkají a svou planetu nazývají Ivají.“

„Vzhledem k tomu, že mu ta analýza trvala týden a k dispozici neměl žádnou zpětnou vazbu, je osmdesát procent velký úspěch. Vzpomínám si, že za starých časů nám to trvalo i několik měsíců.“

„Jenže, to jste neměli počítače, Horýne.“

„V tom máš pravdu, Isao.“

„Teď bych se s vámi rád poradil o dalším postupu. Také by mě zajímalo, co si myslíte o těch dvou kontinentech tam dole a kde bychom měli přistát?“

„Oba kontinenty máme celkem dobře zmapované,“ ujal se odpovědi Ugan, náš africký planetolog. „Musím říci, že rozdíly mezi nimi jsou až zarážející.“

„Zatímco jižní kontinent je dost, řekněme, nuzný. Tak ten severní jen kvete, ale důvod proč je mezi nimi takový rozdíl? Z kosmu asi neodhalíme.“

„Faktem však je, že na severu používají nějaká auta, podle všeho poháněná elektřinou, a k tomu tam mají elektricky osvětlená města a vesnice. Kdežto jižní kontinent je po tmě a doprava funguje jen po vlastních,“ dodal Fagar Untar.

„Není možné, že obyvatelé těch dvou kontinentů o sobě nevědí?“ zeptala se Tereza trochu nejistě. Jí samotné to asi znělo jako hloupost.

„Teoreticky by to mohlo být reálné, ale ty dva kontinenty od sebe nejsou zas tak daleko, a minimálně na tom severním jsme viděli dost velkých lodí,“ zamítl jsem tuto možnost.

„Mezi oběma kontinenty může panovat nějaký nepřekonatelný svár,“ napadlo Pítu. „Jižané mohou odmítat veškeré technologie, a to buď

z nějakých podivných filozofických, nebo náboženských důvodů,“ rozvíjel svou myšlenku.

„Nebo jsou zkrátka a prostě, líní,“ nadhodil Horýn.

„Líní?“ zopakoval jsem nevěřičně.

„Jo, podívejte se na sever. Tamní civilizace jenom kvete. Jejich stavby vypadají, řekněme, že kultivovaně. Mají rozsáhlou síť silnic. Ve městech jsou udržované parky. Kromě toho mají spoustu polí. A málem bych zapomněla na ta velká dopravní letadla.“

„A co mají na jihu? Nuzná města, domy v nich vypadají, jako by je pohromadě držela už jen síla vůle. Lidé žijící mimo města mají jen nějaké chatrče. A pole? Já jsem viděl jen nějaká malá políčka.“

„A tak si říkám, že vybudování toho, co mají na severu, vyžaduje značnou píli. Zato to na jihu je známkou, řekněme, malé píle.“

„Mě napadají dvě odlišné možnosti,“ ozval se Ugan. „U nás v Africe lidé žili více v souladu s přírodou a velká města začali stavět až po příchodu Evropanů.“

„Jenže tady velká města jsou, akorát že to jsou ruiny,“ namítal Horýn.

„To se nevyklučuje, lidé ze severu mohli přijít na jižní kontinent a postavit velká města. A po nějaké době je opustili a místní se o ně zkrátka nestarají, jen v nich žijí.“

„To by mohlo být,“ připustil jsem jako velitel výpravy. „Mluvil jsi o dvou možnostech,“ připomněl jsem.

„Ano, ta druhá možnost se na Zemi také stala. A není to nic jiného než staré, špatné otroctví.“

„Ty myslíš, že obyvatelé severního kontinentu používají jižany jako otroky, a proto se jim vede lépe?“ Kdežto ty na jihu úmyslně drží v bídě?“ Pochopila Tereza jako první, co tím Ugan myslel.

„Přesně,“ potvrdil.

„Ale to by bylo strašné,“ neudržela se Térka.

„To ano, ale vzpomeň si na školní dějepis. Určitě jste se učili o otroctví v Severní a Jižní Americe. Otroctví bylo i v Evropě, ale skončilo snad někdy po pádu Říma.“

„Každá z těch možností může být správná, ale také to může být úplně jinak. Jenže to se odsud nedozvíme. Na to bychom tu museli strávit hodně

dlouhou dobu a pozorně poslouchat ten jejich rozhlas,“ uzavřel jsem debatu.

„Co navrhuješ?“ zeptal se Peter.

„Co nejdříve přistát a prostě se jich zeptat.“

„Je pravda, že se tu motáme už týden. Sice jsme nenašli žádné umělé družice, ale mohou mít dalekohledy a radary, a s nimi nás sledovat. Proto souhlasím s brzkým přistáním.“

„Myslíš, že o nás vědí, Untare?“

„Myslím, že pokud o nás vědí, tak o tom nemluví veřejně. A pokud tomu tak je, řekněme, že by je naše přítomnost mohla poněkud znervózňovat. A kdo ví, co jsou zač? Žalo.“

„Takže přistaneme,“ ukončil jsem tuto část porady. „Teď ještě kde?“

Během následující porady jsme se rozhodli přistát v jednom přístavním městě na západním pobřeží. Na okraji města jsme objevili velké letiště, což rozhodlo. Snad jim nezpůsobíme velké dopravní komplikace.

„Žalo, jsi připravená?“

„Ano, kapitáne.“

„Tak zahaj přistání,“ vydal jsem konečný rozkaz.

„A pozor na letadla, ať se s nějakým nesrazíme,“ neodpustil si Horýn drobné popíchnutí.

„Térko, sleduj všechny frekvence,“ napadlo mě v poslední chvíli. „Až si nás všimnou, mohli by se pokusit navázat spojení.“

„Nemám se je pokusit kontaktovat předem?“

„Ne, jedeme podle plánu.“

O tom, zda se pokusit o rádiový kontakt, jsme včera diskutovali poměrně dlouho, ale nakonec jsme se rozhodli mlčet a přistát. Kdo ví, jak je na tom kvalita našeho počítačového překladu? Rád bych se pokusil předejít potenciální chybě překladu, když jim řeknu: Přicházíme v míru a počítač jim to přeloží. Načež se ukáže, že jeho analýza nebyla ideální, a řekl jim, přicházíme si z vás uvařit guláš. Nebo něco podobného.

Lepší bude, když jim budeme stát tváří v tvář. Naše výrazy tváře a náš samotný vzhled by také mohly působit příznivým dojmem.

Jediné, čeho jsme se trochu obávali, byla případná komplikace v jejich letecké dopravě. Proto jsme si vybrali okraj letiště, který vypadal, že je používán jen zřídka.

„Vstupujeme do svrchních vrstev atmosféry,“ ohlásila Žala.

O několik okamžiků později už kolem spodní části Galilea šlehala plazma, coby důkaz rychlého brzdění.

„Myslíte, že si toho ohňostroje někdo všimne?“ napadlo navigátora Untara.

„Určitě ano,“ odpověděl jsem mu.

„Isao, pokoušejí se nás kontaktovat. Ptají se, kdo jsme,“ oznámila mi radistka Tárka.

„To brzo,“ nadhodil Untar. A nebylo divu, vždyť za necelou minutu budeme přistávat.

„Mám jim odpovědět?“

„Nějaké známky po nějaké hrozbě?“

„Na radaru je čisto,“ odpověděl Untar.

„Rádio také nic nenaznačuje,“ připojila se Térka.

„Tak pokračujeme podle dohodnutého plánu,“ rozhodl jsem.

„Dosednutí za třicet sekund,“ upozornila nás Žala.

„Deset sekund, pět sekund. Kontakt s povrchem.“

„A je to, konečně jsme přistáli na planetě. Teď se ještě setkat s místními, ale nejdřív analýzu zdejší atmosféry,“ napadlo mě.

„Už na tom pracuji,“ ozvala se Tereza, sotva jsem to vyslovil.

„Mám to. Po bakteriální stránce by nemělo nikomu nic hrozit, ale potřebuji provést několik dalších testů. Co se složení atmosféry týče, tak ta obsahuje o trochu méně kyslíku, než je běžné na jiných planetách, ale jinak je vše v normě.“

„Takže se nám bude hůře dýchat,“ shrnul jsem.

„Asi jako na Zemi, ve třech tisících metrech,“ upřesnila Tereza.

„Dobrá, tak tedy jdeme ven,“ zakončil jsem to.

„Snad z nás místní nedostanou infarkt,“ neodpustil si Půgl.

„Když zůstaneš uvnitř, tak jim nic nehrozí,“ trochu do něj rýpla Žala.

„Vtipné,“ stroze okomentoval Půgl.

Zakrátko jsme byli v přechodové komoře. Venkovní dveře se otevřely a my jsme vyšli ven.

„Automatický překladáč je zapnutý,“ pošeptala mi Térka, když jsme tam všichni jen tak stáli a nikdo nic neříkal, a to ani na straně domácího mužstva.

„Jsme vesmírní průzkumníci a přicházíme k vám v míru a s nadějí, že zde nalezneme nové přátele.“ Snad to počítač přeloží správně, pomyslel jsem si.

„Vítejte zpět na Ivají, vesmířané. Dlouho jste u nás nebyli,“ odpověděl po chvíli jeden z místních.

„Térko, jsi si jistá správností překladu?“ obrátil jsem se na naši radistku a lingvistku v jedné osobě.

„Ano, to jsem.“

„Vždyť to znělo, jako by je někdo navštívil před námi?“

„To nelze vyloučit,“ prohlásila Emíja. A měla pravdu, nemůžeme předpokládat, že budeme všude první, ani že jsme jedinou kosmickou civilizací v celé galaxii.

„Omlouvám se, ale možná jsme vám špatně rozuměli. Říkal jste, vítejte zpět, a dlouho jste u nás nebyly?“ Pro jistotu jsem se zeptal místních.

„Ano, to jsem říkal,“ odpověděl místní muž, a zněl dost překvapeně.

„My přicházíme z takzvaného Vesmírného společenství, a pokud vím, tak vás od nás ještě nikdo nikdy nenavštívil.“

„Před mnoha staletími na náš svět zaútočily jakési bestie z hvězd,“ začal nám vysvětlovat ten muž. „Jak vypadali, už nikdo z našeho světa neví. Ve stejné době k nám zavítal tvor, kterého historie nazvala Přítel z Hvězd. A ten přítel, nejenže nás zachránil, ale také vypadal přesně jako vy. Myslím tím vás, bezsrsté,“ upřesnil.

„Možná se jednalo o nějaký ztracený triganský hvězdolet,“ navrhl Kaklt pohotově.

„O Příteli z Hvězd se rádi dozvíme vše, co o něm víte, ale to může počkat na později.“

„Máte pravdu, nejprve bychom se měli trochu seznámit,“ navrhl onen muž.

„Tak tedy, já se jmenuji KelDur a jsem vedoucí tohoto letiště. Ulfun našeho města byla o vašem příchodu zpravena a už je na cestě sem, aby vás zde oficiálně uvítala.“

„Ulfun je jeho jméno? Nebo to je nějaký titul?“ zeptala se Térka, neboť počítač to slovo nedokázal přeložit.

„Ulfun je funkce. Asi bych to mohl popsat takto: ulfun je volený vůdce města a současná ulfun se jmenuje GetOrfa,“ vysvětlil nám KelDur.

„Takže to bude místní starostka,“ shrnula to Térka.

„Kdy odhadujete, že ta vaše ulfun dorazí?“

„Asi za čtvrt hodiny,“ odpověděl mi KelDur.

Docela by mě zajímalo, jak se počítač vypořádává s převodem místních časových jednotek na ty pozemské. Z průzkumu na oběžné dráze víme, že jeden zdejší den trvá necelých dvacet pět hodin.

„Okamžik,“ vyžádala si Tereza pozornost KelDura. „K označení času jste použil slovo hodiny?“

„Ano, my dělíme dny na hodiny,“ ochotně vysvětlil KelDur.

„Byl byste tak laskav a prozradil mi, jak přesně dělíte čas?“

„Velmi rád. Tak tedy, den má dvacet čtyři hodin. Hodina má šedesát minut a minuta má šedesát sekund.“

„Fascinující.“

„Co je na tom fascinující?“ nechápal jsem, a soudě podle výrazů všech ostatních, jsem nebyl jediný.

„Vy jste neslyšeli, co nám KelDur právě řekl?“

„Samozřejmě, že jsme to slyšeli. Zdejší obyvatelé dělí den stejným způsobem jako my na Zemi. To sice je velice zajímavé, ale označení 'fascinující' bych rozhodně nepoužil.“

„Dělení času je sice zajímavé, ale o to mi ani moc nejde.“

„A o co vám jde?“ zeptal se KelDur.

„O názvy. Vy jste totiž použil slova hodina, minuta a sekunda.“

„Ale co je na tom divného? Vždyť takto označujeme čas už nějakých patnáct století.“

„Jde o to, že my Češi používáme k označování časových úseků přesně stejná slova jako vy.“

„To musí být chyba překladu,“ usoudil Ugan.

„To není chyba překladu. Tady náš nový přítel použil tři česká slova. A to velmi přesně, bez tlumočení.“

„To ale nedává smysl,“ neudržel se Ugan.

„Já neříkám, že to dává smysl. Já jen říkám, co slyším.“

„Vy asi neznáte konkrétní původ oněch slov?“ obrátila se na KelDura naše lingvistka Térka.

„To nevím, ale vím, že je začali používat naši předci v Době Velkého Zabíjení.“

„Asi zde měli nějakou velkou válku,“ usoudil Peter. „Možná něco jako byly světové války na Zemi,“ upřesnil.

„Můžete nám říct něco bližšího o tom Velkém Zabíjení?“ zeptal jsem se ho.

„Obávám se, že se v naší dávné historii moc dobře neorientuji. Přesto se o to mohu pokusit.“

„Byli bychom vám věční,“ odpověděla zdvořile Žala.

„Nevím, kdy přesně k Velkému Zabíjení došlo, ale přibližně tomu je nějakých patnáct století. V té době na náš svět vtrhly jakési bestie z hvězd a začaly naše předky, tehdy ještě dost primitivní, systematicky vyvražďovat.“

„Naštěstí pro nás k nám ve stejnou dobu zavítal jiný návštěvník z hvězd. Sice byl sám, ale jen díky němu a jeho darům se našim předkům povedlo porazit démony z hvězd.“

„Obávám se, že si více o oněch událostech nepamatují.“

„To nevadí KelDure. A od té doby vás nikdo z vesmíru nenavštívil?“

„Ne, až vy. Ale to mi ještě připomíná, že v jednom muzeu, neptejte se mě ve kterém, je stará freska několika hrdinů, kteří bojovali s démony. A mezi nimi je vyobrazen onen Přítel z Hvězd, který se vám dost podobá,“ načež výmluvně pohlédl směrem k Peterovi.

„No, pozemšťan to určitě nebude,“ odfrkl si Peter s lehkým pobavením.

„Myslíte si, že by to mohl být nějaký Trigan?“ zeptal se Kaklt.

„Jsme dost daleko od společenství, a než budu dělat nějaké závěry, chtěl bych si nejprve prohlédnout tu fresku.“ Dál jsem se nedostal, protože mě přerušil KelDur.

„Právě jsem dostal zprávu, že ulfun dorazila.“

Oficiální setkání

„Vítejte na planetě Ivají, jmenuji se GetOrfa a jsem starostkou města Kegilo.“

Vida, tak počítač už nahradil slovo ulfun slovem starostka, vlastně starostku, pomyslel jsem si.

„Je mi ctí, že vás poznávám, madam. Jmenuji se Isao Watanabe a jsem velitelem naší průzkumné výpravy.“

„Průzkumné? A co zkoumáte? Smím-li se zeptat?“

„Letíme z planety Fagara na planetu Zemi a během té cesty máme prozkoumat hvězdné systémy, které jsou na naší cestě,“ odpověděl jsem jí co možná nejzdvořileji.

„V tom případě máme štěstí, že jsme na vaší trase.“

„Ve skutečnosti jste trochu bokem, ale náš úkol zahrnuje i světy blízké naší trase.“

„Každopádně jsem ráda, že jste nás navštívily. i když bych byla radši, kdyby to bylo v klidnějších časech,“ povzdechla si starostka GetOrfa.

„Nějaké potíže na obzoru?“ zeptal se Pùgl, náš druhý technik.

„Ano, Zufařští nám opět vyhrožují válkou. Jenže tentokrát to vypadá hůř než kdy jindy. Ale tím se nemusíte znepokojovat. Pokud by mělo dojít ke skutečnému konfliktu, nebude to dříve než za několik měsíců.“

„Přesto je pro nás tato zpráva znepokojující. Smím se zeptat, proč vám vyhrožují válkou?“

„To je dost složité, ale v podstatě jen chtějí, abychom jim dávali vše, oč si řeknou. Samozřejmě, zadarmo. Navíc nás neustále obviňují z rasismu vůči všem Zufařanům.“

„Rasismus?“ zeptal jsem se nevěřícně.

„Ano, ale to je jen jedna z jejich provokací. Upřímně řečeno, kdybych měla někoho označit za rasisty, tak to budou oni. Nebo alespoň drtivá většina z nich.“

„To je trochu zvláštní, nezdá se vám?“ pomyslela si Tereza.

„Já v tom žiji celý život, takže mi to tak nepřijde. Ale vy jste zde cizí, a tak máte nezaujatý pohled na věc.“

„V tom máte pravdu, paní starostko,“ souhlasil jsem.

„A nedalo by se té naší nezaujatosti využít?“ opět napadlo Terezu.

„Jak to myslíte, paní?“ zeptala se jí starostka.

„Slečno,“ opravila ji Tereza, „a myslím to tak, že bychom se mohli pokusit vyjednávat s těmi Zufařany,“ vysvětlila svou myšlenku.

„To je zajímavý návrh, ale o tom bude muset rozhodnout naše vláda. K tomu je zde ještě další problém. Na Zufeře totiž nemají nic takového jako centrální vládu. Na tom kontinentu žije spousta nezávislých kmenů a ty se jen zřídka a hlavně nerady spojují. Proto je i vyjednávání značně komplikované.“

„Tak jak vám mohou vyhrožovat válkou, když mají problém dohodnout se sami se sebou?“ nechápal jsem.

„Upřímně řečeno, nevím. Ale domnívám se, že jste sem nepřiletěli kvůli našim potížím,“ odvedla řeč jiným směrem.

„To ano,“ potvrdil jsem. „Pro začátek bychom chtěli navázat přátelské vztahy a v budoucnu možná i obchodní. Jsem si jist, že Vesmírné Společenství vám toho bude moci hodně nabídnout.“

„O tom ani na okamžik nepochybuji. Otázkou však je, jestli budeme schopni nabídnout něco i my tomu vašemu Vesmírnému společenství.“

„S tím si teď nemusíme lámat hlavu. Je pravda, že světy ve společenství spolu čile obchodují, ale jsou tam i světy, které toho k obchodování mnoho nemají. Přesto to nikoho netrápí. Vesmírné společenství není založeno na obchodu, nýbrž na přátelství. A v případě potřeby i na solidaritě a lidskosti. Ten obchod je až na kdovíkolikátém místě.“

„Rozumím. Kdysi dávno nás navštívil tvor, jehož historie nazývá Přítel z Hvězd. Moc záznamů o něm nemáme, ale vím, že našim předkům vyprávěl něco o vesmíru a mnoha jeho rozličných obyvatelích a také o tom, že většina z nich si nejvíce váží života, ale existují mezi nimi i výjimky. Jako například bestie z hvězd, které se nás v té době pokusily vyvraždit, a také nějací Amrové. Ale o těch víme jen to, že žijí na jedné velice vzdálené planetě.“

„O Amerech jsem nikdy neslyšel, ale i tak by si na ně společenství mělo dát pozor,“ usoudil jsem.

„Co plánujete dělat v brzké budoucnosti?“ zeptala se mě GetOrfa.

„Myslím, že jsem to už říkal. Chtěli bychom poznat vás a váš svět. Případně pomoci se Zufařany.“

„S tím poznáváním nebude žádný problém. Tedy alespoň tady na Uldře, tak nazýváme náš kontinent.“

„Ale než si začnete užívat krás našeho světa, měli byste se setkat s nejvyššími představiteli naší vlády a také se zástupci médií. Ti už se sem určitě snaží dostat.“

„Vidím, že naše první zdejší kroky nebudou snadné,“ usoudil Untar.

„Vaši přátelé se velice podobají dávnému Příteli z Hvězd. Ostatně, dost se podobají i nám. Největší rozdíl vidím v tom vašem směšném mini chobotku. Proto se domnívám, že vzbudí menší pozornost než vy čtyři.“

„Proč my čtyři? Vždyť zas tak moc odlišní nejsme,“ nechápal Untar.

„Prý, že nejsou moc odlišní?“ KelDur se neubrnil úšklebku. „Vždyť jste celí chlupatí.“

„To zas není tak strašný rozdíl,“ bránil se Untar.

„A co ten váš chobot? Vždyť ho máte na špatném konci těla,“ načež ukázal na fagarský ocas.

„To je ocas. A je přesně tam, kde má být, ale vy ho máte, jak na vás koukám, mezi očima, pane,“ nedal se Untar a vrátil KelDurovi pobavený úšklebek.

„Koukám, že i Ivajané jsou veselá kopa. Podobně jako tomu je na Fagaře, odkud máme tyhle čtyři dárečky.“

„Je pravda, že zde máme rádi dobrý humor,“ odpověděla mi starostka.

„Teď bychom ale mohli pokročit dál. Říkala jste, že nás chtějí vidět novináři a vaše vláda?“

„To ano. Ale cesta sem bude zástupcům vlády trvat několik hodin. Takže jestli by vám to nevadilo, mohli byste se nejprve představit mediálně,“ navrhla starostka GetOrfa.

„V tom nevidím žádný problém...“

„Ale já ano,“ přerušila mě Tereza, genobioložka naší výpravy. „Ráda bych už konečně provedla srovnávací test.“

„To je pravda,“ přiznal jsem, „málem bych na to zapomněl.“

„Toho jsem si jaksí všimla,“ neodpustila si Tereza.

„Paní starostko, než budeme pokračovat, ráda bych vám, nebo někomu z přítomných, odebrala nepatrný vzorek krve.“

„K čemu vám to bude?“

„Jsem genobioložka výpravy a vaši krev potřebuji kvůli bakteriologické analýze. Stačí mi jí jen malá kapička. Samotný odběr provede má čalí a ten dotyčný to vůbec neucítí,“ dodala na závěr.

„Prosím, klidně si vezměte mou, ale nikde u vás nevidím injekční jehlu?“

„Říkala jsem, že krev si odebere moje čalí,“ zopakovala Tereza. Načež sáhla do své speciální kapsy a vytáhla z ní svou malou čalí, které říkala Kulíšek.

„Co je to?“ zeptala se starostka obezřetně.

„To je má čalí, říkám jí Kulíšek, a je to můj biologický pomocník. Ale teď mi, prosím, půjčte ruku.“

Po krátkém zaváhání natáhla starostka ruku směrem k Tereze. A ta k ní bez váhání přiložila svou čalí.

„Děkuji, to je vše.“

„Co prosím? Vždyť jste říkala, že mi odeberete krev. A ten váš tvoreček mi jen očichal ruku,“ nechápala starostka.

„Říkala jsem, že nic neucítíte. Přitom vás má čalí kousla,“ vysvětlila jí Tereza.

„Co prosím?“

„Okamžik, prosím. Teď musíme analyzovat odebraný krevní vzorek.“

„Zabere jim to jen chvíli, nejvýše několik minut,“ doplnil jsem.

„Nechápu,“ pronesla starostka, když čalí položila své drobounké pacičky na Tereziny spánky a ta následně zavřela oči, aby se mohla lépe soustředit.

„Neptejte se mě, prosím, jak to dělají, ale Tereza a její malá čalí propojily své mozky a teď analyzují vzorek, který jste jim poskytla.“

„Vždyť to je strašně zdlouhavý proces a je k tomu zapotřebí několika složitých přístrojů,“ nechápala starostka.

„Triganští genobiologové na to šli jinak. My, lidé ze Země, jsme na tom až donedávna byli stejně jako vy. Ale po navázání kontaktu s Vesmírným

společentvím jsme postupně převzali jejich metody a biologické pomocníčky.“

„Naše staré stroje byly pomalé a nákladné, zatímco čalí zvládnou mnohem víc za zlomek času. Také dokáží vytvářet celou řadu vysoce účinných léků.“

„A co chirurgické zákroky? Ošetřování tržných ran, zlomenin a tak podobně? To přeci ten malý tvoreček nemůže zvládnout.“

„Asi se tomu budete divit, ale většinu toho zvládnou bez sebemenších potíží, ale ano, jsou úkony, se kterými jim musí pomáhat lidé.“

„Například?“ zajímalo GetOrfu.

„Třeba ty zlomeniny, zlomené kosti se nejprve musí pečlivě srovnat, a to čalí jaksí nemůže zvládnout, ale po srovnání vpraví do pacienta nějakou látku, která způsobí, že kost sroste během několika hodin.“

„Hotovo,“ přerušila mě Tereza.

„Už?“ podivila se starostka.

„Tak povídej,“ vybídl jsem ji vcelku zbytečně.

„Takže naši noví přátelé jsou s námi lidmi, naprosto neslučitelní.“

„Co to znamená?“ přerušila ji starostka GetOrfa.

„Znamená to, že naše dva druhy spolu nemohou zplodit potomka.“

„Chápu,“ přiznala.

„Dále, co se biologických hrozeb týče, tak to je v naprostém pořádku. Po stránce bakterií a mikrobů nehrozí žádné nebezpečí, a to jak nám od zdejších, tak zdejším od nás.“

„Dobrá zpráva, ale s tím jsme už najisto počítali,“ ozvala se Térka.

„Ano, ale jistota je jistota.“

„Zjistily jste ještě něco významného?“

„Ano, Isao, genetická odlišnost místních je sice značná, ale není nepřekonatelná.“

„Jak to myslíš?“

„Že na ně budou účinkovat naše léky. Pochopitelně s drobnou úpravou. Jako větší problém vidím zdejší jídelníček. Zdejší jsou sice všežravci jako my, ale rostlinná strava je u nich téměř dominantní. Jenže ta je pro nás nestravitelná.“

„Takže jsme odkázáni na vlastní zásoby,“ shrnul jsem to.

„Ne tak úplně. Jsem si zcela jistá, že zde mají dost potravin vhodných i pro lidi a Fagary.“

„Tak to bychom měli. Ale co bude dál?“ ukončila tento bod Žala.

„Média,“ připomněla nám starostka GetOrfa.

„Teď hned?“ zeptal jsem se, ačkoli jsem odpověď znal předem.

„Pokud by vám to nevadilo.“

„Nevadilo,“ přiznal jsem.

„KelDure, mohl byste zajistit nějaké vhodné místo? Sál nebo třeba prázdný hangár. Je mi jedno, co to bude, hlavně, aby to bylo dost prostorné pro setkání s médii.“

„Nic jako sál tu nemáme, jediné příletovou halu. Jenže ta je plná Ivajanů, kteří někam cestují, nebo se odněkud vracují.“

„Tak alespoň ten hangár,“ zkusila to starostka.

„Prázdných hangárů by tu bylo hned několik.“

„No tak sláva, alespoň něco,“ skočila mu starostka do řeči.

„Ale, když dovolíte, navrhl bych pozvat ty pisálky sem. Přímo k tomuto stroji. Jinak vás budou otravovat s tím, že ho chtějí vidět.“

„Na tom něco je,“ připustila GetOrfa.

„Návštěvníci z hvězd, nevadilo by vám setkat se s médii zde?“ obrátila se na nás.

„Ani v nejmenším, klidně je sem přiveďte.“

„Slyšel jste návštěvníka Isaa?“

„Jistě, madam, hned se o to zařídím,“ odpověděl velitel letiště, načež odešel.

Média

„Vítejte, přátelé,“ přivítala starostka GetOrfa zástupce místních médií. „Dnes, na planetě Ivaji, nastal velký den. Po více než patnácti staletích k nám opět zavítaly bytosti z kosmu. A chtějí být našimi přáteli.“

„Když si je pozorně prohlédnete, zjistíte, že většina z nich vykazuje značnou podobnost s legendárním Přítelem z Hvězd, který před oněmi patnácti sty lety zachránil náš svět před vražděním, jež zde rozpoutaly bestie z hvězd.“

„Nicméně oni o Příteli z Hvězd nic nevědí. Mají jen nějakou domněnku o ztraceném průzkumníkovi.“

„Moc dlouho jsme spolu nemluvili, ale když jsem se zmínila o potížích, které nám působí Zufařané, neváhali a nabídli se jako nestranní vyjednavací a prostředníci při diplomatických jednáních.“

„Sice jsem jim říkala, že jakákoliv jednání se Zufarou jsou velice obtížná, protože Zufara nemá jednotnou vládu. Také jsem nastínila, byť jen povrchně, co od nás Zufařané požadují a co nabízí na oplátku.“

„Oni něco nabízí na oplátku?“ skočil jí do řeči jeden novinář.

„Ne,“ odpověděla starostka bez váhání.

„Takže je vše při starém,“ konstatoval jiný novinář.

„To ano, každopádně i po tomto zjištění nám jsou ochotni pomoci. Navíc se zmínili o možnosti navázat obchodní styky s naší planetou a jejich vesmírnými světy.“

„Až se to dozvědí Zufařané, tak se vzteky po...“ okomentoval to první novinář, čímž rozesmál všechny ostatní.

„Jedná se o budoucnost. Zatím ani nevíme, jak takový obchod bude probíhat. Tedy, jestli vůbec bude nějaký obchod. Upřímně řečeno, nedovedu si představit, co bychom mohli vesmířanům nabídnout. Vždyť jsme ještě ani nevzlétli do kosmu, a oni po něm putují již mnoho tisíciletí.“

„Hrozí nám nějaké nebezpečí z hvězd? Myslím tím něco takového, jako se stalo před oněmi patnácti sty lety,“ zeptala se jedna novinářka s podivným účesem, který mi trochu připomínal keř.

„Na to by nám mohli odpovědět naši noví přátelé,“ vyzvala mě starostka.

„My přicházíme z Vesmírného společenství a to je mírumilovné. Tudíž vám od nás žádné nebezpečí nehrozí a ani o ničem jiném nevíme,“ odpověděl jsem pravdivě.

„Pomocí našich palubních systémů jsme prozkoumali vaši soustavu a blízké okolí a s klidným svědomím vám mohu sdělit, že jsme nezaznamenali přítomnost dalšího stroje či nějakého potenciálně nebezpečného asteroidu,“ doplnil Peter, náš palubní radarista.

„Já jen doplním, že se ve vaší blízkosti nalézají dvě další hvězdné soustavy, ale to je vše. Na všechny strany je pak více než dvacet světelných let prázdno,“ připojil navigátor Untar.

„To by ale mohlo znamenat, že bestie přišly od jedné z oněch blízkých hvězd,“ napadlo novinářku s keřem na hlavě.

„To je velmi pravděpodobné, ale nezapomínejte, drazí spoluobčané, že sem vtrhli jen jednou, a to už je nějakých patnáct století,“

„Vaše paní starostka má pravdu, o vaši historii nic nevím, ale pokud opravdu přišli od jedné z blízkých hvězd, tak mi přijde divné, že přišli jen jednou. Proto se domnívám, že se na jejich domovské planetě muselo stát něco zásadního, něco, co všechno změnilo.“

„Máte na mysli něco konkrétního?“ ozvalo se ze skupiny.

„Napadají mě tři možnosti,“ sdělil jsem jim po krátkém zamyšlení. „První, co mě napadá, je, že u nich došlo k nějaké katastrofě. Mohlo to být něco přírodního, nebo si to mohli způsobit i oni sami. Každopádně jim to mohlo zabránit v dalších kosmických letech.“

„Nebo to vůbec nepřežili,“ pronesl někdo.

„I to je možné,“ připustil jsem. „Druhá možnost vychází z té první, a ti, co na vás zaútočili, byli poslední přeživší, nebo nějakí uprchlíci.“

„Třetí možností je, že přišli odjinud, z velké dálky, a o osudu své útočné skupiny se jejich domovská planeta nikdy nedozvěděla. Vzhledem k velké vzdálenosti se k další výpravě už neodhodlali.“

„Takže je náš svět v bezpečí,“ neubrnila se starostka.

„Historie Vesmírného společenství se píše desítky tisíc let. Poznali asi tak dvacet civilizací, avšak pouze dvě byly kosmické. A to jsme byli my, lidé z planety Země, a naši huňatí přátelé z Fagary.“

„Dále poznali dvě civilizace, které byly tak agresivní, že se samy vyhubily. O jedné to platí doslovně, zato z té druhé přežilo několik tisíc jedinců a ti si dali za vyučenou takovým způsobem, že o jakémkoliv násilí už nechtějí ani slyšet, natož ho páchat.“

„Takže jsme měli smůlu na výjimečně špatné sousedy,“ shrnul to někdo ve skupině novinářů.

„Nejspíš,“ připustil jsem.

„Paní starostka GetOrfa mluvila o možnosti budoucího obchodu mezi námi a tím vaším Vesmírným společenstvím. Myslím, že by naše posluchače zajímalo, co nám můžete nabídnout a co byste chtěli na oplátku vy od nás.“

„Tohle je věc budoucnosti, ale společenství vám může nabídnout ledacos zajímavého. Například zulyty. To jsou naprosto bezpečné dopravní prostředky. Také vám může nabídnout stanice igutli. To je zařízení sloužící k okamžité přepravě lidí či nákladu na velké vzdálenosti.“

„Jak okamžité?“ zajímalo starostku.

„Je to okamžité. Přesun prostřednictvím stanice igutli je okamžitý, a to bez ohledu na vzdálenost. Sto kilometrů, či sto světelných let, na vzdálenosti zkrátka nezáleží.“

„Tak proč jste ke svému přiletu použili tento vesmírný stroj?“ zeptala se novinářka a pokývla chobotem k našemu Galileovi.

„Jednotlivé gunyty mohou cestovat pouze mezi stanicemi igutli, a zde žádná není.“

„Takže ji zde nejprve musíte postavit,“ konstatovala starostka.

„Pokud nám to vaše vláda dovolí, tak zde postavíme hned dvě. Nicméně ty budou sloužit kosmickému průzkumu a do vašeho užívání budou uvolněny až za nějakou dobu.“

„Myslím, že to všichni chápeme. Vzájemnou důvěru je třeba nejprve vybudovat.“

„Přesně tak, paní starostko,“ přisvědčil jsem jí.

„Budeme moci i my navštívit společenství? A pokud ano, tak kdy?“ zeptal se novinář s poněkud většími, odstávajícími ušními boltci. Nevím, jak ostatní, ale ve mně opravdu vzbuzoval dojem, že má něco společného se slony, byť všichni ostatní měli uši značně podobné těm našim.

„Nejprve nám musí vaše vláda povolit stavbu stanice igutli na vašem území, poté musíme vybrat vhodné místo.“

„Jak by to vhodné místo mělo vypadat?“ přerušila mě novinářka s keřovitým účesem. Divná to móda.

„Úpatí činné sopky asi nebude příliš vhodné místo,“ pronesl jsem k mírnému pobavení místních.

„Po navázání kontaktu se společenstvím budou zahájena diplomatická jednání, a při nich by se už někteří z vás mohli dostat na planetu Triga, což je pomyslné srdce společenství.“

„Vy se nám dost podobáte a vaši chlupatí společníci také nejsou až tak moc odlišní. Zajímalo by mě, jestli si jsou všechny inteligentní bytosti v tom společenství navzájem podobné?“ zajímalo jednu novinářku.

„Vy jste dvacátým druhým inteligentním druhem, který Vesmírné společenství poznalo,“ ujala se otázky genobioložka Tereza. „Dalo by se říct, že většina z nich si je do určité míry podobná, i když existují bytosti značně odlišné. Nejvíce odlišní jsou obojživelní Uzáni a vodní Šašájové.“

„Takže většina bytostí nám je podobná,“ pochopila novinářka.

„To je relativní. Třeba Ěmnoly jsou velice milí a laskaví základní rysy těla mají podobné těm našim, nebo vašim. Jenže také jako jediní ve společenství mají křídla.“

„Ono to jsou ptáci,“ pronesl pobaveně jeden z novinářů.

„Spíše motýli. Ptákům se více podobají Miliřané, jenže ti už křídla nemají.“

Během následující půlhodiny jsme ještě odpověděli na spoustu rozličných otázek, stravou počínaje a kulturou konče. Přesto zůstávalo mnoho nevyřčeného, ale pak se situace obrátila a vyptávat jsme se začali my.

„Když jsme poprvé zaměřili naše palubní kamery na vaši planetu,“ začal jsem pokládat svou otázku, „bylo to nad jižním kontinentem. Nejprve jsme si mysleli, že zde není inteligentní život, ale pak jsme objevily první tamní město. K našemu překvapení vypadalo dost vyspěle. Avšak zároveň bylo značně zanedbané až nuzné. Krátce na to jsme zaměřili několik dalších měst a všechna na tom byla stejně.“

„O něco později jsme doletěli nad váš kontinent a zde byla situace značně odlišná. Viděli jsme udržovaná a v noci osvětlená města, silnice a na nich dopravní prostředky. Po chvíli jsme objevili i několik letících letadel. Asi si umíte představit, jak nás tento rozdíl překvapil.“

„Z toho, co jste nám již prozradily, víme, že je jižní kontinent nejednotný a problémový. Proto by nás zajímalo, jak je možné, že je oproti vám tak zaostalí?“

„Odpověď na to je poněkud složitá, nebo spíš zdlouhavá, ale přesto se pokusím vše vysvětlit,“ ujala se slova starostka GetOrfa.

„Mezi našimi kontinenty je značný a přirozený rozdíl. Zatímco na jihu panuje celoročně snesitelná teplota, tak zde se výrazně střídají léto a zima. A v zimě je tu opravdu zima. Proto naši dávní předci začali stavět domy s tlustými zdmi, které lépe odolávají mrazu. Jenže postavit takový dům trvá o dost déle než chatrč, kterou si staví na jihu. A tak se není čemu divit, že se naši předci začali usazovat na jednom místě. Zatímco na jihu se osady stěhují každých pár let.“

„Jenže kdo má hodně, chce ještě víc. A tak naši předci začali rozšiřovat své domy a budovat hospodářství, později i obchod, protože pochopili, že nikdo nemůže dělat všechno sám.“

„A tak se naše civilizace rozvíjela. Zdejší obyvatelé byli hnáni okolní přírodou a nemohli si dovolit ustrnout. Proto se nemůžeme divit, že své pevné domy postupně vylepšovali a rozšiřovali.“

„S větším životním prostorem rostla i jejich touha po vyšší životní úrovni. Což mělo za následek další rozvoj, pak další, a další. Nu, a výsledek můžete vidět sami.“

„Na druhou stranu, ty na jihu nic podobného vpřed nehnało, takže ustrnuli na místě a spokojili se s tím, co měli. Někteří dokonce říkají, že žijí v souladu s přírodou.“

„O existenci druhého kontinentu jsme věděli již před vpádem bestií. A před několika sty lety jsme se pokusili pozvednout tamní obyvatele. Města, která jste viděli, postavili naši předci. Nejprve se v nich usadili oni sami a odtud začali pomáhat místním. Zpočátku to šlo dost pomalu, protože tamní obyvatelé neuměli ani číst a psát. Nutno poznamenat, že dodnes na tom nejsou s gramotností moc dobře.“

„Po mnoha letech se zdálo, že je vše na dobré cestě. Místní se vzdělávali a ochotně přijímali naše tehdy ještě skromné prostředky. Nové zemědělské postupy je těšily a lákaly. Jenže naši předci v té době vynalezli spalovací motor, potažmo traktor.“

„V zemědělství to byl velký pokrok a obrovské usnadnění práce. Samozřejmě se traktory rychle rozšířily i na jižním kontinentu, kde měli značné potíže s nedostatkem potravy.“

„Naši předci doufali, že příchod traktorů tento problém vyřeší, a proto je jižanům ochotně dodávali. Jenže ouha, když Zufařané zjistili, že díky traktoru, pluhu a několika dalším poznatkům dosahují výrazně vyšší sklizně, než bylo obvyklé, rozhodli se sklidit jen to, co potřebovali pro sebe a pro svou vesnici. Přebytek prostě zničili, namísto toho, aby ho věnovali nebo prodali potřebným.“

„V následujícím období oseli menší plochu a sklidily jen tolik, kolik potřebovali.“

„Naši předci počítali s tím, že se o přebytky nějak podělí. Jenže oni tak neučinili, raději je zničili, než aby se s někým o něco dělili. Jenže tímto činem své dobrodince dost naštváli.“

„Asi by se dalo pochopit, kdyby to bylo jen několik ojedinělých případů. Jenže oni tak činili všichni. A tak nebylo divu, že si naši řekli, dost. Tím ale neříkám, že přestali jižanům pomáhat. To ne, jen jim přestali dávat vše, co potřebovali, a začali za dodané prostředky požadovat něco na oplátku. Ostatně, ty stroje musel někdo vyrobit a pak je ještě dopravit na Zufar.“

„Jenže s tím měli Zufařané veliký problém, a to ne proto že by neměli co nabídnout na oplátku. Měli, jenže nechtěli nic dávat. Od počátku byli zvyklí brát si vše, co potřebovali, v sousední vesnici. A na mínění obyvatel oné vesnice se nikdy nikdo neptal, prostě ji přepadli. Jenže v tomto případě to nešlo, a tak nás začali obviňovat z toho, že je nepřipustně diskriminujeme.“

„Vše vyvrcholilo před nějakými třiceti lety přepadením jednoho našeho skladiště. Přitom bylo zabito několik strážných a Zufařané ukradli vše, co potřebovali. A co nepotřebovali, prostě zničili. Po tomto odporném činu se všichni Uldrané ze Zufary stáhli.“

„Několik následujících let bylo celkem klidných. Samozřejmě probíhala jakási diplomatická komunikace mezi kontinenty, ale k ničemu to nevedlo. A po nějakých deseti letech nám Zufařané začali opět dělat potíže. Když jsme ze Zufary odcházeli, nechali jsme jim tam spoustu věcí, včetně mnoha lodí schopných přeplout moře.“

„A tak na loď nastoupilo mnoho Zufařanů a připluli k našemu pobřeží, kde vystoupili. Loď s malou posádkou se obratem vrátila na Zufaru pro další migranty. Mezi tím ti, co zde vystoupili, začali požadovat, abychom se o ně postarali, že prý nic nemají.“

„Zprvu jsme se jim snažili pomáhat a začlenit je do naší společnosti. Jenže drtivá většina z nich odmítla vykonávat práci, kterou jsme jim sehnali. A rozhodně to nebylo kvůli tomu, že by ta práce byla špatná nebo špatně finančně ohodnocená. Oni zkrátka odmítali pracovat, jen pořád natahovali ruku.“

„Vzhledem k tomu, že ilegálních migrantů neustále přibývalo a pracovat se jim nechtělo, navíc páchali velké množství trestných činů, padlo vládní rozhodnutí o deportaci zpět na Zufaru.“

„Jenže migrantů přibývalo rychleji, než jsme je stačili posílat zpět. Proto padlo další rozhodnutí – vyplout na moře a začít zabavovat lodě. Původně byly naše, takže se dá říct, že jsme si je jen brali zpět.“

„Zufařané na to zareagovali tak, že nás začali obviňovat z okrádání a z porušování jejich tradic. Oni se totiž mohou stěhovat, kdy chtějí, jak chtějí, a hlavně kam chtějí. Naši občané se zcela pochopitelně, také mohou stěhovat, jak chtějí, ale už nemohou omezovat druhé, a právě to zde Zufařané dělali.“

„Jestli to chápu správně, Zufařané chtěli, abyste dodržovali jejich zvyky a tradice, ale oni sami vaše pravidla a zvyky dodržovat odmítali?“ zeptala se Žala, čistě pro jistotu.“

„Ano, ale s drobným rozdílem. Oni nechtěli, oni požadovali a požadují toho stále víc. Navíc nás začali obviňovat, že jsme je po několik generací vykořisťovali, a ještě dodávají, že jsme rasisté. Což je naprostý nesmysl, my jsme jim pomáhali a nikdy jsme z toho nic nezískali. Maximálně dobrý pocit, ale to jen zpočátku.“

„Jestli dobře chápu, tak si momentálně žijete každý na svém kontinentu a vzájemně se moc nestýkáte.“

„Víceméně by se to tak dalo říct, ale nějaký kontakt stále udržujeme, pane Isao. Jenže oni pořád jen něco požadují a v posledních letech nám dokonce několikrát vyhrožovali válkou.“

„Docela by mě zajímalo, jak na vás hodlají zaútočit, když nemají lodě schopné přeplout ono moře. A dost pochybuji, že by měli dostatečně velké letectvo, kterým by přepravili své vojsko,“ napadlo Půgla.

„Letectvo žádné nemají,“ prozradil nám jeden z novinářů.

„Lodí jim několik zbylo, ale není jich mnoho a jsou malé,“ doplnila starostka.

„A jsou to staré křápy. Div, že se s nimi ještě nepotopily,“ přispěl svou troškou do mlýna další z novinářů.

„Pak není jasné, jak by chtěli své výhružky splnit?“ nechápal jsem.

„To nevíme, proto to nikdy nebereme zcela vážně, ale také to nebereme lehkově. Co kdyby někde měli skrytou loděnici? Postavit velkou loď sice není snadné, ale nemožné to také není,“ prozradila nám GetOrfa příčinu jejich obav.

Jižané

„Jak vám jde stavba, Isao?“

„Dobře, DelKure.“ Uldranská vláda nám přidělila DelKura jako asistenta. Měli jsme se na něj obracet vždy, když jsme něco potřebovali, stejně tak činila i zdejší vláda.

„Kdy navážete spojení s vaší domovskou planetou?“

„Spojení se Zemí a Trigem navážeme asi za tři dny.“

Galileo a GA-01 jsou první dva nadsvětelné hvězdolety v celém společenství, a i když Galilea zakoupila Země a GA-01 Triga, posádky obou strojů byly složeny ze čtyř Triganů, čtyř pozemšťanů a ze čtyř Fagarů. Proto bylo rozhodnuto, že pokud některý z hvězdoletů objeví obydlenou planetu, spojení povede na oba dva světy a v navazování kontaktu se bude postupovat společně.

„To je dobrá zpráva. „Škoda, že je jediná,“ povzdechl si DelKur.

„To znělo, jako bys nám přinášel nějaké špatné zprávy,“ zpozorněl jsem.

„Také, že ano. Zufařané nám poslali zprávu, ve které nám otevřeně vyhrožují tvrdým útokem, pokud se s nimi nezačneme spravedlivě dělit.“

„A o co se s nimi máte dělit, DelKure?“

„V podstatě o vše. Požadují naše vozidla, letadla a zásoby potravin.“

„Takže pořád ta samá písnička,“ usoudil jsem.

„Snad, ale včera se vrátila jedna z našich dálkových lodí. Když proplouvaly v blízkosti Zufařského pobřeží, zahlédli něco, co mohla být velká loď. Zahlédli ji jen na malý okamžik, ale jsou si jistí, že to opravdu byla velká loď a naše určitě nebyla.“

„Takže se obáváte, že by na vás mohli doopravdy zaútočit?“

„Ano, příteli z hvězd. Proto jsem zde. Vláda mě požádala, abych se tě na něco zeptal. Když jste před několika dny přiletěli, nabízeli jste GetOrfje, starostce Kegily, pomoc při jednáních.“

„To ano, a má tehdejší nabídka stále platí.“

„To mě velice těší. Na zítra je domluvená schůzka s několika Zufařany a naše vláda tě chce požádat, zda by se oné schůzky nezúčastnilo několik

vesmíranů. Vaše přítomnost by mohla na Zufařany zapůsobit a trochu je umravnit.“

„Anebo tím naopak přilijeme olej do ohně,“ usoudil jsem. „Ale rádi uděláme vše, co bude v našich silách.“

„Jsem Irgo, náčelník velkého klanu Giró,“ jako první se představil jeden z trojice Zufařanů. „Tohle je Fítár z klanu Širó a tohle je Akar z klanu Zin,“ představil i své dva stejně nesympatické druhy.

„Rádi vás poznáváme, pánové. Já se jmenuji KelHupr, tohle je InZina...“

„Žena?! Vy se opovažujete poslat na jednání podřadnou ženu? Chcete se nám vysmívat, nebo nás dokonce hodláte urážet?“

„Dobře víte, že u nás si jsou obě pohlaví rovna,“ odpověděl mu klidně KelHupr.

„Na tom nezáleží,“ odsekl Irgo.

„Opět porušujete naše zvyky, a tím nás urážíte,“ přisadil si náčelník Fítár.

„Náčelníku Fítáre, zde jste na našem území, a proto zde platí naše zvyky.“

„Vaším zvykem je urážet své hosty?“ zeptal se Irgo.

„Pokud vám přítomnost InZiry tolik vadí...“

„Vadí,“ Irgo mu opět skočil do řeči.

„Tak za ni můžeme sehnat náhradu.“

„To byste měli,“ tentokrát se ozval Fítár.

„Ale pokud trváte na dodržování vašich zvyků na našem území, očekával bych, že v případě jednání na vašem kontinentu budete zase vy dodržovat naše zvyky, aby se to vyrovnalo.“

„To je diskriminace!“ vykřikli Irgo s Fítárem takřka současně. A v tom jsem si všiml Arakova výrazu. Rozhodně to vypadalo, že s chováním svých krajanů nesouhlasí. Jeho následující slova jen potvrdila mou domněnku.

„Domnívám se, že bychom mohli udělat vstřícné gesto a přijmout zdejší ženu jako zástupkyni Ulدرانů.“

„Pokročme dál,“ požádal JurBier KelHupra.

„Dobrá, tak tedy třetí člen naší skupiny se jmenuje JurBier,“ konečně dokončil představení svých druhů.

„Dále zde máme tři nestranné přátele z hvězd, kterých jste si patrně nevšimli,“ pravdou však bylo, že si nás nevšimli jen ti první dva křiklouni. Ten třetí, Akar, si nás všiml hned při vstupu do místnosti a se zájmem si nás prohlížel po většinu doby.

„Vy jste navázali kontakt s vesmířany a nám jste se o tom ani neobtěžovali říct?!“ opět se rozčílil Irgo.

„Přistáli zde před několika dny. A vzhledem k tomu, že neustále odmítáte trvale umístit svého vyslance na našem kontinentě a přijmout našeho na váš. Tak nevím, jak bychom vám to mohli sdělit,“ nedal se KelHupr.

„Planá výmluva. Ostatně, u vás tomu tak je vždy,“ pomyslel jsem si, že je to zajímavé uvažování na diplomata.

„Když dovolíte, bylo by zdvořilé představit i je.“

„Zdvořilost,“ odfrkl si Fítár.

„To je něco, čeho vy moc nemáte, Hupre,“ dodal Irgo.

„Tak tedy, toto je velitel vesmírné výpravy a jmenuje se Isao Watanabe a je to člověk z planety zvané Země. Vedle něj sedí Térka z planety zvané Triga. A ačkoliv vypadá stejně jako Isao, tak se jedná o příslušníky dvou odlišných druhů, i když jsou úplně stejní.“

„Jak? Odlišní a zároveň stejní?“ zajímalo Araka. Těm dvěma nezdvořákům to bylo evidentně jedno.

„Naše dva druhy se vyvinuly na dvou naprosto oddělených světech do zcela identické formy,“ odpověděla Térka.

„Zajímavé,“ okomentoval to Arak.

„Třetí host se jmenuje Žala a pochází z planety Fagara,“ dokončil naše představení KelHupr.

„To je skvělé, další dvě podřadné ženštiny,“ zabručel Fítár.

„Zdvořilost je ctnost, náčelníku,“ napomenula ho Térka.

„Jestli mě ještě jednou urazíš, ženo, tak ti názorně předvedu, jak se na Zufaru vypořádáváme s neposlušnými ženskými.“

„Vy asi nevíte, co je diplomacie a jak se má správný diplomat chovat,“ napomenul jsem náčelníka Fítára.

„Nevím, co vám tihle napovídali, ale ujišťuji vás, že to jsou lháři. Navíc to jsou rasisté a neustále nás nepřipustně diskriminují.“

„Jak vás diskriminují?“ zeptal jsem se náčelníka Irga.

„Když jejich předci přišli na Zufar, zotročili náš lid a donutili je vystavět jim mnoho honosných měst. A když byla města postavena, vyhnali naše předky do džungle a do těch přepychových budov se nastěhovali oni sami. Pak začali přepadat naše předky v jejich vesnicích a krást jejich úrodu a zásoby.“

„Nejhorší na tom bylo, že jim dlouho nedávali nic na oplátku. Až po několika generacích nám začali něco dávat. Nejprve nám dali nějaké zemědělské stroje a tak podobně. Jenže to od nich byla pěkně vychytralá past. Po nějaké době se stroje porouchaly, a hádejte, co nám řekli, když jsme je požádali o opravu? Opravu nám musíte zaplatit. Nic není zadarmo. Přitom si brali většinu naší úrody. A to zadarmo.“

„Zajímavým způsobem převracíte vlastní historii, náčelníku Irgo,“ utrousila InZira, jakoby nic.

„Nic nepřevrací!“ obořil se na ni Fítár. „To všechno jsou skutečnosti zapsané našimi předky ve starých kronikách.“

„A i to písmo jste nám ukradli,“ dodal Irgo.

„Ty vaše kroniky jsou poněkud podivné. Poprvé jste se o nich zmínili před nějakými padesáti lety, přitom první zápisy jsou datovány někdy před čtyřmi sty lety, a naši předci k vám přišli před více než pěti sty lety. A mimochodem, forma písma, kterou jsou psány, naše kroniky prokazatelně používáme již od Velkého Zabíjení. Podle legend nám toto písmo daroval Přítel z Hvězd,“ nesouhlasila s jejich výtkou InZira.

„To je jen další váš podvod a lež!“ obořil se na ni Fítár.

„To vše je dávná a nejistá historie, a my jsme tady kvůli současnosti,“ pokusil se Arak ukončit vzájemné obviňování.

„Souhlasím, ale také se domnívám, že by Uldrané už konečně měli uznat viny svých předků,“ neodpustil si Irgo.

„Naši předci se proti těm vašim nikdy ničím neprovinili,“ odvětil JurBier.

„Naše kroniky dokazují opak,“ odvětil stroze Fítár.

„Vaše kroniky jsou bezpochyby falešné,“ utrousila InZira.

„Co si to dovoluješ, ty prašivá ženštino!“ zařvali na ni Irgo i Fítár.

Je zajímavé, že se k nim nepřipojil i Arak.

„Smím se vás, náčelníku Araku, zeptat? Jaký je váš názor na tuto otázku?“ zkusil jsem to.

„Náš klan ovládl písmo někdy před čtyřmi staletími, ale nikdy kroniku nepsal. Pokud vím, mají je pouze klany Giró a Širó, jenže o nich nikdo nevěděl. Až před nějakým půl stoletím se o nich poprvé zmínili,“ vysvětlil mi klidně.

„Jak by o nich někdo mohl vědět, když neexistovaly?“ Neodpustil si KelHupr.

„To je urážka!“

„Uklidněte se, přátelé,“ vyzval jsem přítomné.

„Tak ať nás přestanou urážet,“ zareagoval Irgo.

„Máme tu vaše kroniky,“ pohybem ruky jsem ukázal na Zufařany, „a vaše kroniky,“ načež jsem ukázal na Ulldrany.

„Ty jejich jsou falešné,“ neodpustil si Fítár připomínku.

„Pokud nám každá ze stran zapůjčí jednu ze svých kronik, podrobíme ji radiouhlíkové analýze, která nám bezpečně určí stáří oné kroniky.“

„Kmen Giró nesouhlasí. Nejsme ochotni zničit tak historicky cenný zápis.“

„Ani kmen Širó nesouhlasí.“

„Analýza je nedestruktivní, tudíž se nemusíte bát o své historické texty. Navíc jim můžete přihlížet,“ prozradila jim Térka.

„My s testem souhlasíme,“ svolila InZira.

„Musíme se o tom poradit v širším kruhu,“ Irgo odložil rozhodnutí na později.

„Pak tedy přestaňte s vzájemným obviňováním a přejdeme k důvodu této schůzky,“ vyzval jsem účastníky.

„Souhlasím,“ souhlasil s mým návrhem Arak.

„Vysvětlete nám prosím, oč vám vlastně jde?“ požádal jsem Zufařany.

„Už mnohokrát jsme Ulldrany žádali, aby nám poskytl své vyspělé technologie. Jenže oni se odmítají dělit,“ řekl náčelník Irgo.

„Můžete být trochu konkrétnější?“

„Jak to myslíte?“ nechápal Fítár.

„O jaké technologie máte zájem?“

„Hlavně se jedná o dopravní prostředky, auta a nějaká letadla. Také chceme lodě,“ vysvětlil nám Irgo.

„Zdravotnické pomůcky a léky,“ dodal Arak.

Arak vypadá stejně nesympaticky jako ti dva, ale přesto je v něm něco lepšího než v těch dvou. Chová se slušně a rozumně a evidentně chce pomoci svým krajanům.

„A co nabízíte na oplátku?“ zeptal se JurBier.

„Co bychom vám asi tak mohli nabídnout? Vždyť nám už všechno sebrali vaši předci.“

„Přestaňte se už konečně vymlouvat na předky, zvlášť když to není pravda, a začněte používat rozum,“ ujal se slova KelHupr. „Před dvěma lety jsme vám nabízeli, že vám pomůžeme postavit továrnu, ve které budete moci vyrábět vlastní auta.“

„A z čeho bychom je asi tak měli vyrábět? Potřebné kovy nám odmítáte dodávat,“ bránil se Fítár.

„Ty si můžete natěžit. Potřebných ložisek máte na Zufaru víc než dost, včetně několika nalezišť krystalů Dujra.“

„Nesmysl, u nás žádná naleziště kovů nejsou,“ odmítl to Irgo. „A pokud tam někdy něco bylo, tak to vaši předci dávno vyrabovali,“ dodal ještě.

„To se dá snadno ověřit. Náš hvězdolet dokáže zaměřit ložiska různých kovů a určit, o jakou surovinu se jedná a kolik rudy se tam nachází,“ nabídl jsem.

„Vaše nabídka je lákavá,“ připustil Arak.

„Promyslíme to,“ odbyl to Irgo. Z tónu jeho hlasu však znělo něco jako: Tak to ani náhodou.

„S letadly to je podobné. Navíc k letadlům potřebujete pevné ranveje a pro auta silnice.“

„No tak je postavte, Kure.“

„Jmenuji se DelKur. Proč bychom vám je měli stavět my, Fítáre.“

„A kdo jiný? Dobře víte, že to neumíme.“

„Nabízeli jsme vám, že vás to naučíme, Irgo.“

„Nesmysl,“ odbyl to náčelník Irgo mávnutím rukou.

„Tak to vidíte, vesmířané. Oni prostě chtějí všechno, ale už nejsou ochotní něco si udělat sami. Nejspíš si ani neuvědomují, jak moc je výroba aut a letadel nákladná.“

„To je lež!“ Vybuchl Fítár, ač neprávem.

„Sice nevíme, jak konkrétně funguje vaše Zufarská civilizace, ale s tou Uldranskou jsme se už trochu obeznámili. Proto mohu říct, že se velice podobá té naší, pozemské, asi tak v období před sto lety. Sice zde zůstává mnoho rozdílů, ale jedno je společné pro všechny technicky vyspělé civilizace.“

„A to je co, Isao?“ InZira byla poněkud zvědavější.

„Specializace,“ zazněla stručná odpověď.

„Nechápu,“ přiznal Fítár.

„To je prosté. Čím vyšší úrovně společnost dosáhne, tím více odborníků potřebuje. Proto není možné, aby ve vyspělé společnosti dělal každý vše. Zkrátka se musí každý na něco specializovat. Jedni specialisté se například zabývají stavbou domů, jiní se specializují na chov dobytka a další na pěstování potravin.“

„Nesmysl,“ odbil to Irgo mávnutím ruky.

„U nás dělají všichni to, co je právě potřeba,“ dodal Fítár.

„Myslel jsem si to, a zbývá jim ještě čas na to, aby šli někam stavět silnice?“

„Samozřejmě, že ne,“ odpověděl Fítár.

„No vidíte, vašim lidem na to nezbyvá čas. Tak mi prozradte, kde ho mají Uldrané? Ono totiž výroba takového auta zabere opravdu hodně času.“

„Oni mají času dost,“ odsekl Fítár.

„Oni mají všeho dost,“ přisadil si Irgo. „Pracují jen pár hodin denně, a pak se jen válejí. Tak by v tom volném čase mohli udělat něco pro druhé, ale to by museli někdy myslet i na něco jiného než na sebe samé.“

„Kdybyste byli co k čemu, tak jste na tom mohli být stejně jako my,“ neudržel se JurBier a dal průchod drobnému, avšak spravedlivému rozhořčení.

„Mnohokrát jsme vám nabízeli pomoc, ale vy jste ji pokaždé odmítli, protože byste museli pracovat vy sami, a to se vašim lidem nikdy moc nechtělo. S našimi zemědělskými stroji jste dosáhli vyšších výnosů, a jak jste naložili se získanými nadbytky? Raději jste je zničili, než abyste je poskytli sousední vesnici,“ neudržela se InZira.

„To s naší situací vůbec nesouvisí,“ odbyl to mávnutím ruky náčelník Irgo.

„Já si myslím, že to s tím souvisí velmi úzce,“ poznamenala Žala. „My Fagarové, se také specializujeme, díky čemuž žijeme v blahobytu.“

„Vidím, že stále nejste ochotni se s námi dohodnout a vesmířany jste už stihli zmanipulovat, aby byli na vaší straně,“ obvinil Uldranské zástupce náčelník Irgo.

„Nás nikdo nezmanipuloval,“ ohradila se Térka.

„Ochota dohodnout se musí být na obou stranách,“ přidala se Žala.

„Tak to už jste přehnali! Ledacos dokážeme zkousnout, ale aby nás tu urážely podřadné ženštiny!? To už ne!“ doslova vybuchl náčelník Fítár.

„Pokud nám do týdne nedáte vše, co nám právem náleží, vezmeme si to silou, a za tuto urážku nám zaplatíte krví,“ vznesl svou výhrůžku Irgo.

Těsně poté se zvedl a odešel, následovaný Fítárem. Jen Arak zůstal sedět.

„Proč jste s nimi neodešel?“ zeptal jsem se ho.

„Protože s nimi nesouhlasím a plně chápu postoj Uldranu. Také vím, že ty jejich kroniky jsou sprostý podvrh. Jenže to nemohu nijak dokázat. Můj klan je oproti ostatním velice slabý, avšak stále se ještě těšíme značné vážnosti. Proto jsem teď tady. Z vyprávění mých předků vím, že si pomoci severanů velice vážili, jenže takto smýšlejících klanů bylo velmi málo.“

„Proč se ty kroniky nepokusíte alespoň zpochybnit?“ napadlo KelHupra.

„To by se jim zcela určitě nelíbilo, a jak jsem už říkal, můj klan je sice velice vážený, ale také je dost slabý.“

„Domníváte se, že by vás mohli...?“ Térka nedokázala svou větu dokončit.

„Asi myslíte pobít. Tak o tom ani na okamžik nepochybuji.“

„Co tedy navrhuje?“ zeptal jsem se na rovinu.

„Upřímně nevím. Vyhovět jim nemůžete – to mi je jasné od samého začátku. A o té jejich výhrůžce vím jen to, že tentokrát není bezzubá.“

„Jak to myslíte?“

„Klany Giró a Širo se nějak dohodly a společnými silami začaly stavět velké lodě. Podle posledních zpráv jich mají šest a na každou se vejde asi tak dvě stě bojovníků.“

„Takže by se na našem pobřeží mohlo vylodit nějakých dvanáct set válečníků,“ spočítala InZira.

„To je dost velký počet, ale vzhledem k tomu, že máte jen luky a oštěpy, tak se nedomnívám, že by nás mohli příliš ohrozit,“ okomentoval to JurBier.

„Nepochybuji o tom, že za takových okolností by pro vás nebyli velkým problémem. Jenže oni našli nějaký sklad zbraní, který kdysi patřil bestiím z vesmíru, a zdá se, že ty zbraně stále fungují.“

„O jaké zbraně se jedná?“ zeptal se znepokojeně KelHupr.

„To nevím, ale podle všeho by to měly být nějaké ruční zbraně.“

„A víte, kde je našli?“

„Vím jen, že se jedná o nějaký ostrov, ale nic víc o tom už opravdu nevím, KelHupre.“

„To jsou znepokojivé zprávy,“ usoudil KelHupr.

„Já vím, a teď mě prosím omluvte, už musím jít. Čas, který jsem tu s vámi strávil, by jim mohl připadat podezřelý.“

„Chápu,“ uznal KelHupr, „řekněte jim tedy, že jste se s námi dohodl na lékařské pomoci, což není tak daleko od pravdy. Myslím, že byste mohli připravit několik dobrovolníků, prozatím řekněme deset až dvacet. My je tu vyškolíme v základních lékařských postupech a pak se uvidí, co bude dál. A pokud se osobně zaručíte za bezpečnost, mohli bychom k vám vyslat i několik lékařů. A nezapomeňte nám poslat seznam léků, které potřebujete.“

„Děkuji, a toho vyslance vám s nimi domluví.“

Invaze

„Takže ti zpropadení Uldrané naše požadavky opět nesplnili,“ pronesl Irgo hned na začátku našeho setkání.

„Tebe to překvapuje? Vždyť jejich tvrdohlavost je pověstná.“

„Máš pravdu, Fítaré. Přesto jsem doufal, že by mohli ustoupit, aspoň v něčem.“

„Takhle je to lepší, teď alespoň můžeme splnit náš slib a vzít si vše silou.“

„To bychom udělali stejně, příteli.“

„Já vím, ale takhle to bude vypadat lépe.“

„V tom máš asi pravdu, Fítaré. Jenže průzkum bestiálních jeskyní ještě neskončil. Co když v nich najdeme nějaké další užitečné zbraně?“

„S tím už nic nenaděláme, Irgo.“

„Byl bych klidnější.“

„Pokud tam ještě něco najdeme, tak tím vyzbrojíme druhou vlnu,“ navrhl jsem.

„Náš pravdu, ostatně jako vždy, příteli.“

„Tak dej povel flotile, ať vypluje.“

„Hned to zařídím.“

„Není to krásný pohled: šest lodí, a každá má na palubě dvě stě bojovníků se zbraněmi bestíí.“

„Přijde mi to jako ironie osudu, Fítaré. Ty zbraně měly vyhladit všechny naše předky, a teď nám budou sloužit k dobývání světa.“

„U všech d'asů, co se to děje?“ vyletělo z úst náčelníka jednoho nižšího klanu. Okamžitě jsem pohlédl směrem, kterým se díval, a nevěřil jsem vlastním očím.

Celé to nemohlo trvat ani minutu a loď mého klanu Širór zmizela pod hladinou. Nejprve se trochu propadla její střední část; současně s tím se nadzvedly příď a zád'. Hned nato se zhortily stěžně a trup se přelomil ve dvě. Následně se obě poloviny potopily.

„Signalizujte flotile okamžitý návrat!“ pohotově nařídil Irgo.

Netrvalo to dlouho a naše lodě byly zpět v přístavu.

„Do večera chci vědět, proč se Širór potopil,“ nařídil Irgo rozčileně.

„Bojím se, příteli, že takovéto zahájení velké invaze bude mít velmi špatný dopad na morálku našich bojovníků.“

„Plavba k Uldře je dost dlouhá a za tu dobu si s tím jejich velitelé určitě poradí,“ odbyl mou obavu Irgo.

„No konečně, tak co se stalo s naší lodí, Hufgute?“ zeptal se Irgo vrchního stavitele naší flotily dříve, než stihl promluvit.

„Velcí náčelníci,“ začal podávat hlášení, „pečlivě jsme zkontrolovali všechna plavidla, a na žádném jsme nenašli jedinou známku poškození.“

„Tak proč se Širór potopila?“ Nevydržel jsem to.

„S jistotou se to už asi nikdy nedozvíme, ale několik dělníků se mi svěřilo s domněnkou, že naložené zásoby nebyly rozmístěny tak, jak jsem určil. Údajně většinu umístili do střední části lodi.“

„Jak si mohli dovolit neuposlechnout vašich rozkazů?“ zeptal se rozčileně Irgo.

„Prý jim to tak nařídil kapitán Širóru.“

„Takže to zavinil Feltuk,“ konstatoval jsem suše.

„Vypadá to, že tvá volba velitele nebyla šťastná, Fítáre.“

„Feltuka jsem nevybíral já, ale klan,“ bránil jsem se. „Toho idiota jsem nesnášel a jeho smrti ani v nejmenším nelituji. Dokonce jsem mu tak trochu přál, aby se cestou utopil.“

„A to s sebou musel vzít i dvě stě bojovníků a celou posádku?“ neodpustil si Irgo.

„Říkal jsem, že to byl idiot.“

„Dobrá, kdy může vyplout zbytek flotily?“

„Třeba hned, ale doporučuji počkat až do rána. Posádky nejsou příliš zkušené, proto si myslím, že bude lepší, když uvidí, kde je pobřeží. Až se od něj budou vzdalovat,“ odpověděl Hufgut.

„To je rozumné,“ souhlasil s ním Irgo, „co kdyby si nějaký další idiot spletl směr a v domněnání, že pluje správně, najel na skalní útes,“ dodal ještě.
„Takže je rozhodnuto, zítra ráno vyplouváte,“ ukončil jsem setkání.

„Dámy a pánové, věnujte mi, prosím, pozornost,“ požádal vrchní velitel pobřežní stráže ElKofrak o pozornost. „Před chvílí jsem obdržel závažnou informaci,“ pokračoval poté co se členové sněmu utišili.

„Jsou to asi dvě hodiny, co jedno hlídkové plavidlo objevilo čtyři velké plachetnice blížící se k našemu pobřeží. Po nedlouhém sledování z velké dálky námořníci usoudili, že se jedná o zufarská plavidla. Naštěstí pro nás měla naše hlídka slunce v zádech, a tak si byli jisti, že si jich Zufařané nevšimli.“

„Po obdržení této zprávy jsem nechal vyslat průzkumné letadlo s úkolem přeletět nad zufarskými plavidly a pořídit fotodokumentaci. Tu nyní mají ve svých rukách naši odborníci.“

„Nicméně, podle předběžné zprávy se jedná o invazní lodě. Na snímcích jsou dobře vidět bojovníci, pohybující se po palubách. Jejich počet však neznáme. Podle zběžných odhadů jich může být sto až dvě stě na každé z lodí.“

„Co s tím hodláte dělat?“ chtěla vědět předsedkyně sněmu GilMulíja.

„Nevím,“ přiznal velitel ElKofrak. „Mohli bychom vyslat několik hlídkových člunů, které jsou vybaveny malými děly.“

„Chcete je potopit?“ zděsila se předsedkyně sněmu.

„To bych opravdu nerad,“ přiznal ElKofrak ochotně. „Ale obávám se, že nebudeme mít na výběr.“

„A co naši vesmírní přátelé?“ navrhl jsem. „Třeba by nám dokázali pomoci, nebo alespoň poradit.“

„Tak se jich zeptejte, DelKure,“ vyzvala mě GilMulíja.

„Co budeme dělat, když nám nepomohou?“ chtěla vědět TilKysá.

„Pokud mě paměť neklame, tak od vpádu vesmírných bestií nebyl na našem kontinentu jediný ozbrojený konflikt.“

„V tom vás paměť neklame, drahý GetOrgo,“ přisvědčila předsedkyně.

„Děkuji, my jsme se sjednotili před nějakými patnácti sty lety, ale na Zufaře jsou stále nejednotní a dost často mezi sebou bojují.“

„To všichni víme, GetOrgo, já jen nechápu, kam tím míříte?“

„Vždyť to je zcela prosté, GilMulíjo. Oni jsou zkušení bojovníci, zatímco my ne. Sice používají primitivní oštěpy a luky, ale my to neumíme. Pravda, máme zde strážce zákona, a ti mají revolvery. Jenže jich je jen hrstka a jsou roztroušení po celém kontinentě.“

„Tak je musíme okamžitě shromáždit,“ ozvalo se ze sálu.

„Ano, to musíme, jenže to bude trvat nejméně den, možná i dva. Ale co pak? Nejsou to vojáci, neumějí bojovat. Postavit se nějakému zlodějíčkovi je ve srovnání s armádou hračka. Nebudou vědět, co mají dělat. Střílet na nepřítele? S něčím takovým nemáme zkušenosti. Klidně by se mohlo stát, že dvacet strážců vystřelí současně a z toho polovina zasáhne téhož útočníka. A jak jsme na tom s náboji? Budou jich mít dost?“

„Co tedy navrhuje, GetOrgo?“

„Nejdříve bych se poradil s vesmířany a pak se uvidí. Pokud nám pomohou nebo poradí, fajn. V opačném případě bych se rychle přiklonil k návrhu velitele ElKofraka.“

„Myslíte, potopit je?“ zděsila se předsedkyně.

„Pokud s nimi nebude kloudná řeč? Tak ano.“

„Ona s nimi někdy kloudná řeč byla?“ Neudržel se kdosi.

„Nejprve se poradíme s vesmířany, pak se uvidí,“ rozhodla předsedkyně.

„Veliteli ElKofraku, kolik máme času?“

„Jeden a půl až dva dny.“

„Dobrá, tak neztrácejme čas. Pane DelKure, okamžitě se vydejte za vesmířany a vysvětlete jim naši situaci.“

„Ano, madam,“ odpověděl jsem jí a hned vstal a vykročil ke vchodu.

„Pane FinHůdre, shromážděte všechny strážce. Veliteli ElKofraku, připravte si co nejvíc člunů pobřežní stráže. Čistě pro jistotu.“

Víc jsem už neslyšel, protože se za mnou zavřely dveře jednací síně.

„K našemu pobřeží se blíží čtyři lodě plné válečníků,“ DelKur se nezdržoval zdvořilostmi.

„Co s tím budete dělat, příteli?“

„To právě nevíme, Isao. Vládní sněm se rozhodl shromáždit všechny naše strážce zákona, jenže těch je málo. Oni totiž jako jediní mají ruční zbraně a umění je používat, ale už nemají žádné bojové zkušenosti.“

„Druhou možností jsou naše hlídkové čluny. Sice to nejsou bojová plavidla, ale i tak jsou vybavena malými děly.“

„Myslíš zaútočit na ně na širém moři?“

„Ano, jenže to by byl příšerný masakr, Isao, a to nechceme.“

„Pokud je necháte přistát na pevnině, obávám se, že ten masakr bude mnohem větší, DelKure.“

„Proto jsem tady, nemohli byste nám nějak pomoci? Nebo alespoň poradit? My s válkou nemáme žádné zkušenosti. Už patnáct století jsme s nikým nebojovali.“

„Kolik času nám zbývá?“

„Málo, den, možná den a půl.“

„To je hodně málo času. Já a ani nikdo jiný v posádce Galilea není voják, tudíž nemáme patřičné zkušenosti a dovednosti.“

„To vím, ale co vaši krajané na Zemi? Říkal jsi mi, že jste před několika lety porazili armády celé Fagary.“

„To ti chci právě navrhnout. Neprodleně odcestuji na Zem a požádám o pomoc. Jenže se obávám, že to nestihnou včas. Jen příprava samotných zulytů zabere několik hodin, ne-li dní.“

„Prosím tě, příteli, udělej to pro nás.“

„Jak jsi pochodil, Isao? Pomůžou nám tví krajané?“ vrhl se na mě DelKur, sotva jsem vyšel ze stanice igutli.

„Slíbili mi, že udělají, co bude v jejich silách.“

„Sláva, jsme zachráněni!“ vykřikl DelKur radostně.

„Zatím se moc neraduj. Sice slíbili, že udělají vše, co bude v jejich silách, jenže tu máme několik velice vážných problémů.“

„To nezní moc povzbudivě,“ konstatoval opět zarmoucený DelKur.

„Největším problémem jsou stanice igutli, které jsme zde postavily,“ začal jsem mu vysvětlovat.

„Co je s nimi? Vždyť přeci fungují, jak mají?“

„To ano, ale jsou poněkud atypické.“

„Čím jsou atypické? Myslel jsem, že děláte všechny stanice stejné.“

„Všechny stanice jsou stejné, ale to platí pouze pro ty, které jsou určeny pro běžný provoz. Máme jiné stanice, které sice pracují na zcela totožném principu, ale jsou mnohem menší.“

„Původní triganské hvězdolety vozily díly pro stavbu jedné stanice standardní velikosti. Jenže s příchodem nadsvětelných strojů padlo rozhodnutí, že s sebou budeme vozit dvě malé verze. Jednak se tím jistíme pro případ, kdyby se jedna z převážených stanic poškodila, a také zaberou mnohem méně místa než jedna velká.“

„Tomu rozumím, ale jak to souvisí s naším problémem?“ DelKur nepochopil kam mířím.

„Malá stanice je určena k navázání prvotního kontaktu, seznámení se s domorodci a přesunu potřebných komponentů pro stavbu velké sestry. Také se tím trochu jistíme. To pro případ, že by obyvatelé objevené planety byli agresivní a chtěli skrze stanici napadnout Vesmírné společenství.“

„Chápu, malou stanicí jich moc neprojde.“

„Správně,“ o možnosti poslat do malé stanice velký gunyt a tím ji zcela zničit, jsem raději pomlčel. „Čímž se dostáváme k hlavnímu problému: touto malou stanicí se postupně přepraví všechny potřebné komponenty standardní stanice, jenže to trvá nějakou dobu. K tomuto účelu máme několik uzpůsobených gunytů.“

„Stále nechápu, jak to souvisí s našimi problémy?“

„Společenství a Země poskytly Fagařanům kubánské kuličky a spoustu speciálně upravených zulytů, s nimiž byly poraženy ony armády, o kterých jsme už mluvili. Jenže ten zulyt touto menší stanicí neprojde, musel by se rozebrat a pak znovu složit. Jenže na to nemáme čas.“

„Takže nám nedokážete pomoci,“ pronesl notně skleslý DelKur.

„To jsem neřekl. Na Zemi si s tím láme hlavu spousta odborníků, techniků, policistů i bývalých vojáků. Prozatím mi přislíbili, že vám do několika hodin seženou několik dobrovolníků a kubánské kuličky.“

„To už zní trochu lépe, ale ještě mi vysvětlí, co to jsou, ty kubánské kuličky,“ chtěl vědět DelKur.

„To jsou asi tak pěticentimetrové kuličky naplněné speciálně vyvinutými uspávacími bakteriemi. Ty se nějakým způsobem dopraví k nepříteli a on během chvilky usne.“

„To sice zní hezky, ale k čemu to bude? Vždyť se nám za chvíli probudí,“ domníval se DelKur.

„Až za tři dny.“

„Tak to by mohlo být užitečné. Jenže, jak je k nim dopravit?“

„To se dělalo pomocí těch Zulytů.“

„Tak proto jsi mi vysvětloval ty věci ohledně velikosti stanic igutli,“ došlo DelKurovi.

„Přesně tak,“ potvrdil jsem.

„Okamžitě se spojím s naší vládou a vše jí vysvětlím.“

Na moři

„Jak to vypadá s těmi vašimi zulyty, Isao?“

„Dost mizerně. Na Trigu zjistili, že se do malé igutli jeden zulyt vejde, ale už se nevejde do stávajících gunytů. Okamžitě začali pracovat na novém modelu, ale s ohledem na potřebnou přesnost vnějších rozměrů gunytu to jde nepříjemně pomalu.“

„A nešlo by u nás postavit tu velkou stanici?“ napadlo DelKura.

„O tom se také mluvilo, jenže to by se s naprostou jistotou nestihlo včas.“

„Takže jedinou možností je, že ty speciální gunyty stihnou vyrobit.“

„Obávám se, že máš pravdu. Ted' vidím, že jsme při stavbě Galilea a GA-01 udělali několik chyb.“

„Chyb?“ přerušil mě DelKur.

„Ano, stanice igutli měly být o něco větší a také jsme si měli vzít několik zulytů.“

„Proč jste si je s sebou nevzali? Podle toho, co jsi mi o nich prozradil, to jsou neocenitelní pomocníci při průzkumu planet.“

„Před stavbou hvězdoletů se o nich uvažovalo, jenže nadsvětelný pohon je energeticky dost náročný. Proto se rozhodlo použít k průzkumu samotný hvězdolet, čímž se ušetřilo trochu místa a spousta energie.“

„Vy nemáte dostatečně silné energetické zdroje?“ zeptal se překvapeně DelKur.

„Jak se to vezme. Jaderný reaktor by to utáhl hravě, jenže řetězová reakce probíhá v Guliru strašně rychle, takže veškeré palivo vyhoří velmi rychle. Navíc při tom vznikne malé množství energie, proto používáme trigancké akumulátory a dobíjíme je solárními panely.“

„My zde používáme krystaly Dujra. Sice nevím, jaký výkon mají ty jaderné reaktory, ale krystaly Dujra budou určitě výkonnější než solární panely.“

„Co jsou ty krystaly Dujra zač? Už jste se o nich zmiňovali, ale doposud jsem vůbec netušil, co jsou zač,“ přiznal jsem.

„Myslíš, že by se některý z vašich odborníků uvolil a promluvil si o těch krystalech s naším palubním energetikem Kakltem?“

„V tom nevidím žádný problém, za okamžik to zařídím.“

„To může počkat, teď tu máme jiný problém,“ vrátil jsem nás na správnou kolej.

„Pravda, rád bych znal tvůj názor ohledně těch speciálních gunytů. Víš, že nám kvapem ubývá čas.“

„To vím a oni to také vědí, DelKure. A jsem si jistý, že dělají vše, co je v jejich silách, ale ani Trigané neumějí zázraky.“

„Já vím, ale pokud to nestihnou, tak budeme muset použít hlídkové čluny. A ty víš, co to bude znamenat.“

„To vím moc dobře a vědí to i na Zemi, proto vám posílají vzkaz.“

„Zufarské lodě jsou na dohled,“ ohlásil jsem Vládnímu sněmu, který chtěl být o všem a okamžitě informován.

„Za jak dlouho budete v doslechu megafonu, ElKofraku?“ chtěla vědět předsedkyně GilMulíja.

„Do patnácti minut, madam.“

„Informujte nás, až budete v dosahu.“

„Na to se můžete spolehnout, madam,“ ujistil jsem ji.

„Veliteli, Zufařané nás už zpozorovali,“ oslovil mě DelHurda, asi tak pět minut po tom krátkém hovoru s Vládním sněmem.

„Podle čeho tak soudíte, DelHurdo?“

„Podívejte se na ty lodě,“ vyzval mě. „Vzdalují se od sebe,“ dodal po chvíli.

„To by mohl být problém. S tím pozemšťané nepočítali. Ta poslední slova jsem sice vyslovil nahlas, ale říkal jsem je spíš jen pro sebe, než pro posádku mého člunu.“

„Začněte se roztahovat,“ nařídil jsem. „Pokusíme se je dostat zpátky k sobě.“

„Funguje to! Začínají se k sobě přibližovat,“ opět se ozval DelHurda.

„Dobrá práce,“ pochválil jsem příslušníky pobřežní stráže. „Ještě několik minut a budeme dost blízko. Pak se je pokusíme oslovit pomocí megafonů.“

„Myslíte, pane, že naši výzvu uposlechnou?“

„Silně o tom pochybuji, DelHurdo. V období migrace jsme to mnohokrát zkoušeli a nikdy nás neposlechli.“

„To ale byla jiná doba,“ poznamenal DelHurda.

„Jestli mohu soudit podle jejich dřívějších požadavků a těch dnešních, tak se nezměnily ani trochu,“ usoudil jsem.

„Za okamžik se to dozvíte,“ přerušil nás kormidelník GiJurči. „Všechny čluny jsou v dostatečné blízkosti pro efektivní použití megafonů.“

„Zufarským plavidlům,“ začal jsem vysílat první výzvu. Současně s tím se má slova přenášela i do sídla naší vlády. „Váš současný kurz směřuje přímo k Uldranskému pobřeží a za několik minut vplujete do našich výsostných vod. K tomu však nemáte povolení. Z pověření Uldranského Vládního sněmu vás nyní vyzývám, abyste neprodleně změnili kurz. Pro vplutí do našich výsostných vod nemáte povolení.“

„Pokud této výzvy neuposlechnete, budeme váš čin vnímat jako nevyprovokovanou agresi a vyvodíme z toho patřičné důsledky.“

„Na změnu kurzu máte pět minut.“

„Je vidět nějaká reakce ze strany Zufařanů?“ zeptala se GilMulíja.

„Ne, ani nejmenší náznak, že by měnili kurz, paní předsedkyně.“

„Kolik času zbývá z vašeho ultimáta?“ ještě chtěla vědět.

„Necelé dvě minuty.“

„Tak to vidíte, DelHurdo, nic si z naší výzvy nedělají.“

„Jejich hloupost,“ poznamenal DelHurda.

„Tak tedy vyzkoušíme druhou výzvu.“

„Zufarská plavidla, vnikáte do našich výsostných vod, a to navzdory důraznému varování, které jste obdrželi i s dostatečným časem na změnu kurzu. Proto vám nyní nařizuji spustit plachty, zastavit lodě a připravit se na obsazení. Pokud neuposlechnete ani tentokrát, budeme nuceni zastavit vás silou.“

Ještě jsem jim chtěl říct, jestli do pěti minut neuvidím, jak začínají spouštět plachty, budu to vnímat jako nesplnění rozkazu a vydám povel k zahájení palby z palubních děl. Jenže jsem to nestihl.

Na jedné z lodí se zablýsklo a současně s tím se ozvala ohlušující rána, následovaná gejzírem vody asi deset metrů od našeho pravoboku.

„Všem lodím, Zufařané na nás vystřelili z děla! Okamžitě se od nich vzdalte.“

„Paní GilMulíjo, Zufařané po nás vystřelili z lodního děla, žádám o povolení k opětování palby.“

„Povolení k palbě uděleno,“ ozvalo se z vysílačky po několika nekonečných vteřinách a dalším zufarským výstřelu, naštěstí opět nepřesném.

„Pane DelHurdo, ujměte se prosím děla. Zamiřte jím na jeden ze stěžňů a palte. Ostatní čluny zatím vyčkají,“ vydal jsem patřičné rozkazy.

Následně se ozvala další rána z nepřátelského děla. Střela však dopadla pořádný kus od našeho člunu.

„To tam mají ta stará děla, která se nabíjela zepředu a střílela kovové koule?“

„Jak jste na tu myšlenku přišel, GiJurči?“ zajímalo mne.

„Že jim tak dlouho trvalo, než znova vystřelili,“ vysvětlil mi. „Také se mi zdá, že nemají moc velký dostřel,“ dodal ještě.

„Možné je ledacos,“ připojil se DelHurda. „Ostatně, kde by vzali naše moderní děla?“

„Kdy zahájíte palbu, DelHurdo?“

„Teď, pane,“ následně se ozvala rána, tentokrát z našeho děla. A podobně jako ty zufarské, šla mimo. i když jen o několik metrů.

„Směr dobrý, jen ta vzdálenost,“ okomentoval to GiJurči.

Další rána, a ta už byla úspěšná. DelHurda trefil přední stěžně kousek pod prostředkem. díky čemuž se přelomil ve dvě. Navíc střepiny explodujícího granátu potrhaly plachty na sousedním stěžni a také zchladily horké hlavy námořníků, kteří měli tu smůlu a byli na palubě.

„Zastavte palbu, pane DelHurdo,“ nařídil jsem.

„Co teď? Myslíte, že se vzdají?“ zeptal se DelHurda.

„Kéž by, příteli, kéž by,“ má odpověď byla pouhým přáním.

„No tak nic,“ okomentoval GiJurči následující výstřel ze zufarského děla. Navíc se nepřátelské plavidlo začalo stáčet směrem k nám.

„GiJurči, udržujte vzdálenost mezi námi a nepřítelem,“ nařídil jsem kormidelníkovi.

„DelHurdo, myslíte, že byste dokázal zasáhnout kormidlo?“ napadlo mě.

„Můžu se o to pokusit, ale je to značně riskantní,“ odpověděl. „Budu muset použít neexplozivní náboj,“ uvažoval nahlas.

„Exploze by poškodila zád' a loď by začala nabírat vodu,“ vysvětlil DelHurda, když viděl můj nechápavý výraz.

„Dělejte, jak uznáte za vhodné,“ dal jsem mu takříkajíc volnou ruku.

„GiJurči, udržuj nás tak, abych viděl zád' těch zufarských necek,“ požádal kormidelníka.

Zakrátko se ozval první výstřel, jenže minul. K úlevě Zufařanů dopadl náš projektil několik metrů za plavidlem. A k naší úlevě po nás Zufařané přestali střílet. Patrně jim konečně došlo, že se k nám nedokážou přiblížit na potřebnou vzdálenost. Nebo jim došla munice, ale o tom silně pochybuji.

„Jaká je situace, veliteli ElKofraku?“ ozvala se předsedkyně Sněmu GilMulíja, na kterou jsem dočista zapomněl.

„Omlouvám se, madam. Zufarské plavidlo přišlo o jeden stěžeň, ale protože se nevzdali a pokračují v palbě, nařídil jsem DelHurdovi, zničit jim kormidlo,“ stručně jsem popsal situaci.

„Co dělají ostatní plavidla?“

„Oddělila se a plují dál. Moment,“ požádal jsem o chvílku strpení, jelikož jsem si všiml, že se DelHurda chystá k druhému výstřelu na kormidlo.

„Druhý výstřel minul kormidlo snad jen o metr,“ sdělil jsem do vysílačky.

„Nezapomínejte, že se Zufařané nesmí vylodit na naší pevnině,“ připomněla mi skutečnost, na kterou zde nikdo z nás nezapomínal.

„Toho jsme si všichni vědomi,“ odtušil jsem nahlas. „Raději mi řekněte, kam s nimi? Až se vzdají, tedy jestli se vzdají.“

„Rozhodli jsme se, že zajatce dopravíte na menší ostrov. Sice ještě nevíme, který to bude, ale včas vám dáme vědět.“

„Rozumím, okamžik, DelHurda bude střílet.“

„Skvělá rána, DelHurdo,“ pochválil jsem střelce.

„Zufarská loď je bez kormidla,“ ohlásil jsem Sněmu.

„Znamená to, že je po všem?“ chtěla vědět GilMulíja.

„Ještě chvílku strpení, madam,“ požádal jsem ji, a hned jsem se chopil druhé vysílačky.

„Všem člunům pobřežní stráže, nabijte děla neexplozivní municí a zamiřte na kormidla zufarských plavidel. Velitelé, kteří jsou nablízku, rozhodnou, kdo bude po kom střílet. Doporučuji, ať na každou loď střílí vždy jen jeden člun.“

„Omlouvám se, madam, ale musel jsem vydat rozkazy pro ostatní čluny.“

„To je v pořádku, ElKofraku. Jaká je situace?“

„Zufarská loď přišla o kormidlo a začíná stahovat plachty.“

„Vzdávají se?“

„Chystám se je vyzvat.“

„Rozumím,“ odpověděla mi stručně GilMulíja.

„Zufarskému plavidlu,“ oslovil jsem je opět pomocí megafonu: „Ilegálně jste vnikli do našich výsostných vod a napadli nás svým palubním dělem. Proto jsme opětovali palbu a poškodili vaši loď.“

„Předtím jsem vás vyzval pouze ke změně kurzu. Nyní vás vyzývám ke kapitulaci. Odložte své zbraně a připravte se na přesun na naše transportní plavidlo.“

„Po přesunu s vámi zamiříme na jeden nevelký ostrov, kde setrváte až do návratu na svůj domovský kontinent. Jako důkaz, že se vzdáváte, vyvěste červenou vlajku.“

Isao nám sice doporučoval bílou barvu, ale nakonec jsme se rozhodli pro červenou. Jednak bude dobře vidět, ale hlavně se nedá zaměnit s lodní plachtou, protože ty jsou všechny bílé.

„Už se vzdávají?“ ozvala se GilMulíja po několika minutách čekání.

„Ještě ne, ale na palubě je docela živo, tak doufám, že už se brzy vzdají,“ jenže opak byl pravdou, jak jsem se měl za okamžik přesvědčit.

Náhle na nás začali střílet nějakými lasery. Kde je sakra vzali? Stihlo mě napadnout, ale dál jsem se už nerozptyloval, neboť zasáhli DelHurdu, který se okamžitě skácel na palubu.

„Okamžitě nás odsud dostaňte!“ nařídil jsem kormidelníkovi, který vypadal velmi zděšeně. Naštěstí nezaváhal a uposlechl.

Za pár okamžiků jsme byli mimo dostřel těch děsných energetických zbraní a já tak mohl jít zkontrolovat DelHurdu.

„Žije!“ sdělil jsem GiJurčimu. „Vypadá to, že ho zasáhli do ramene a on jen ztratil vědomí,“ dodal jsem.

„Neměli bychom ho svěřit lékařům?“ zeptal se mě GiJurči nejistě.

„To rozhodně musíme. Odvezte nás k nejbližšímu zdravotnickému plavidlu.“ Za čluny pobřežní stráže plulo několik velkých transportních lodí a několik menších zdravotnických lodí. A tam jsme nyní zamířili.

Na marodce

„Drobná změna plánu, GiJurči. Plujte ke zdravotní lodi Apalaj. Na ní je ta pozemská genobioložka. Říkali nám, že její dovednosti jsou mnohem vyšší než ty naše. Tak teď se může předvést.“

Ke zdravotnické lodi Apalaj jsme dorazili za necelých deset minut. Za celou dobu se DelHurda neprobral, což nevěstilo nic dobrého. Dokonce mu obličej trochu ztmavl.

Sotva jsme přirazili k boku Apalaj, už u nás bylo několik zdravotníků a jedna lékařka.

„Jeho stav je velmi vážný, je v těžkém šoku a rychle se to zhoršuje. Obávám se, že velmi brzy zemře,“ sdělila nám diagnózu lékařka.

„Na palubě by měla být vaše pozemská kolegyně Tereza? Prý dokáže hotové zázraky,“ připomněl jsem jí.

„Je tady, ale s tímhle se už nedá nic dělat. Vašemu příteli už nic nepomůže. Všimněte si, jak tmavý má chobot.“

„To je babská pověra,“ odbyl jsem to, protože to tak doopravdy bylo.

Dříve se věřilo, že když někomu příliš ztmavne chobot, znamená to, že umírá. A dříve tomu tak i bývalo, jenže v moderní medicíně se to ukázalo jako pouhá shoda náhod, ale někteří lékaři tomu stále věřili.

„Zavolejte jí, prosím,“ požádal jsem zdvořile. Mohl jsem uplatnit svou autoritu a nařídít to, ale nechtěl jsem zneužít svého postavení.

„To je naprosto zbytečné, přeneste toho muže na palubu a uložte ho do hlavního sálu,“ rozhodla lékařka. „Osobně se mu budu věnovat, ale jsem si naprosto jistá, že mu nezbyvá více než hodina života,“ ještě nám sdělila.

„Nerad se opakuji, ale zavolejte k němu pozemskou lékařku Terezu.“

Doktorku má slova rozhodně nepotěšila. Chvíli si mě měřila pohledem, asi doufala, že si to rozmyslím. Jenže já si to rozmyslet nehodlal.

„Přiveďte tu vesmířanku!“ nařídila jednomu zdravotníkovi. Pak se celá nasupená otočila a odešla pryč. Asi se jí nelíbí, že by vesmířané mohli mít lepší zdravotnické dovednosti, než má ona.

„Kde je pacient?“ zeptala se mě Tereza.

„Je vedle, v hlavním sále.“

Aniž by ztrácela více času, přešla do sálu, kde si hned všimla ležícího DelHurdy. Zajímavé bylo, že doktorka, která prve tvrdila, že se o DelHurdu osobně postará, nebyla nikde v dohledu.

Tereza, aniž by ztrácela drahocenný čas, usedla vedle DelHurdy a k jeho ruce přiložila nějakou malou chlupatou kuličku světle hnědé barvy. K mému velkému překvapení jí ale hned odtáhla a položila si ji na hlavu. Následně se ukázalo, že ta kulička je živá. Natáhla dvě své, asi to byly pacičky, a položila je Tereze na spánky, načež Tereza zavřela oči.

„To jsem si mohla myslet!“ ozvalo se ode dveří. V tom zlostném hlase jsem okamžitě poznal doktorku, která prohlížela DelHurdu po našem připlutí. „Hned, když mi o ní řekli, došlo mi, že to bude nějaká neschopná podvodnice!“ pokračovala dál našťvaným tónem.

„Nejenže se pacientovi vůbec nevěnuje, ale ještě má tu drzost hrát si tu s nějakým špinavým zvířetem! Něco tak nehygienického by si žádný opravdový lékař nedovolil ani ve snu!“

„Pane ElKofraku, mohl byste se postarat o to, aby tu byl klid?“ požádala mě Tereza. „My se teď musíme soustředit na práci a takovýto bezduchý virvál nás velice vyrušuje.“

„Co si to dovoluješ!? Ty šejdířko, víš ty vůbec kdo jsem!?“

„Ticho!“ zvýšil jsem na doktorku hlas, ale ne tak moc jako ona. Nechtěl jsem Terezu rušit víc, než jsem musel. „Ještě slovo, a nechám vás zavřít v podpalubí.“ Naštěstí to na tu fúrii zabralo, byť si neustále něco mumlala pod chobot. To už ale Tereza nemohla slyšet.

Po několika minutách si Tereza sundala to malé zvířátko z hlavy a na okamžik ho přiložila k DelHurdovu zápěstí.

„Váš přítel bude v pořádku. Sice nedokážeme přesně určit, co ho zasáhlo, ale podle jeho stavu soudíme, že to musela být nějaká silná energetická zbraň.“

„Zufařané po nás stříleli nějakými červenými paprsky. Domnívám se, že to byly nějaké lasery, ale vůbec nechápu, kde k nim přišli.“

„To by odpovídalo. Tělo vašeho přítele vykazuje stopy, které se podobají zásahu slabšího blesku. i ta popálenina na rameni je podobná. Každopádně, váš přítel je v silném šoku, ale bát se o něj nemusíte, podali jsme mu příslušný lék. Takže šok za chvíli ustoupí.“

„A co ta popálenina?“ zeptal se GiJurči s obavou v hlase.

„Na to použiji regenerační sprej, ale to až za chvíli.“

„Za jak dlouho bude v pořádku?“ chtěl vědět, strachem o přítele pobledlý GiJurči.

„Zítřka ráno si ho budete moci odvézt.“

„Myslíte, že bude schopen přesunu do domácího ošetření?“ zeptal se nevěřicně jeden ze zdravotníků, kterého sem přilákal křik té potrhlé lékařky.

„Ne,“ odmítla to Tereza. „Tím myslím, že bude zcela zdravý. Maximálně bude mít trochu citlivější rameno.“

„Neuvěřitelné,“ okomentovala to jedna zdravotní sestra.

„Veliteli,“ ozvala se moje vysílačka.

„Slyším vás, KonGerle.“

„Právě jsme zničili kormidlo na posledním zufarském plavidle.“

„Dobrá práce,“ pochválil jsem KonGerla. „Co teď dělají Zufařané?“

„Stahují plachty. Navíc se od sebe poněkud vzdálili, a tak si vzájemně nemohou pomáhat. Myslím, že by nemuselo být marné vyzvat je ke kapitulaci.“

„Zkusit to můžete, KonGerle, ale pozor na ty jejich laserové zbraně, nebo co to mají. DelHurda to málem nepřežil, a to ho trefili jen do ramene,“ vybídl jsem ho k opatrnosti.

„Rozumím, ElKofraku. Vráťte se ještě do akce?“ zeptal se KonGerl.

„Ano,“ pohlédl jsem na GiJurčiho, „připojíme se k vám zhruba za půl hodiny.“

„Nezapomeňte se spojit s Vládním sněmem a vše jim ohlásit,“ upozornil jsem ho.

„Slyšel jste, GiJurči?“

„Ano, pane,“ odpověděl stručně.

„Zvládnete to? Víím, že DelHurda je váš přítel, takže jestli s ním chcete zůstat? Stačí jediné slovo a já si najdu jiného kormidelníka.“

„DelHurda není jen můj přítel, ale také je bratrem mé ženy a kmotrem našich dětí.“

„Takže?“

„Takže jim jedeme nakopat ty jejich mizerné, chlupaté zadky.“

„Jak chcete, ale nemyslím si, že Zufařané mají chlupaté zadnice,“ odvětil jsem pobaveně.

„To už bude jejich problém,“ nadhodil pobaveně, ale v jeho očích bylo vidět napětí a strach o kamaráda.

„V tom případě připravte člun k vyplutí, já si ještě promluvím s doktorkou a pak za vámi přijdu.“ Následně jsem se rozhlédl, abych ji našel, jenže nikde jsem ji neviděl.

„Jestli hledáte doktorku FilDýju, tak ta odešla hned poté, co vesmířanka oznámila svou diagnózu,“ pověděl mi jeden ze zdravotníků. „Myslíte, že se ten člověk uzdraví, jak říkala ta vesmírná lékařka?“ zeptal se ještě.

„Nevím, ale nemám jediný důvod, proč jí nevěřit,“ odpověděl jsem upřímně.

„Ostatně, pravdivost jejích slov se ukáže za několik hodin,“ uzavřel onen zdravotník.

„Nevíte, kde bych našel tu vaši doktorku FilDýju?“

„Nevím, ale jestli vám mohu poradit, nehledejte ji.“

„Proč?“ zajímalo mě.

„FilDýja má pověst vynikající lékařky, na pevnině má vlastní ordinaci a prominentní pacienti si u ní podávají dveře.“

„Co tedy dělá na této lodi?“ nechápal jsem.

„To bych také rád věděl. Ale mně jde o něco jiného. Díky svým schopnostem disponuje jistými vlivnými kontakty. Navíc je dost svérázná, jak jste mohl vidět.“

„Já bych použil jiná slova.“

„Asi máte na mysli panovačná, arogantní, nebo neurvalá,“ odtušil zdravotník.

„Asi tak,“ připustil jsem.

„Už na první pohled bylo vidět, že stav vašeho muže je velmi vážný. Ale to, jak ho okamžitě odepsala, aniž by se o něco pokusila, bylo neodpustitelné. Zato teď vám mohu říct, že už na první pohled vypadá

o něco lépe. Není to žádné zázračné zlepšení, ale je vidět, že se jeho tělo trochu uklidnilo a také lépe dýchá.“

„A o to mi jde. Je naprosto nepřijatelné, aby tak špičková lékařka, jak jste ji ráčil popsat, reagovala na metody vesmířanky Terezy tak, jak reagovala. Ba naopak, na palubě už je celý den. Za tu dobu ji měla stihnout vyhledat a požádat o odbornou konzultaci.“

„Když vesmířanka ošetřovala vašeho muže, vypadali jsme, řekněme že poněkud vyjeveně. Nicméně pravdou zůstává, že krátce po vyplutí jsme si s vesmířankou tu konzultaci uspořádali, jak jste to před okamžikem nazval.“

„Pak nechápu, jak ta žena mohla reagovat tak, jak reagovala.“

„Na tu konzultaci přišel veškerý zdravotnický personál. Jen doktorka FilDýja odmítla přijít, a to svým typickým neurvalým způsobem.“

„O jejím chování se nezapomenu zmínit před Vládním sněmem,“ ukončil jsem naši malou diskuzi.

Hlášení

„Co nejpodrobněji nám popište všechno, co se na moři odehrálo. A také nám vysvětlíte, co se to stalo v Šilvaře,“ vyzvala mě předsedkyně Vládního sněmu. „Z vašich a KonGerlových zpráv víme hodně, ale ne vše, a naši vesmírní přátelé nevědí téměř nic.“

„Když jsme dopluli k Zufarské skupině lodí, vyzval jsem je ke změně kurzu,“ začal jsem vysvětlovat.

„To jsme slyšeli v přímém přenosu a máme to zaznamenané,“ přerušila mě předsedkyně GilMulíja. „Naše spojení začalo vynechávat, až když vás Zufařané začali ostřelovat z palubního děla, a já vám povolila opětovat palbu.“

„Rozumím, madam. Jak tedy víte, Zufařané nás napadli, a tak jsme se bránili. Střelci na mé lodi se povedlo zničit jeden jejich stěžeň a o chvíli později je připravil i o kormidlo.“

„Pak na nás začali střílet z laserových zbraní a hned na začátku zasáhli mého střelce DelHurdu. Naštěstí jen do ramene, ačkoli použití slova naštěstí je diskutabilní. Kdyby se ošetřování DelHurdy neujala vesmířanka Tereza Horská, DelHurda by dozajista zemřel.“

„Jste si tím výrokem jistý? Přece jen, zranění ramene obvykle nebývají smrtelná,“ zeptal se trochu nevěřícně člen sněmu HulOrgen.

„Vesmířanka Tereza Horská přirovnala následky zranění k zásahu bleskem a doktorka FilDýja prohlásila, že DelHurda brzy zemře.“

„Doktorka FilDýja je vyhlášená odbornice. Pokud to řekla i ona, pak o tom nelze pochybovat,“ připustil DelGirto.

„Když už je řeč o doktorce FilDýje, dovoluji si před vámi vyslovit svou nespokojenost nejen s jejím nezdvořilým a nepatřičným chováním, ale hlavně s její neprofesionalitou a trestuhodnou nedbalostí.“

„Važte svá slova, pane ElKofraku,“ vyzvala mě předsedkyně GilMulíja. „Doktorka FilDýja je známá odbornice. Sice je pravda, že je poněkud nezdvořilá, přesto je špičkovou lékařkou. A za slova, která jste zde řekl, by vás mohla zažalovat.“

„Na svých slovech trvám, a pokud mě za ně bude FilDýja chtít žalovat, rád je zopakuji před soudem.“ Po těchto slovech se sál výrazně rozhučel.

„To byste nám měl vysvětlit,“ vyzvala mě GilMulíja.

„Jak si přejete, madam. Když jsme přistáli u zdravotnického plavidla Apalaj, přišla ke zraněnému DelHurdovi doktorka FilDýja. A aniž by ho nějak důkladněji prohlédla, konstatovala, že brzy zemře, protože má příliš tmavý chobot. Pak nařídila, aby ho přenesli do jednoho sálu, kde se o něj bude osobně starat, prý aby mu ulehčila odchod.“

„Jenže já jsem se s takovým povrchním vyšetřením odmítl smířit. Posuzovat zdravotní stav podle barvy chobotu je dávno vyvrácený mýtus, a proto jsem o pomoc požádal vesmířanku Terezu Horskou.“

„Z pro mě nepochopitelných důvodů to doktorka FilDýja jednoznačně odmítla jako zcela zbytečné. Přesto jsem na tom trval, a tak ji nakonec nechala zavolat.“

„Když Tereza Horská přišla do sálu, prohlédla si pacienta a s pomocí svého malého společníka začala DelHurdu vyšetřovat. Krátce na to se dostavila i FilDýja a hned tam začala ječet. Co tam dělá to špinavé zvíře a ještě něco o hygieně. Doslovně si to nepamatuji, ale Tereza Horská slušně požádala o klid, protože se potřebují soustředit na práci. Doktorce FilDýje se to nelíbilo a křičela dál. Přestala, až když jsem jí pohrozil, že ji nechám zavřít v podpalubí.“

„Po chvíli nám vesmířanka sdělila, že stav DelHurdy je sice kritický, ale zachránit ho dokážou, což se i stalo. Druhý den byl DelHurda zcela zdrav a dokonce se vrátil do práce.“

Posléze jsem se dozvěděl, že vesmířanka Tereza Horská krátce po příchodu na Apalaj požádala veškerý zdravotnický personál o schůzku a v podstatě jim udělala takové malé školení o kosmické medicíně. Nutno podotknout, že tam přišli všichni až na doktorku FilDýju, která to odmítla svým typickým neurvalým způsobem. Prohlásila, že vesmířanka vůbec nerozumí naší medicíně, a proto nám nemůže sdělit nic, co by nám mohlo pomoci.“

Po mých slovech zavládlo celým sálem hrobové ticho, které přerušil až DelGirt.

„Vaše slova jsou příliš vážná, než abychom je jen tak přešli. Proto navrhuji oslovit lékařskou komoru a požádat o podrobné prošetření celé události.“

„Souhlasím,“ souhlasila předsedkyně sněmu, „ale teď pokračujte v popisu událostí,“ ještě mě vyzvala.

„Během doby, po kterou jsem byl na palubě Apalaj, se mým kolegům povedlo zničit kormidla u ostatních plavidel. Poté je opětovně vyzvali ke kapitulaci, avšak se stejným výsledkem, jako jsme měli my. Jediný rozdíl byl v tom, že se čluny držely o něco dál a posádky se kryly za boky svých lodí, takže se nikomu nic nestalo.“

„Hádám správně, že se Zufařané nevzdali?“ usoudila předsedkyně Sněmu.

„Proto jsem rozhodl, že je budeme držet v obklíčení a počkáme do druhého dne. Jenomže Zufařané neztráceli čas a přes noc opravili kormidla u tří lodí.“

„Jejich vyplutí za rozbřesku nás poněkud překvapilo, ale po necelé hodině opět stáli na místě, opět se zničenými kormidly.“

„Na palubách sice byla vidět nějaká snaha o opravu, ale několik dobře mířených výstřelů za jejich záď ukončilo veškeré opravárenské snahy.“

„Krátko po poledni se nám vzdala první loď. Byla to ta, která ráno nevyplula.“

„Proč vlastně zůstala na místě a neplula s ostatními plavidly?“ zeptal se UIFarda.

„Nebyli v dostatečně schopném stavu na to, aby si mohli opravit kormidlo.“

„Tomu nerozumím,“ přiznal UIFarda.

„Hned to vysvětlím, UIFardo. Když jsme vstoupili na jejich palubu, vcelku ochotně nám odevzdávali své zbraně. Přitom nás žádali o vodu a jídlo. Jak jsme se zakrátko dozvěděli, měli s sebou málo zásob a část se jim zkazila.“

„Takže byli hladoví,“ usoudila předsedkyně sněmu.

„Hladoví, žízniví, a tudíž zesláblí,“ dal jsem jí za pravdu. „Kormidlo si neopravili, protože na to už neměli sílu. Ne že by byli úplně na dně, ale do smíchu jim rozhodně nebylo.“

„Takže by nás už ani neohrozili,“ domníval se GulHerag.

„To bych neřekl. Kdybychom je nezastavili, tak by k našemu pobřeží dopluli a nějaké jídlo by si tam určitě sehnali, případně by jim pomohli ostatní.“

„V tom asi máte pravdu, ElKofraku,“ uznal GulHerag. „Proč jim nepomohla ostatní plavidla už na moři? Vždyť to jsou jejich druzi.“

„Nemohli, Zufařané nejsou zkušení námořníci, a také si s sebou nevzali malé loďky. Nevím, jestli je to jen nenapadlo, nebo se rozhodli nahradit je větším počtem bojovníků, ale výsledek byl stejný. Jakákoliv přeprava mezi plavidly nebyla možná,“ vysvětlil jsem.

„Tak proč lodě nepřirazily k sobě?“ napadlo HulToru.

„Báli se, madam. Jednak nejsou zkušení námořníci, ale hlavně všichni viděli, jak se jedna z jejich lodí rozlomila a potopila několik minut po vyplutí z přístavu na Zufaře.“

„Strašné, a to se té plavby nebáli, když jsou ty jejich plavidla tak nebezpečná.“

„Báli se, předsedkyně GilMulíjo, ale po té tragédii se okamžitě vrátili do přístavu, kde proběhla důkladná kontrola zbylých pěti korábů. Nakonec se od několika přístavních dělníků dozvěděli, že kapitán potopené lodě nařídil, aby většinu nákladu naložili na střed lodi.“

„Říkal jste zbylých pět plavidel?“ pozastavila se GilMulíja nad zmíněným počtem.

„Ano, říkal.“

„Ale na moři jste se střetli se čtyřmi. Co se stalo s tou pátou lodí?“

„Během jedné noci foukal silný vítr a tehdy se ztratila.“

„Víte něco bližšího o jejím dalším osudu?“ zeptal se UlFarda.

„Ano, ale když dovolíte, tak se k tomu vrátím později.“

„Pokračujte, jak uznáte za vhodné,“ vybídla mě předsedkyně sněmu.

„Když byl dokončen přesun dvou set zufarských bojovníků a dvaceti námořníků na naše transportní plavidla, vydali jsme se ke zbývajícím trojici plavidel a opětovně je vyzvali ke kapitulaci.“

„Jenže oni opět odmítli, a tak jsem se rozhodl počkat do dalšího dne. Už jsem věděl, že mají málo zásob jídla a pitné vody.“

„Doufal jste, že je hlad přivede k rozumu,“ usoudila GilMulíja.

„To také, ale už se blížil večer a já je nechtěl přesouvat v noci. Ty jejich laserové zbraně jsou malé a velmi nebezpečné. S nimi by nás mohli velmi snadno zaskočit a pobít naše lidi, nebo je vzít jako rukojmí. A co pak?“

„Vidět laserovou zbraň v zufarských rukách je pro mě naprosto nepochopitelné. Vždyť ani my nemáme takovou technologii, natož pak Zufařané, kteří vždy používali maximálně luky a oštěpy. i ta děla dokážu pochopit, ale lasery? To mi můj rozum vůbec nebere,“ ozvala se FunHala, známá vědkyně a držitelka mnoha prestižních cen za vědecký přínos.

„To vám mohu celkem snadno vysvětlit. Zufařané ty zbraně nevyrobili. Oni je jen našli na jednom ostrově.“

„To mi zní dost podivně. Kdo by nechal ležet takto nebezpečné zbraně na nějakém ostrově?“ nezdálo se to předsedkyni sněmu.

„Bestie z hvězd.“ Tato slova způsobila, že se celý sál opět rozhučel. Tentokrát to však nebylo rozhořčením, ale zděšením.

„Oni se vrátili?“ zeptala se poděšeně předsedkyně.

„Ne. Toho se bát nemusíte. Zufařané našli nějaký starodávný sklad zbraní z doby velkého vraždění.“

„To už mi zní reálněji, ale i tak je to znepokojující zpráva,“ přiznala FunHala. „Kolik zbraní tam našli? A našli tam i nějaké jiné?“ zeptala se přímo.

„Našli tam jen ruční lasery. Na Zufaře si jich nechali jen několik, zbytkem vyzbrojili svou armádu.“

„Je otázka, jestli vám řekli pravdu, ElKofraku,“ usoudila GilMulíja.

„Lhát mi mohli, madam, ale řeklo mi to několik zajatců ze všech lodí. Proto si dovoluji doufat, že nelhali. Ale možné je leccos.“

„Můžeme jim zkusit věřit, ale doporučuji obezřetnost,“ ozval se FilZuran, můj předchůdce. „Ti zabijáci mohli říkat pravdu, ale také mohli říkat jen to, co jim řekli jejich náčelníci. A ti jim nemuseli prozradit vše.“

„V tom máš pravdu, příteli,“ souhlasil jsem s ním.

„Ani tuto otázku zde nevyřešíme, proto raději pokročme dále. Jak se vám vzdal zbytek Zufařanů?“ GilMulíja nás vrátila zpět k hlavní otázce.

„Ono to nakonec bylo celkem snadné. Ráno jsme jim ukázaly zajatého velitele první lodi. Řekl jim, jak se nám vzdali a jak jsme s nimi zacházeli.

A vzhledem k tomu, že i jim začínaly docházet zásoby jídla a vody – rozhodli se vzdát. Po celý zbytek dne jsme je převáželi na určený ostrov.“

„A co se stalo s jejich zbraněmi?“ zajímalo FunHalu.

„Z prvního plavidla jsem věděl, že každý muž na palubě má jednu zbraň. Proto jsem nařídil, že každý, kdo nám nepředá svou zbraň, zůstane na palubě. A mimochodem jsem poznamenal, že ty jejich lodě hodláme poslat ke dnu.“

„Doufám, že jste jen blafoval?“

„Částečně, paní předsedkyně. Zufarská plavidla jsme skutečně poslali ke dnu, ale to už na nich nikdo nebyl. Pouze jeden kapitán se poněkud zdráhal, ale jeho odhodlání zmizelo spolu s prvním plavidlem.“

„Co jste udělali s těmi lasery?“

„Uložili jsme je do přísně střeženého skladiště, madam.“

„Jsou to zbraně, a já zbraně nemám ráda, proto říkám, zničte je. Ale vědkyně v mém nitru říká: ty zbraně tam někde ležely patnáct století a stále jsou funkční. Proto by měly být řádně prozkoumány, a až poté zničeny.“

„O osudu laserových zbraní budeme jednat později, FunHalo,“ GilMulíja odložila toto rozhodnutí na později.

„Pak tu mám ještě jednu událost, o které jste toho slyšeli jen poskrovnu, nebo spíše skoro nic. Nemyslím tím nic jiného, než události v Šilvaře.“

„Tak vyprávějte,“ vybídla mě GilMulíja. „Jsem velmi zvědavá, co se to tam vlastně stalo?“

„Ono to není nic světoborného. Necelé tři dny po kapitulaci Zufařanů vplula do šilvarského přístavu prapodivná loď s potrhanými plachtami. Nejhorší na tom bylo, že nikdo nebyl u kormidla a nikdo se nestaral o zbytky plachet.“

„Tak jak ta loď dokázala vplout do přístavu a zastavit?“

„Obtížně, GilMulíjo. Loď se zastavila sama, přičemž zničila jedno molo.“

„To jako, že do něj narazila?“ chtěla se ujistit GilMulíja.

„Ano. A do přístavu ji navedl kormidelník, jenže to bylo poslední, co se mu povedlo. Navíc neměl sil a zhroutil se.“

„Jak je to možné?“ Nechápal někdo v sále.

„Když ivajané z přístavu vstoupili na palubu, našli tam spoustu bezvládně ležících mužů, přesněji řečeno, zufarských mužů.“

„To byla ta pátá ztracená loď,“ došlo GilMulíje.

„Ano,“ potvrdil jsem.

„Ale jak mohli být v takovém stavu, že se ani nedokázali postarat o svou loď?“ nechápala.

„Na tom není nic složitého. Ta loď se od ostatních oddělila za silného větru, ve kterém se vytváří velké vlny. A právě ty vlny způsobily, že se jim převrhly špatně upevněné sudy s pitnou vodou. Prý jim zbyly jen dva sudy, a to na dvě stě dvacet mužů, a více než týden plavby strašně málo.“

„Asi bych se vás měla zeptat, jak velké ty sudy byly. Ale myslím si, že to vědět nechci, ElKofraku.“

„Klidně se zeptejte, odpovědi se však nedočkáte, protože ji neznám, GilMulíjo, ale osobně se domnívám, že musely být dost malé.“

„Co se stalo s těmi muži?“ zeptala se a raději svedla řeč jinam.

„Odzbrojili jsme je, a teď se tam o ně starají, jak jen mohou, ale jejich stav je velmi vážný. Pro vaši názornou představu, více než padesát Zufařanů zemřelo na moři a ti zbývající stále nemají vyhráno.“

Test

„Jdeš mi říct, že naše flotila vplouvá do přístavu?“

„Je mi to líto, Irgo, ale nevplouvá.“

„Sakra!“ ulevil si Irgo. „Už tady měli být před týdnem, Fítáre.“

„To moc dobře vím, ale ty asi zapomínáš, jaká to je dálka.“

„Fítáre, když jsme byli vyjednávat s těmi rasisty, cesta tam a zpět nám trvala méně než dva týdny a naše flotila je pryč už měsíc.“

„Měli jsme rychlejší loď,“ namítl jsem.

„Ne o tolik, příteli. Ne o tolik,“ namítl Irgo.

„Však oni se vrátí,“ mávl jsem nad tím rukou.

„Ba ne, příteli, oni se už nevrátí. Ti zpropadení rasisté je všechny povraždili,“ pronesl Irgo, jako kdyby s tím byl už smířen.

„Tomu nevěřím, spíš se někde zdrželi. Cestou mohli zabloudit, nebo tak něco. Nezapomínej, že naši námořníci nejsou zrovna zkušení plavci a navigátoři,“ nabídl jsem mu příjemnější možnost, i když jsem tomu sám nevěřil.

„Možné je ledacos,“ připustil Irgo.

„Třeba se vrátí zítra.“

„A třeba se potopili v půli cesty na Uldru.“

„Nebud' tak pesimistický, Irgo.“

„A co tě sem vlastně přivádí, Fítáre? Když ne naše flotila?“

„Na ostrově jsme našli něco, co tě bude zajímat. Jsem si jistý, že tě to potěší.“

„Našli jste další zbraně bestíí?“ napadlo Irga.

„Našli,“ potvrdil jsem mu jeho domněnku.

„Jsou to ty samé jako minule, nebo jste objevili něco nového?“

„Pojed' se podívat,“ vyzval jsem ho.

„Co jste tam našli?“ zopakoval svou otázku.

„Pojed' se podívat,“ zopakoval jsem svou odpověď.

Místo dalších slov na mě Irgo jen zavrčel, ale vstal a šel se mnou ke člunu, který nás měl převézt na ostrov.

„Tak co jste to tu našli?“ zeptal se mě Irgo, když jsme vystoupili z člunu.

„To uvidíš až v jeskyni bestíí,“ připomněl jsem mu.

„To si jako myslíš, že polezu až tam nahoru do té proklaté jeskyně? Copak jsem nějaká horská koza?“

Nejprve jsem si Irga jako by prohlédl a pak jsem provokativně pravil: „Jistá podobnost by tu byla.“

„Vtipné,“ byla jeho jediná reakce.

„Vzpomínám si, že když jsme byli kluci, tak jsi mě pořád nutil lézt po kdejaké skále.“

„To bylo tehdy.“

„A co se od té doby změnilo?“

„Zmoudřel jsem,“ odpověděl Irgo vážným tónem.

„Vtipné,“ odpověděl jsem mu jeho slovy, včetně grimasy, kterou před chvílí použil.

„Radši už šlapej, ty vtipálku, ale to ti povídám, jestli to nebude stát za to, tak se cestou dolů naučíš létat, Fítáre,“ vyhrožoval mi Irgo, byť jen tak, naoko.

„To jste tu zbraň nemohli snést dolů jako ty první,“ vyfuněl ze sebe zadýchaný Irgo po nějakých dvou stech metrech ostrého stoupání.“

„Nějak jsi zpohodlněl, starý brachu, jsme sotva v půlce cesty a ty funíš jako nějaký starý dědek.“

„Trochu jsem vyšel ze cviku, to je vše,“ zafuněl na mne.

„Spíš bych řekl, že jsi zpohodlněl a zlenivěl,“ neodpustil jsem přátelské popíchnutí.

„Nesmysl,“ odbyl to dalším zafuněním, „jen jsem se dnes přejedl.“

„A včera také, že?“ opět jsem si do něj rýpl. Pravdou bylo, že Irgo v poslední době jedl víc než obvykle a začínalo se to na něm projevovat.

„Mám rychlý metabolismus,“ namítl.

„Já bych spíš řekl, že máš pěkné ó té péčko.“

„Co to je za nesmysl?“ nechápal mě.

„Okrasný tukový prstenec,“ vysvětlil jsem mu.

„To jako že jsem tlustý?“ zeptal se podrážděně.

„To ani ne, jen ty dveře, kterými denně procházíš, se nepřetržitě zužují.“

„Dveře jsou pořád stejné,“ odsekl.

„Také si myslím, že dveře v tom jsou nevinně,“ souhlasil jsem pobaveně.

„Jestli sis už dostatečně oddechl, tak bychom mohli pokračovat v cestě, cvalíku,“ neodpustil jsem si další popíchnutí.

„Já tě už něčím praštím,“ trochu se na mě obořil.

„To bys mě nejdříve musel chytit,“ načež jsem udělal několik rychlých kroků, abych se mu trochu vzdálil. Lepší by bylo popoběhnout, ale oběma nám bylo přes padesát a v tomto věku se už běhá špatně.

„To byl ale výšlap,“ postěžoval si Irgo, když se vydrápal až ke vchodu do jeskyně bestií, kde jsme před půl rokem objevili ty mocné zbraně, kterými jsme vybavily dvanáct set našich nejlepších bojovníků.

„Nemohli jste tu stezku udělat mírnější, Fítáre?“ zeptal se mě vyčítavě.

„Nemohli. Terén to neumožňuje.“

„Doufám, že výš už nepolezeme?“

„Jsme skoro na místě, trochu si vydechni a já zatím připravím pochodně.“

„Pochodně,“ pronesl funicí Irgo pohrdavě. „Proč my musíme používat pochodně, když ti mizerní Uldrani mohou používat nesrovnatelně lepší a výkonnější elektrické světlo?“ pohoršil se Irgo.

„Na to ti ani nebudu odpovídat, příteli.“

„Jedeme,“ rozhodl se Irgo po krátkém odpočinku. „Jak hluboko budu muset lézt do té zpropadené jeskyně?“

„Jen několik desítek metrů, navíc to už bude po rovině,“ zkusil jsem ho trochu povzbudit. „V boční stěně jsme odkryli zával a tam jsme to našli,“ ještě jsem dodal.

„Ale co jste to našli?“

„To hned uvidíš, ale abych byl upřímný, tak sami nevíme, co to je.“

„Co to sakra je?“ vyhrkl překvapený Irgo, když uviděl ty prapodivné, tři metry vysoké a dobrých třicet centimetrů široké válce.

„Nejsme si tím jistí, ale domníváme se, že se jedná o nějaké samočinné střely.“

„Jak jste na to přišli?“ nechápal Irgo.

„Všimni si toho tvaru. Ty válce jsou hladké a od spodku po vršek rovné. Jen samotný vršek se zužuje do špičky. Všimni si také těchto plochých výstupků. Podle všeho mají udržovat stabilitu během letu. Navíc se zdá, že se mohou pohybovat do stran.“

„A pak tu je spodek. Je tam nějaký zužující se otvor. Domníváme se, že se jedná o nějaký druh pohonu.“

„A co je tohle?“ zeptal se mě Irgo a ukázal na něco, o čemž jsem nic nevěděl.

„Domníváme se, že to je zařízení k vypouštění těchto strel,“ zachránil mě Pultur, vedoucí průzkumu jeskyně bestii. „A zdá se, že funguje.“

„Vy jste se pokusili použít jeden z těch válců?“ zděsil jsem se.

„To zrovna ne, ale přepnuli jsme nějaká ta hejblata a ono se to rozsvítilo.“

„Ukaž nám to, Pulture,“ vyzval ho Irgo.

Pultur přistoupil ke stroji a přepnul několik páček. Rázem se na stroji rozsvítilo několik kontrollek a něco, co bych popsal jako mapa našeho světa.

„Domníváme se, že tenhle křížek označuje místo, na které má ta zbraň dopadnout,“ začal nám vysvětlovat Pultur. „Jenže jsme ještě nepřišli na způsob, jak ho přesunout na jiné místo. A tímto knoflíkem se ten válec vyšle na cestu,“ slova doprovodil pohybem prstu.

„Kolik tu je, těch zbraní?“ zeptal se po chvíli překvapený Irgo.

„Rovných třicet,“ odpověděl jsem mu.

Několik následujících minut si vše obdivně prohlížel a teprve pak se rozhodl.

„Zjistěte, jak se zbraň používá,“ nařídil. „Pak mi dejte vědět, a já pozvu několik významných náčelníků na zkušební výstřel. Cílem bude ostrov Górtá, nikdo na něm nežije a je odsud dobře vidět.“

„Jste poněkud zadýchání, pánové. Vypadá to, že vás ten náš malý kopeček poněkud unavil.“

Trochu jsem se pobavil na účet náčelníků, které jsem pozval na test naší nové zbraně, ale musel jsem tak učinit se vší obezřetností, tak aby mě neslyšel Fítár. Ten by se toho okamžitě a ochotně chytil a hned by tu mou zábavu začal rozvíjet, jenže na můj účet.

„Měli byste si vyhradit více času pro své tělo a péči o něj.“

„Já jsem slyšel, Irgo, že když jsi sem šel ty, tak sis musel odpočinout v půlce cesty a před jeskyní podruhé,“ pronesl s letmým posměškem Othus, náčelník klanu Ura.

„To je hanebná pomluva,“ řekl jsem se špatně předstíraným pohoršením v hlase. „Okamžitě mi prozrad' jméno toho lháře,“ vyzval jsem ho žertem.

„To po mně nemůžeš chtít, Irgo,“ bránil se Othus. Také jen tak naoko. „Přece ti neprozradím Fítárovo jméno. To by ode mě bylo krajně nečestné.“

„Tak to máš štěstí, že jsi Fítárovo jméno neřekl,“ přidal se Gutrel, náčelník klanu Fijá.

„Jsme připraveni ke zkušebnímu výstřelu,“ přerušil nás ten, jehož jméno tu nikdo dvakrát nevyslovil.

„Odkud se můžeme dívat?“ zeptal se Gutrel Fítára.

„Římsa vedle vchodu do jeskyně je dostatečně široká a po pár metrech se ještě víc rozšiřuje.“

„Můžeme tu zbraň vidět ještě před použitím?“ zeptal se Uhurgo, náčelník klanu Udo.

„Cestou půjdeme kolem ní, ale buďte přitom opatrní a ničeho se nedotýkejte. Mně a mým druhům by se moc nelíbilo, kdyby vybuchla přímo zde, mezi námi.“

„Takže to je nějaká výbušnina,“ usoudil jsem.

„To nevíme, ale pokud tomu tak je, tak od toho chceme být co možná nejdál,“ odpověděl Fítár.

„Odpal za deset sekund, pět, tři, jedna, odpal!“ komentoval to Fítár.

Jenže v okamžiku, kdy řekl pal, se nic nestalo. Chtěl jsem se ho zeptat, co se to děje, když se nic neděje. Jenže jsem to nestihl.

Tři vteřiny po povelu k palbě z jeskyně vylétl onen válec hnaný proudem ohně. Několik málo vteřin letěl vpřed a vzhůru, pak začal prudce klesat. Mířil přímo do středu ostrova Górtá.

Najednou zbraň explodovala. Nejprve nás zasáhl oslnivý záblesk a pak tlaková vlna. Naštěstí nás dělilo dost kilometrů, takže tlaková vlna nebyla příliš silná, ale přesto nás přirazila k horské stěně.

Moře okolo ostrova se náhle vzedmulo a voda se valila do všech stran od Górtu. Štěstím pro nás bylo, že jeskyně bestií je dost vysoko nad hladinou, ale došlo mi, že vesnice na pobřeží je odsouzena ke zkáze.

Ale co samotný ostrov? Z něj stoupal vysoký a široký sloup kouře, který se nahoře přeléval do stran, trochu mi připomínal houbu.

„To bylo impozantní,“ pronesl jsem po několika minutách obdivného zírání na tu zkázu.

„Myslím, že teď nám ti uldranští rasisté dají vše, co nám právem náleží,“ usoudil náčelník klanu Dor.

„Věřím, přátelé, že se silou našich argumentů konečně dojdeme spravedlnosti,“ přidal se náčelník Gutrel.

„Obávám se, pánové, že to tak snadné nebude.“

„Proč si to myslíš, Fítáre?“

„Síla té zbraně je strašná, o tom není pochyb. Jenže ji známe jen my. Dost pochybuji, že ustoupí, když jim pouze pohrozíme jejím použitím.“

„Tak jim jednu pošleme, pak už určitě budou povolní,“ odbyl to suše náčelník Othus.

„O tom se ještě poradíme, teď bych se rád jel podívat na Górtu. Chci vidět, jak to tam vypadá.“

„K tomu ostrovu by se teď nikdo neměl ani přiblížit.“

„Proč?“ zeptal jsem se Fítára.

„Ten výbuch jsi viděl, Irgo.“

„Samozřejmě, že ano. Slepý ještě nejsem,“ trochu jsem na svého přítele zavrčel.

„Jde mi o to světlo, které vzniklo při explozi. Na malou chvíli tam musel vzplanout hodně velký oheň.“

„No, a? Teď už tam nic nehoří,“ nechápal jsem, kam tím Fítár míří.

„Domnívám se, že ten ostrov bude pěkně rozpálený. Ani by mě nepřekvapilo, kdyby chladl několik dní. A jestli si dobře vzpomínám, tak ostrov Górtu byl samá skála a ty teď mohou být poškozené nebo zcela

zničené. V tom prvním případě bude hrozit, že se zřítí na prvního kolemjdoucího náčelníka.”

„Tak tam radši nepolezeme,“ konečně jsem pochopil Fítárova slova.

Ultimátum

„Paní GilMulíjo!“ zavolal na mě nějaký muž. Ohlédla jsem se a hned jsem jej poznala.

„Co se děje, JurBlere?“

„Tohle nám právě přišlo od našeho zufarského vyslance. Myslím, že byste si to měla co nejdříve přečíst.“

„Co v tom je?“ Zeptala jsem se. „Opravdu se mi nechce číst další zufarské požadavky a nesmyslná obviňování.“

„To tam samozřejmě je, ale také nám vyhrožují nějakou novou, mocnou zbraní.“

„Zufařané nám vyhrožují v jednom kuse, ale to nejhorší, co kdy splnili, bylo vyslání několika primitivních lodí s válečníky na palubě.“

„Já vím, ale přišlo to s varováním od vyslance. Prý to nemáme brát na lehkou váhu. Sice nevím nic konkrétního, ale před třemi dny mělo dojít k nějaké obrovské explozi na nějakém ostrově.“

„To už zní vážněji,“ přiznala jsem. „Raději okamžitě svolám Vládní sněm,“ rozhodla jsem se v okamžiku. „A pozvu vesmířany.“

„Toto mimořádné zasedání jsem svolala,“ oslovila jsem členy sněmu, „protože jsem obdržela naléhavou zprávu od našeho vyslance na Zufaře. Během čekání na příchod všech zástupců jsem si tu zprávu důkladně prostudovala. V mnohém se shoduje s ostatními zprávami, nechybějí v ní obvyklé požadavky, urážky a lži. V podstatě se jedná o to samé jako v minulosti, jediným rozdílem je požadavek na uznání pravosti jejich kronik.“

„Nejhorší je jejich výhružka na závěr. Vyhrožují nám – jinak se to nazvat ani nedá – pokud nesplníme jejich požadavky, pošlou na nás své ohnivé střely.“

„Sice nevím, co jsou ty jejich ohnivé střely, ale tvrdí, že jedna střela dokáže srovnat se zemí celé město. A prý jich mají dost. Kolik přesně však

neuvádějí, ale náš vyslanec zaslechl něco o velmi silném výbuchu na jednom z jejich ostrovů.“

„Než vám dám slovo, přátelé, chtěla bych se obrátit na vesmířany. Před nějakou dobou jste prováděli jisté výzkumy našich starých kronik s cílem prokázat jejich stáří. Ráda bych vás požádala o shrnutí závěrů.“

„Podrobili jsme radiouhlíkové zkoušce několik náhodně vybraných stránek,“ ujal se slova Peter Fredriksson. „Zkoumali jsme jak stáří samotného papíru, tak i stáří použitého inkoustu. A ve všech případech bylo potvrzeno uváděné stáří dokumentu.“

„Děkuji vám, ráda bych znala výsledek zkoumání Zufarských kronik, ale dobře vím, že Zufařané o tom nechtějí ani slyšet.“

„Bojí se, že by se prokázala falešnost těch jejich kronik,“ uchechtl se někdo v sále.

„A co tvrzení o ohnivých střelách, které jsou schopné zničit celá města? Přiznávám, že toto tvrzení se mi zdá poněkud přehnané, ale rozhodně ho nehodlám brát na lehkou váhu.“

„Je mi to líto, ale takové zbraně opravdu existují,“ sdělil nám Isao Watanabe, čímž nás všechny opravdu šokoval.

„Zufara je velmi primitivní a výroba jaderných zbraní je velmi složitá,“ pokračoval. „Vaše civilizace je na více než dostatečné úrovni pro jejich vývoj, výrobu a dopravu k cíli.“

„Takže Zufařané je nedokážou vyrobit?“ Chytala jsem se pomyslného stébka trávy.

„Jsem si jistý, že ne, ale nezapomínejte na lodě, které proti vám vyslali, nebo spíše zbraně, které měli jejich bojovníci.“

„Ty ale pocházely od bestí z hvězd,“ a vtom mi to došlo.

„Správně,“ potvrdil Isao Watanabe mou domněnku.

„Myslíte, že ty ohnivé střely pocházejí také od bestí z hvězd?“ zeptala se TilKysá.

„Jsem si tím jist,“ odpověděl Isao Watanabe.

„Nechápu, jak je možné, že stále fungují? Vždyť jim musí být více jak patnáct staletí.“

„To nevím, GilMulíjo, ale ty lasery jim fungovaly. Jen je museli nabít, ale to nějak zvládli,“ vysvětlil mi Isao Watanabe.

„Takže se máme čeho obávat,“ konstatoval ElKofrak.

„Zapomínáte, že nemají jediné letadlo. Takže je k nám nedostanou?“ napadla TilKysu úlevná myšlenka.

„Nepotřebují je,“ pohřbila naši radost Tereza Horská. „Mluvila jste o ohnivých střelách. A vzhledem k tomu, že atomovka se nedá vystřelit z děla, znamená to, že se jedná o samonaváděcí střely. Tudíž jim bude stačit udat cíl a vystřelit; ona tam už doletí s pomocí vlastního motoru.“

„To je velmi špatná zpráva,“ okomentovala jsem.

„Z vašich slov je jasné, že máte nějaké zkušenosti s podobnými hrozbami. Proto se vás ptám, co nám radíte?“ zeptal se ElKofrak. „Vaše rady ohledně námořní invaze byly nedocenitelné,“ dodal.

„Historie Vesmírného společenství se píše nějakých sedmdesát pět tisíc let a během té doby se s jadernými zbraněmi setkala dvakrát,“ to bylo snad poprvé, co jsem slyšela promluvit Trigana Horýna.

„Poprvé tomu bylo někdy kolem roku třicet tisíc. Naši předci objevili planetu Mojgo, na které žily národy Mojgonů a Mojgotů. Nedlouho po přistání našeho průzkumného hvězdoletu se tyto dva národy vyvraždily za pomoci jaderných zbraní.“

„Druhý případ se odehrál poměrně nedávno a dopadl o něco lépe. Je to asi třicet let, co jsme objevili jednu ledovou planetu a zachytili nouzový signál vycházející z jejího povrchu.“

„Tehdy jsme ještě neměli nadsvětelný pohon a kontakt s planetou Zemí ještě nebyl navázán. Naštěstí pro nešťastné obyvatele planety Ugur byli ve společenství tři pozemšťané, kteří tam uvízli po tragédii, jež postihla jejich průzkumný hvězdolet.“

„Pod vedením pozemšťana Tomáše Janka byli zachráněni přeživší Uguřané a Šašájové, kteří žili v tamních oceánech. Na jejich planetě totiž také proběhla jaderná válka, a to jen několik málo let před příletem našeho hvězdoletu.“

„Jako Trigan vám radím, za každou cenu se vyhýbejte používání jakýchkoli zbraní. A jaderných obzvlášť. Dvakrát jsme se setkali s jejich použitím a dva světy podlehly totální zkáze.“

„Já bych to trochu upřesnil,“ vzal si slovo Isao Watanabe. „Jaderné zbraně jsou opravdu velmi ničivé. Jednak obrovskou silou uvolněnou

během samotné exploze, tak i následnou radiací. Ta dokonce zabíjí i několik let po výbuchu.“

„Ke zkáze, jaká potkala Mojgo a Ugura, je zapotřebí několika set, ne-li tisíců střel. A silně pochybuji, že jich Zufařané mají tolik. Spíše bych řekl, že našli nějaké skladiště, kde si je bestie z hvězd uskladnili. A protože to byla civilizace, která je vyrobila a tudíž znala jejich destruktivní potenciál, určitě jich neskladovali několik set na jednom místě.“

„Radioaktivní záření nám je dobře známé,“ vzala si slovo LifSilko, naše přední fyzička, „včetně jeho negativních dopadů na živé organismy. Proto se s ním na naší planetě nikde nesetkáte, s výjimkou zdravotnictví. Tam je však pod řádnou kontrolou a je poměrně slabé.“

„Vím, že se naši vědci pokoušeli s pomocí radioaktivních prvků vyrábět elektřinu, ale velmi rychle toho zanechali. Jednak jim zůstával nebezpečný odpad, a také se ukázalo, že krystaly Dujra jsou o něco výkonnější. i když ne o mnoho, časem by se možná povedlo výkon reaktorů zvýšit i nad jejich úroveň.“

„Co ale budeme dělat?“ nevěděla jsem si rady.

„Zdržovat,“ odpověděla mi Tereza Horská. „Jistě si vzpomínáte, že snahy vyrobit speciální gunyt pro přepravu zulytů v naší malé stanici Igutli neuspěly. Proto se triganská Rada pro kosmonautiku a vesmír rozhodla umístit na vaši planetu igutli standardní velikosti. Jenže to bude trvat ještě několik dní.“

„Vy myslíte, že sem přivezete zulyty a s jejich pomocí zneškodníte ty zufarské ničemy?“

„V podstatě ano, paní předsedkyně. Akorát by nebylo od věci najít ostrov s muničním skladem.“

„Jenže jak to chcete dokázat?“ zeptal se někdo z přítomných.

„Jednoduše. Na nedalekém ostrově provedli test střely, takže tam teď bude zvýšená radiace. Nu, a tu náš Galileo dokáže lokalizovat a zaměřit na dálku. Jediné, co musí udělat, je přeletět v dostatečné vzdálenosti od onoho ostrova.“

„Předpokládám, Kure, že mi jdete oznámit skutečnost, že se vaše vláda konečně rozhodla uznat naše spravedlivé požadavky a dát nám vše, co nám po právu náleží,“ pronesl zufarský zástupce, sotva si nás všiml. Vlastně, když si všiml DelKura. Mě, jako ženu, málem ani nepovažoval za myslící bytost.

„Mé jméno je DelKur a nedomnívám se, že by bylo příliš dlouhé či složité na zapamatování. Buďte tak laskav a pokuste se ho příště použít správně. Když nic jiného, tak alespoň nebudete vypadat jako nevychovaný blbec.“

„Za tuto urážku mi zaplatíte, Kure,“ pronesl našťavaně ten arogantní muž.

„Jak myslíte, Ugote,“ pravil klidně DelKur.

„Jmenuji se Astugot!“ zařval na něj rozzuřeně Zufařan.

„To je vaše věc,“ byla jediná a ledově klidná KelDurova reakce.

„Chtěl jste vědět, jestli se naše vláda rozhodla splnit ty vaše nestoudné podmínky. Než vám odpovím, chci poznamenat, že vesmířané,“ načež ukázal na mě, „provedli dříve slíbenou analýzu našich kronik a potvrdili její autentičnost.“

„To nic nedokazuje,“ odbil to Zufařan tím svým arogantním způsobem.

„To, že je nějaký papír starý, neznamená, že je starý i inkoust.“

„Analyzovali jsme jak papír, tak inkoust,“ poznamenal jsem.

„To jen dokazuje proradnost vašich předků, kteří se nestyděli falšovat historické záznamy.“

„Jistě svá slova podpoříte důkazem,“ nedal se tak snadno DelKur.

„Proč bychom se s něčím takovým měli namáhat, když všichni víme, že naše důkazy neuznáte, Kure.“

„Nevím, proč bychom neměli uznat kvalitně podložené důkazy, Ugote. Nikdo po vás nechce nic složitějšího, úplně postačí, když přinesete jednu z těch vašich kronik vesmířanům a oni provedou ten samý test na určení stáří.“

„To je naprosto vyloučené,“ odmítl Zufařan. „Nehodláme riskovat, že naše kroniky poškodíte, nebo, což je velmi pravděpodobné, vyměníte je za nějaké podvrhy.“

„Můžete přihlížet celému testu, a jestli vás to uklidní, tak si tu knihu můžete držet ve vlastní ruce,“ nabídla jsem mu.

„Jestli na mě ta vaše ženština ještě jednou promluví, aniž bych jí k tomu dal svolení, tak ji uškrtnu, Kure!“

„Tady jste na Uldře, zde si jsou muži a ženy rovni. Takže pokud ještě jednou vyslovíte podobnou výhrůžku, zavolám strážu a nechám vás zatknout za vyhrožování smrti. To je u nás chápáno jako trestný čin, Ugote.“

„To platí i v celém Vesmírném společenství,“ dodala jsem.

„O vaší výhrůžce nezapomenu informovat naše náčelníky.“

„To rozhodně udělejte. A nezapomeňte je informovat i o mém nepřístojném chování ke mně a zde přítomné vesmířance Tereze Horské, včetně toho, jak jste jí vyhrožoval, že ji zavraždíte.“

Uhurgo zareagoval zuřivým zafuněním, ale víc už nic. Bylo na něm vidět, jak zuří. Nicméně se ještě dokázal ovládnout.

„Skončeme s tím. Přijímáte všechny naše požadavky a dáte nám vše, na co máme právo?“

„Náš Sněm se ještě nerozhodl. A ne, nevím, kdy tak učiní, ale domnívám se, že jim to bude trvat několik dní.“

„To je nepřijatelné!“ vybuchl Zufařan.

„Víte, co mě na vás nejvíc zaráží?“ zeptal se DelKur Astugota. „Že se vůbec nezajímáte o osud svých krajanů, které jste sem před několika týdny vyslali vraždit,“ dokončil, aniž by mu dal prostor na reakci.

„My jsme sem žádné vrahy neposílali. Pouze jsme vyslali pět lodí, aby zajistily to, co je právem naše,“ odpověděl překvapivě klidným tónem Zufařan.

„Já slyšel, že těch lodí bylo šest. A vám tu něco patří?“ zeptal se s nehraným překvapením DelKur.

„Samozřejmě, že ano.“

„Rád vidím, že i Zufařané mají smysl pro humor,“ pronesl pobaveně DelKur.

Astugot jen odfrkl. Opět.

„Tak co, zajímá vás osud vašich zabijáků?“ Ještě jednou se DelKur zeptal.

„Dobře víme, že jste je všechny povraždili,“ odfrkl Astugot pohoršeně.

„Prokažte mně i sobě laskavost, Ugote, a přestaňte nás posuzovat podle sebe. My jsme nikoho nezavraždili. Všichni vaši zabijáci jsou umístěni na několika ostrovech, kde čekají na objasnění vzniklé situace a návrat na Zufaru.“

„Možná, ale kdy už konečně uznáte naše práva?“ Zufarahan touto větou svedl hovor zpět k původnímu tématu.

„Už jsem vám řekl, že nevím. Ale co vím je, že za chvíli odlétá hydroplán, který vás odveze na váš kontinent.“

„Jak nám pak hodláte sdělit své rozhodnutí, Kure?“ zeptal se nechápavě Astugot.

„Vy zapomínáte na našeho vyslance, Ugote,“ DelKur nezapomněl zdůraznit tu část Astugotova jména, kterou použil.

„Co měla znamenat ta vaše šaráda se jmény?“ Zeptala jsem se DelKura poté, co Astugot odešel.

„To je další zufarský nesmysl. To, že se Zufarahané dělí do klanů, asi víte.“

„Ano, to víme od počátku,“ přiznala jsem.

„Naši předci se také dělili do klanů, jenže my jsme to zrušili krátce po navázání kontaktu se Zufarou. Ale jisté pozůstatky klanů zde přetrvaly v podobě našich jmen.“

„Vy pozemšťané používáte dvě jména. Prvnímu říkáte křestní, a druhé je příjmení, neboli rodové jméno. A my to máme naopak. Del v mém jménu je rodové, pochází ze jména nějakého klanu a Kur je mé křestní jméno. Od těch vašich se to liší jen opačným pořadím a tím, že to používáme jako jedno slovo. i když každé z jednotlivých jmen začíná velkým písmenem.“

„Takže vy zde také máte něco jako klany,“ usoudila jsem.

„To bylo kdysi. Dnes už jsme tak promísení, že nikdo nedokáže říct, ze kterého klanu opravdu pochází. Jak říkám, pro nás to první jméno slouží úplně stejně jako vám vaše příjmení a lidé se žení a vdávají bez ohledu na

dávnou klanovou příslušnost. Na rozdíl od Zufary, kde jsou klany poněkud uzavřené, a v tom je právě ten problém.“

„Zufařané se představují svým jménem, a když to situace vyžaduje, připojí jméno klanu, ze kterého pocházejí. Jenže občas se přihodí, že klan někoho ze svých řad vyloučí, a to je pro Zufařana obrovská potupa.“

„Ti hlupáci si myslí, že když budou komolit naše jména, připomenou nám, že nepatříme do žádného klanu a budeme se cítit zahanbeně a poníženě. Jak je vidět, tak nedokážou pochopit, že nás to jaksí netrápí. Pouze nám vadí, že komolí naše jména. Proto jsem také komolil Astugotovo jméno. Sama jste viděla, jak se mu to líbilo. Sice ho to štvalo, ale nic mu při tom nedošlo.“

Výstřel

„Tak, jak se rozhodli naši severní přátelé, Astugote?“ zeptal se mě Irgo, přitom slovo přátelé vyslovil se silným znechucením.

„Oni se ještě nerozhodli, nejvyšší náčelníku Velké Šestky.“ Velká šestka je šest náčelníků z nejvýznamnějších klanů Zufary a Irgo z klanu Giró stojí v jejím čele.

„Jak, nerozhodli? Popsal jsi jim dostatečně podrobným způsobem, jak mocné jsou naše ohnivé střely?“

„Byl jsem velmi podrobný, náčelníku Uhurgo. Není pochyb o tom, že se vyděsili dostatečně, ale přesto se chtějí o celé situaci důkladně poradit.“

„Tak proč jsi tady?“

„Stručně řečeno, ty bezklanové krysy mě vyhodily a ještě mě urážely, náčelníku Irgo.“

„Jak tě uráželi? A jak si to vůbec mohli dovolit?!“ rozčílil se náčelník Irgo, načež se prudce rozkašlal.

„To ten bezklanový rasista Kur. Nejenže mi urážlivě zkracoval jméno na Ugota, ale také měl tu drzost, že prohlásil ty jejich podvržené kroniky za pravé. A ta vesmírná ženština byla tak drzá, že na mě mluvila bez mého svolení a ještě se opovážila potvrdit pravost těch jejich padělků.“

„To mě vůbec nepřekvapuje. Uldrané jsou s těmi vesmírnými kreaturami jedna ruka. Pakáž jedna,“ okomentoval to Fítár, náčelník mého klanu.

„Já vím, můj náčelníku, také měli tu drzost požadovat, abychom jim svěřili naše posvátné kroniky. Že prý je prozkoumají a určí jejich stáří. Takový nesmysl, jako by něco takového bylo možné.“

„Naše kroniky jim nikdy nesmíme ani půjčit. Určitě by je zaměnili za falešné,“ řekl náčelník Irgo a opět se rozkašlal.

„To jsem jim také odpověděl.“

„O kroniky teď nejde,“ to náčelník Arak odsunul téma kronik stranou. „Pro nás je teď,“ prudce se rozkašlal, „nejdůležitější, kdy uznají naše práva?“

Co se to děje? Proč ten hrozný kašel? A proč jsou všichni tak bledí? A proč jsem si toho všiml až teď? prolétlo mi hlavou.

„O svém rozhodnutí nás budou informovat prostřednictvím toho jejich vyslance, mí náčelníci.“

„Obtěžovali se ti alespoň naznačit, kdy se tak stane?“

„Ani v nejmenším, prý až se rozhodnou, tak se nám ozvou, náčelníku Fítáre.“

„Tak se mi zdá, že bude potřeba menší demonstrace našich ohnivých střel,“ usoudil náčelník Irgo, načež dostal silný záchvat kašle.

„Souhlasím.“

„Já také,“ ozvali se ostatní náčelníci.

„Nech nás o samotě, Astugote. O našich následujících krocích se musíme poradit,“ nařídil mi náčelník Irgo.

„Mám ještě jednu důležitou zprávu,“ promluvil jsem rychle.

„Tak povídej,“ vybídl mě náčelník Fítár.

„Dozvěděl jsem se, co se stalo s naší udatnou flotilou.“

„To víme také.“ Při těchto slovech jsem na náčelníka Irga poněkud vyvalil oči. „Ty bestie je všechny povraždily. Jinou možnost si ani nedovedu představit.“

„Nevím, jak k tomu došlo, mí náčelníci, ale ten hulvát Kur mi prozradil, že naše bojovníky a námořníky vězní na nějakých ostrovech.“

„Jak je to možné?“ nechápal náčelník Gutrel.

„To nevím.“

„Není možné, že by ti lhal?“ zeptal se náčelník Othus a rozkašlal se.

„To si nemyslím.“

„Nezkoušel tě nějak vydírat? Nevyhrožoval, že je budou zabíjet?“

„Ne, náčelníku Irgo, Kur tvrdil, že je pošlou zpět na Zufar. Ale až se něco objasní, ale už mi nevysvětlil, co se má objasnit.“

„To je mrzuté. Víš, na kterém ostrově je vězní?“

„Nevím, náčelníku Fítáre. Chtěl jsem se,“ přerušil mě Irgův záchvat kašle, „zeptat, ale z Kurova výrazu mi bylo jasné, že by to bylo zbytečné.“

„To je mrzuté, musíme s tím počítat při výběru cílové oblasti pro naši ohnivou střelu.“

„V tom máš pravdu, Fítáre, ale asi si neuvědomuješ plný dopad této záležitosti.“

„Co tím myslíš, Irgo?“

„Myslím tím, Fítáre, že ti zpropadení Uldrané nají k dispozici zbraně bestií, které měli naši bojovníci.“

„Dobré to sice není, ale proti ohnivým střelám jim to nepomůže,“ okomentoval to náčelník Uhurgo.

„Ty asi nesestřelí, ale teď mají tisíc funkčních a vysoce účinných ručních zbraní, zatímco my jich nemáme ani padesát,“ rozčílil se náčelník Irgo, načež se rozkašlal. „A co když se jim povede zjistit, jak přesně fungují, a pak si je začnou vyrábět?“

„To by bylo krajně nepříjemné,“ uznal Hulkad, náčelník klanu Dor.

„Musíme rozšířit seznam našich požadavků o dva body,“ uvažoval nahlas náčelník Fítár. „Uldrané musí propustit naše nezákonně vězněné ivajany a vrátit nám všechny jejich zbraně. Taktéž zadržené ilegálním způsobem.“

„Jste si jistý tím nezákonným vězněním a ilegálním způsobem? Přeci jen je šli naši lidé napadnout, můj náčelníku.“

„Samozřejmě, že jsem!“ odsekl trochu podrážděně. „Naši bojovníci si jen šli vzít to, co nám po právu náleží. A oni jim v tom zabránili. A to je už z principu věc nezákonná, tudíž ilegální,“ vysvětlil mi Fítár, náčelník mého klanu Širó, pak dostal velmi silný záchvat kašle.

„Jste v pořádku, můj náčelníku?“ zeptal jsem se starostlivě. „Všichni jste strašně bledí a ten kašel.“

„Ty Uldranské bestie na nás poslali nějakou zákeřnou nemoc.“

„Astugote, teď hned půjdeš za tím jejich vyslancem a oznámíš mu rozhodnutí naší rady,“ oslovil mě vrchní náčelník Irgo.

„Za prvé, požadujeme okamžité propuštění všech nezákonně vězněných Zufařanů a jejich návrat do vlasti.“

„Za druhé, okamžitě nám budou navraceny všechny ilegálně odcizené zbraně.“

„Za třetí, okamžitě nám navrátí naše lodě. Pokud ale nějakou z nich poškodili, urychleně a řádně ji opraví. Pokud byla potopena, nahradí ji jinou o srovnatelné nosnosti a kapacitě.“

„A za čtvrté, ihned nám dopraví lék na nemoc, kterou nás, bez pochyb, nakazili.“

„Na splnění všech našich požadavků mají jeden den. Pak vzlétnou naše ohnivé střely. A teď jdi a vyříd' naši vůli,“ poslal mě Irgo pryč.

„Obávám se, pánové, že Uldrané nesplní nic z toho, oč je žádáme. Jako se už stalo mnohokrát.“

„Spíš bych řekl, jako tomu bylo vždy, Fítáre,“ poopravil mě Irgo.

„Doufám, že nám dají alespoň lék na tu zpropadenou nemoc, kterou nás nějak nakazili,“ vyslovil svou touhu Gutrel.

„Docela by mě zajímalo, jak nás dokázali nakazit?“

„Těžko říct, ale máme to všichni, co jsme zde na ostrově, Uhurgo.“

„Já vím a to mě právě mate. Kolem nás je spousta vody a přes tu se nemoci šíří špatně,“ vrtalo Uhurgovi stále hlavou.

„V noci se mohla k pobřeží přiblížit malá loď a někde na pobřeží vypustit nebo pohodit nějaké infikované zvíře,“ navrhl Hulkad.

„Nad námi mohlo proletět jedno z těch jejich letadel a z něj tu nemoc vypustit,“ připojil se k úvahám i Othus.

„To by ale znamenalo, že znají polohu tohoto ostrova a jeho tajemství,“ došlo mi.

„O tom, že znají přesnou polohu našeho ostrova, nemůže být ani těch nejmenších pochyb. Ostatně, ta nemoc je toho důkazem, ale o jeskyni bestií nevědí nic.“

„Jak si tím můžeme být jisti, Irgo?“

„Nemoc máš, to ti jako důkaz toho, že o naší poloze dobře vědí, určitě stačí. A co se jeskyně bestií týče? Jsem si naprosto jistý, že kdyby o ní věděli, tak by tu už bylo jejich vojsko, aby se jí zmocnilo.“

„To sice dává smysl, ale Uldrané přeci nemají žádnou armádu,“ napadlo mě.

„Tak jak dokázali přemoci pět našich lodí a zajmout tisícovku našich nejlepších bojovníků se zbraněmi bestií?“

„Vesmířané,“ byla jediná další možnost, která mě napadla.

„Nezapomínejte, že se Uldranům nedá věřit. A s těmi vesmířany jsou jedna ruka.“

„To všichni dobře víme, Irgo, ale faktem je, že jsme nemocní a to dost vážně,“ připomněl nám Gutrel. Né, že by to někdo z nás potřeboval připomínat.

„Já vím, proto opět navrhuji poslat na ně jednu ohnivou střelu. Ať vidí, že to myslíme vážně.“

„Souhlasím s tebou, ale kam ji chceš poslat? Nezapomínej, že tam někde vězní naše bojovníky.“

„Já vím, Fítáre, proto navrhuji vybrat cíl na opačné straně kontinentu. Jednak pochybuji o tom, že naše bojovníky vozili tak daleko, a také jim ukážeme, že se před našimi ohnivými střelami nikde neschovají.“

„To je dobrý nápad, Irgo,“ souhlasil jsem s ním.

„Teď ještě nějaký konkrétní cíl,“ zas jednou se ozval nemluvný Hulkad.

„Vybral bych nějaké město, nemusí být ani moc velké, ale větší počet mrtvých by je měl přivést k rozumu rychleji,“ usoudil Irgo.

„Co třeba Aratus?“ navrhl Othus. „Podle těch jejich pověstí tam měl základnu ten jejich přítel z hvězd. A to město by se snad mělo jmenovat po něm.“

„Jak symbolické, takže to bude Aratus,“ nadšeně schválil Irgo.

„Víte někdo, kolik má Aratus obyvatel?“ napadlo mě.

„Myslím, že něco kolem třiceti tisíc, ale jistý si tím nejsem,“ odpověděl mi Othus.

„Nádherné číslo. Jsem zvědavý, kolik z těch rasistů přežije explozi naší ohnivé střely. Tedy, jestli to někdo přežije,“ pronesl nadšeně Hulkad.

„Já doufám, že jich to přežije alespoň hrstka. Takový očitý svědek může podat hezky podrobný popis zkázy,“ vyslovil své přání Irgo.

„Kdy tu střelu vypustíme?“ zeptal se Gutrel.

„Zítra, řekněme v poledne. Astugot musí doplout na pevninu a pak dojít za tím vyslancem. To by měl do rána stihnout,“ Irgo nám vypočítával potřebný čas.

„A jak znám ty Uldranské zmetky, tak se nejprve budou chtít o všem poradit. A to jim zabere nejméně den.“

„Takže jim chceš předvést, jak jsou naše ohnivé střely mocné a trochu je tím popohnat, Irgo,“ usoudil jsem, byť ne tak úplně přesně.

„Více méně, příteli. Mým hlavním záměrem je vyvolat v nich pořádný strach. Mezi našimi dvěma kontinenty je široké moře, a oni na to spoléhají jako na svou hlavní obranu. Sice jsme dokázali postavit pár lodí schopných moře přeplout, ale oni dobře vědí, že na stavbu dalších nám chybí potřebné kovy. Možná bychom ještě dokázali postavit jednu, či dvě, ale obávám se, že to je maximum.“

„Ohnivá střela je připravena ke startu, mí náčelníci,“ ohlásil nám Jifted, Pulturův zástupce, který se dnes vrátil poté, co strávil několik týdnů na pevnině.

„Naším cílem je město Aratus na kontinentu Uldra. Jsi si jistý, že jste tam zadali správné souřadnice?“

„Několikrát jsem to zkontroloval, náčelníku Irgo. Sice nedokážu zbraň zaměřit naprosto přesně, ale město Aratus bude zasaženo. Jen vám nedokážu říct, ve které části přesně to bude.“

„Jak to, že nám nedokážeš říct, kam přesně střela dopadne?“ zeptal jsem se rozčileně. „A kde je Pultur?“

„Pultur je vážně nemocný, jen s vypětím sil mi vysvětlil, jak pracovat s ohnivými střelami.“

„A co to zaměření?!“ vyštěkl jsem na něho trochu podrážděně. Na druhou stranu jsem to chápal, vždyť i mně bylo příšerně. A ostatní náčelníci na tom nebyli lépe.

„Ohnivé střely používají navigační systém bestíí a v něm žádný Aratus není vyznačený. Naštěstí se nalézá kousek nad soutokem dvou řek a ty v navigačním systému jsou. Proto si jsem jistý, že město trefím, jen si nejsem jistý, kam přesně,“ vysvětlil nám Jifted.

„Kdy můžeme střílet?“ chtěl vědět Uhurgo.

„Za několik minut. Jen co dojdu k odpalovacímu zařízení.“

„V tom případě jdi na horu a vyčkej na náš signální praporek,“ nařídil jsem mu.

„Ano, mí náčelníci,“ načež odešel.

„Dal bych celé své jmění, kdybych mohl na vlastní oči vidět výrazy těch bezklanových ubožáků v okamžiku, kdy se dozvědí o zkáze toho jejich milovaného Aratusu,“ pronesl pobaveně Hulkad.

„To se ti nepoštěstí, příteli, ale brzy uvidíš, jak budou Uldrané skákat, jak my pískáme,“ odpověděl mu Fítár s úsměvem.

„Je čas, pánové. Pojd'me ven, ať vidíme, jak se naše ohnivá střela vydává na cestu spravedlnosti,“ vyzval jsem je.

„Tak tedy, odpal střelu,“ řekl jsem nahlas a současně s tím zamával signálním praporkem. Následně se v ústí jeskyně zablesklo. To se zažehl ohnivý motor střely, pomyslel jsem si.

Okolo Zufary

„Jak dlouho si myslíte, že vám bude trvat nalezení správného ostrova, Isao?“

„To je těžké odhadnout, paní GilMulíjo. Naše radiační detektory sice mají velký dosah, ale radioaktivní zamoření po explozi nemusí být příliš velké. Proto budeme postupovat pomaleji, a tudíž pečlivěji. Předběžným odhadem nám oblet Zufary zabere nejméně jeden a půl dne.“

„Také bude záležet na tom, kterým směrem budeme Zufaru obléhat. Pokud to vezmeme od západu, může se klidně stát, že hledaný ostrov bude někde na druhé straně kontinentu. A když poletíme od východu?“

„Chápu,“ uznala předsedkyně Vládního sněmu GilMulíja. „Ten ostrov může být kdekoliv. Na východě, na západě, nebo třeba na jihu.“

„Jen na severu asi nebude, ale kdo ví. Třeba se mylíme a Zufařané neodpálili jadernou nálož, nýbrž nějakou hodně velkou a účinnou bombu.“

„Nebo nám lhali, Isao. U nich je možné cokoliv, klidně si to mohli celé jen vymyslet.“

„To nám ukáže čas,“ ukončil jsem tuto část rozhovoru.

„A co ty, DelKure? Ještě sis to nerozmyslel?“

„Ne, letím s vámi. Sice si nejsem vůbec jistý, zda vám tam budu nějak užitečný, ale možnost stát se prvním ivajanem ve vesmíru? To je nabídka, která se prostě nedá odmítnout,“ svá slova doprovodil takovým zvláštním pohledem na GilMulíju.

Sice jsem ten jeho pohled a výraz zcela nechápal, ale na druhou stranu mi bylo jasné, že se jí tak trochu vysmívá. Neboť GilMulíja od nás dostala stejnou nabídku, jenže ji odmítla se zdůvodněním, že se za této situace nemůže vzdálit od Sněmu. Což mi dávalo smysl, vždyť je jeho předsedkyně.

„Hlavně si nezapomeňte vzít dostatečnou zásobu pytlíků,“ vrátila mu GilMulíja to drobné popíchnutí. „Nerada bych po vašem návratu slyšela stížnosti typu: DelKur nám znečistil celý hvězdolet,“ dodala a pak se obrátila ke mně.

„Za jak dlouho odstartujete?“

„Za několik hodin. Nejdřív musíme nasednout do jednoho z vašich letadel a doletět s ním do Kegily.“

„Jestli se nemýlím, tak ta cesta trvá nejméně dvě hodiny.“

„Dvě a půl hodiny,“ upřesnil DelKur.

„Tak to bychom neměli ztrácet čas,“ usoudil jsem.

„Žalo, je Galileo připravený ke startu?“ Obrátil jsem se na hlavní pilotku v okamžiku, kdy jsem vstoupil na palubu.

„Samozřejmě, že je, Isao.“

„Výborně. Térko, spoj se s řízením letového provozu a zjisti, kdy můžeme odstartovat. Nerad bych se srazil s nějakým dopravním letadlem,“ začal jsem vydávat pokyny k přípravě na start.

„Kaklte, jaký je stav akumulátorů?“

„Všechny jsou plně nabitě.“

„Horýne?“

„Po technické stránce je Galileo v naprostém pořádku. Jen nám chybí stanice igutli.“

„Ty teď nebudeme potřebovat,“ odbyl jsem to mávnutím ruky.

„Untare, dostal jsi podrobné mapy planety?“

„Ano, a už jsem je nahrál do palubního počítače.“

„Isao, právě startuje letadlo, můžeme letět za pět minut. Ale na start budeme mít pouhé čtyři minuty. Pokud to nestihneme, budeme muset počkat další půl hodiny.“

„Všichni na svá místa! Za necelých pět minut startujeme,“ sdělil jsem do palubního rozhlasu.

„DelKure,“ řekl jsem našemu hostu, „sedněte si támhle na to sedadlo a na nic tam nesahejte,“ poslal jsem ho do volného rohu s drobným varováním. Ne že by tam bylo něco potenciálně nebezpečné. Ve skutečnosti to bylo obslužné stanoviště pro náš palubní teleskop. Ale jak by řekla Tereza, nemusí vědět všechno.

„Věž nám hlásí zelenou, můžeme startovat,“ ohlásila Térka.

„Zapínám antigrav,“ zareagovala pilotka Žala.

„A zpátky do vesmíru,“ okomentoval to Horýn.

„Za jak dlouho budeme ve vesmíru?“ po chvíli se zeptal DelKur.

„Za minutku,“ odpověděla mu Žala.

„Jsme na nízké oběžné dráze. Kam teď, Isao?“ obrátila se na mě pilotka.

„Nejkratší cestou k Zufaru, a pak se uvidí.“

„Teď letíme na východ, takže navrhuji držet se směru. K Zufaru tím pádem přiletíme od západu. Nejjednodušší bude letět nad severním pobřežím až k východnímu a pak se stočit na jih,“ rozhodl jsem.

„Isao, volají tě z povrchu,“ sdělila mi Térka prostřednictvím osobního komunikátoru.

„Hned tam budu,“ odpověděl jsem.

„Tak kdo nám volá?“ pronesl jsem při vstupu do řídicí místnosti.

„Předsedkyně Vládního sněmu,“ odpověděla Térka, nicméně to bylo stejně zbytečné jako má otázka. Jedinou osobou, které jsem svěřil naši vysílačku, byla právě GilMulíja.

Jistě, mohli se s námi spojit pomocí místní techniky, ale těžko by tak učinili na frekvenci, kterou máme naladěnou.

„Ráda vás opět vidím, Isao Watanabe.“

„I já vás, předsedkyně GilMulíjo.“

„Jak to tam u vás nahoře jde? A co DelKur? Není vám spíš na obtíž?“ vychrlila na mě své otázky.

„Jde to pomalu. A váš přítel nám rozhodně nijak nepřekáží. Sice nám není moc užitečný, ale s tím jsme počítali už od prvního okamžiku.“

„Hádám, že jste ještě neobjevili ten zpropadený ostrov?“

„Prověřili jsme severní pobřeží a většinu východu, ale po radiaci není nikde ani stopy. Asi za hodinu mineme nejjižnější cíp Zufary, pak poletíme nad jižní částí a nakonec východní pobřeží,“ vysvětlil jsem jí.

„Takže jste asi tak v polovině,“ usoudila.

„Ano, a jak to vypadá u vás? Nezlobí vás Zufařané?“

„Před okamžikem jsme dostali další požadavky.“

„Tak na to jsem opravdu zvědavý,“ přiznal jsem po pravdě. „Co dalšího po vás požadují?“

„Požadují okamžité propuštění všech Zufařanů, které zadržujeme. Údajně protizákonně. K tomu jim máme okamžitě vrátit všechny zabavené zbraně, prý – teď cituji – ilegálně zabavené. Chápete to, Isao Watanabe? Oni na nás zaútočí a pak naši obranu označí za nezákonnou.“

„Já se o to raději nesnažím,“ připustil jsem.

„Ono to snad ani nejde pochopit.“

„To si přesně myslím, GilMulíjo.“

„Dále požadují okamžité navrácení jejich invazních lodí a to v perfektním stavu. Pokud byla některá z lodí poškozena, musíme ji neprodleně opravit.“

„A co kdyby byla zničená?“ napadlo mě.

„Tak jim musíme poskytnout náhradní plavidlo se srovnatelnou kapacitou.“

„Docela by mě zajímalo, jak na takové požadavky přišli.“

„To nevím, ale ještě mají jeden požadavek. Ihned jim máme předat lék na chorobu, kterou jsme je údajně infikovali.“

„Spíš bych řekl, že mají nemoc z ozáření, a tu si způsobili sami,“ odtušil jsem klidně.

„Došli jsme ke stejnému závěru.“

„Isao,“ vyrušil nás Horýn, „senzory zaznamenaly slabou radiační stopu.“

„Jak je silná?“ hned jsem chtěl vědět.

„Odsud to nedokážu změřit. Ta oblast je na samotném okraji našeho dosahu, ale něco tam je.“

„Žalo, naved' nás blíž k té oblasti,“ vyzval jsem naši pilotku.

„GilMulíjo, právě jsme zachytili stopu radiace. Měníme kurz a letíme to prověřit.“

„Jak dlouho to bude trvat?“

„Asi deset minut,“ napověděl mi Horýn, sledujíc náš měnící se kurz.

„Asi deset minut,“ zopakoval jsem do vysílačky. „Zavolám vám hned, jakmile budeme mít výsledky.“

„Budu čekat na vaši zprávu a to dost netrpělivě,“ odpověděla GilMulíja, načež přerušila spojení.

„Na dohled ještě nejsme, ale senzory už mají lepší výsledky,“ ozval se Horýn o pět minut později.

„Sem s nimi!“ vyzval jsem ho.

„Ta radiace je stěží detekovatelná, na nedávnou jadernou explozi to rozhodně nevypadá.“

„Nějaké ložisko radioaktivního materiálu?“ napadlo mě.

„Vypadá to tak,“ přisvědčil Horýn. „Ale rád bych si to nejprve ověřil palubním teleskopem,“ dodal.

V zápětí se ukázalo, že náš odhad byl správný. Sice jsme radiaci našli na ostrově, ale její intenzita byla skutečně malá. A samotný ostrov nevykazoval žádné stopy po nedávné explozi.

„Isao!“ zavolal na mě vzrušeně Horýn. „Senzory zachytily známky radiace, dost silné známky radiace.“

„Myslíš, že to bude náš ostrov?“

„To si piš, že ano. Ještě jsme příliš daleko, ale naměřené hodnoty jsou příliš vysoké na nějaké ložisko uranu.“

„Už bylo na čase,“ okomentovala to Térka. „Mám tě spojit s GilMulíjou, Isao?“

„Ne, počkáme, až si budeme jistí, co kdyby náhodou.“

„Co, co kdyby náhodou?“ Nezdálo se Půgltovi. „Nebo si snad myslíš, že to může být něco jiného?“

„Třeba nějaký místní rentgen?“ napověděla mu Tereza s poněkud poťouchlým úsměvem.

„Třeba,“ odbyl jsem je.

„Žalo, za jak dlouho budeme v dohledu palubních kamer?“

„Do pěti minut, Terezo,“ odpověděla.

„Musím přiznat, že jsem dost zvědavá, jak ten rentgen vypadá.

S takovým výkonem to asi bude pořádný macek,“ provokovala Tereza.

„Co s ním asi rentgenují?“ přidala se k ní Térka.

„Tak se mi zdá, že přítomnost Terezy na tebe má špatný vliv, Térko,“ uvažovala nahlas Emíja. „Asi navrhnu radě pro kosmonautiku a vesmír, aby tě nahradili někým rozumnějším.“

„Opovaž se!“ odsekla Tereza za kamarádku.

„Jsme v dosahu kamer,“ přerušila Žala přátelské hašteření.

„Pŕglte, nasměruj kamery,“ vyzval jsem našeho druhého technika, momentálně obsluhujícího vnější Galileovy kamery.

„Už na tom pracuji, šéfe,“ odpověděl pobaveně.

„Co radiace, Kaklte?“

„Je hodně silná,“ odpověděl.

„Pro Trigana je každá radiace hodně silná,“ nedokázal se Peter ubránit.

„Tak se podívej na údaje,“ vyzval ho Kaklt.

„V životě jsem neviděl jadernou explozi, ani její následky. Ale takhle nějak by to mohlo vypadat,“ domníval se Pŕgl.

„Přepni to na hlavní obrazovku.“

Za malý okamžik jsme všichni vytřeštěně zírali na ten obraz zkázy. Sice nikdo z nás nevěděl, jak ostrov původně vypadal, to ale nevadilo. Zkáza byla dostatečně patrná.

„Může se někdo podívat do mapy, jak se tento ostrov jmenuje?“ zeptal se DelKur.

„Už jsem se díval,“ ozval se Pítu, náš druhý pilot, který momentálně vypomáhal Žale s navigací. „Žádné jméno jsem nenašel,“ sdělil nám.

„Ale tenhle větší ostrov se jmenuje Holxat.“

„Zvětši nám ho, Pŕgle,“ požádal jsem.

„Petere, zkus změřit jeho průměr,“ obrátil jsem se na našeho radarystu. „Stačí přibližně na kilometr.“

„V nejširším místě měří padesát kilometrů a v nejužším třicet jedna kilometrů.“

„Žádný obr to tedy není,“ okomentoval to DelKur.

„Ale prcek to také není, a jestliže si v této oblasti měly bestie zhotovit nějakou základnu či skladiště? Rozhodně by si k tomu nevybraly nějaký malinkatý ostrůvek. A jak se tak dívám na radar, tenhle je v celém dosahu největší,“ podělil se s námi o své myšlenky Peter.

„Souhlasím s tebou,“ přitakal jsem.

„Žalo, udržuj Galilea nad tím ostrovem. Jakže se to jmenuje?“
Nevzpomněl jsem si.

„Holxat,“ připomněl mi Půgt.

„Co radiace, Kaklte? Není na tom ostrově něco?“ napadlo mě.

„Tudy cesta nevede, Isao, radiace z toho sousedního ostrova se rozptýlila po celé oblasti.“

„Škoda,“ povzdechl jsem si. „No nic, tak všichni k monitorům a prozkoumejte povrch ostrova. Térko, spoj se s GilMulíjou a oznam jí, co jsme našli.“

„A co když se potvrdí, že na tom ostrově jsou opravdu ty ohnivé střely?“ napadlo DelKura, byť trochu pozdě.

„Měli byste tam poslat nějaké ozbrojence a obsadit základnu.“

„Ozbrojence? A kde je vezmeme?“

„Promiň, příteli, nedošlo mi, že vy Ultrané nemáte žádnou armádu.“

„Ale mají pobřežní stráž a policii,“ připomněla Tereza.

„A také ty zufarské ruční zbraně,“ připomněl pro změnu Ugan.

„To je pravda,“ souhlasil DelKur. „Spojte mě, prosím, s GilMulíjou,“ požádal.

„Térko,“ obrátil jsem se na naši radistku.

„Už jí volám.“

„Máme lokalizaci démonské základny a máme čas do setmění,“ sdělila nám GilMulíja. „ElKofrak už má shromážděno několik set dobrovolníků z řad své pobřežní stráže a policistů. A všichni jsou vyzbrojeni těmi lasery.“

„A jak se tam dostanou?“ napadlo mě.

„Letecky. Mají k dispozici několik poměrně tichých a hlavně dostatečně rychlých strojů.“

„Kolik je tam dole hodin?“ napadlo Žalu.

„Bude poledne,“ odtušil DelKur.

„To nám moc času nezbývá. A co když na tom ostrově nic podezřelého nenajdeme?“ zeptal jsem se.

„To nevím,“ přiznal DelKur bez váhání. „Nejspíš tam tu jednotku pošlou i tak, pro jistotu, aby to tam zkontrolovali podrobněji.“

„Nezapomínejte na radiaci. Sice se už něco rozptýlilo, ale stále jí tam dost zůstává a ještě dlouho zůstane,“ připomněl mu Kaklt.

„Na to tam dole asi zapomněli. Jak dlouho tam naši mohou zůstat, než je bude radiace příliš ohrožovat?“

„To je těžké určit, vítr odnáší většinu radioaktivních částic nad širé moře. Přesto se jí na Hoxat dostává poměrně hodně,“ vysvětlil DelKurovy náš hlavní technik Horýn.

Zajímavé, pomyslel jsem si, Trigan zde mluví o radiaci, jako by se nechumelilo. Přitom vím, že v dobách prvního kontaktu se Trigané báli radiace jako čert kříže. Tomáš Janek měl velké potíže s instalací jaderného reaktoru na stavěný hvězdolet Vltava. Trigané mu utíkali sotva zaslechli slovo – jaderný.

„Mohl bych vás požádat o další spojení s předsedkyní GilMulíjou?“ požádal DelKur, čímž mě vyrušil z mého uvažování.

„Samozřejmě, Térka vás hned spo...“

„Co to do háje je?!“ vykřiklo současně několik zděšených hrdel.

Následně jsem pohlédl na velký monitor za mými zády a v ten moment by ve mně krve nadořezal.

Tam dole na ostrově Holxat se rozpoutalo hotové peklo.

„Co se to děje?“ zeptal se nechápavě DelKur.

„To, co vidíme, můj příteli, je jaderná exploze.“

„A je setsakra silná,“ okomentoval to někdo, ani jsem nevnímal, kdo to byl.

„Skoro se mi chce říct, že se Zufařané pokusili odpálit jednu střelu, a ta jim explodovala na rampě. Jejího příkladu pak následovaly i všechny ostatní,“ odhadl Ugan Naidoo.

„To je možné?“ zděsil se DelKur.

„Nemáme dost informací, vlastně nemáme žádné informace, ale teoreticky to možné je,“ připustil jsem.

Ti rozumnější

„Vítejte zpět na pevné zemi, přátelé z hvězd a první ivajanský kosmonaute,“ přivítala nás GilMulíja. „Jaký byl pobyt v kosmu, DelKure?“

„Byla to velmi zajímavá zkušenost, ale musím přiznat, že rád cítím pevnou půdu pod nohama,“ odpověděl jí oslovený DelKur.

„Takže jste si vesmíru užil dostatečně,“ usoudila GilMulíja.

„To ano, ale pokud by to situace vyžadovala, bez váhání bych se tam opět vrátil.“

„To ráda slyším, nicméně doufám, že to nebude třeba.“

„Ale teď vás musím požádat, abyste mě doprovodili na zasedání Vládního sněmu. Mí kolegové sice byli o všem pravidelně informováni, ale i tak by chtěli slyšet některé podrobnosti přímo od vás.“

„Rádi jim vše vysvětlíme, ale domnívám se, že není zapotřebí přítomnost celé naší posádky. Věřím, že bude stačit, když tam půjdu já a naše genobioložka Tereza,“ rozhodl jsem.

„V tom případě mě rače následovat, přátelé,“ požádala nás. „Málem bych zapomněla, před sálem na vás čeká jeden z vašich krajanů,“ dodala.

„Vy musíte být Jaroslav Šikula.“

„A vy budete Isao Watanabe, velitel nadsvětelného hvězdoletu Galileo, který letí z Fagary na starou dobrou Zemi.“

„Co mě prozradilo?“ řekl jsem žertem.

„Taková zanedbatelná maličkost, nemáte chobot, nebo spíš chobůtek, jako mají zdejší obyvatelé,“ odpověděl taktéž žertem.

„Asi si budu muset nějaký opatřit, abych lépe splynul s davem.“

„Vzpomínám si, že jsem si jednou na Fagaře pořídil falešný ocas, abych splynul s davem, a nechal jsem si ho přišít ke kalhotám. Vám bych, ale doporučil použít lepidlo. Šití by mohlo bolet.“

„Vtipné,“ byla má jediná reakce.

„Jestli se nepletu,“ pokračoval dál, „tak tohle je,“ načež ukázal na Terezu, „Tereza Horská.“

„Čau strejdo, také tě ráda vidím,“ zareagovala k mému velkému překvapení Tereza.

„Strejdo?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Koukám, že ten tvůj velitel není zrovna moc výřečný.“

„Ale jo, ujde to, strejdo. A co tady vlastně pohledáváš? Strašíš místní děti?“

„Vy jste příbuzní? A proč jsi mi o tom neřekla?“ zeptal jsem se jí vyčítavě.

„Neptal ses,“ odpověděla pohotově a pravdivě. Opravdu jsem se neptal, ostatně jsem k tomu neměl důvod. Vždyť koho by napadlo, že tohle třeshidlo může být příbuzné s jedním z nejslavnějších pozemšťanů.

„Co se ještě, na stará kolena, chudák Isao dozví za věci?“ hraně jsem si postěžoval. „A co Tomáš Janek?“

„Co je s ním?“ zeptala se Tereza nechápavě.

„Není náhodou tvým kmotrem, nebo něco takového?“

„Asi tě trochu překvapím, Isao, ale není.“

„Aspoň že tak,“ ulevilo se mi.

„Sice vám nerozumím ani slovo,“ přerušila nás GilMulíja, „ale z vašeho chování soudím, že se s tím pánem znáte.“

„Omlouvám se, GilMulíjo, na okamžik jsme zapomněli používat univerzálního tlumočníka. S tím pánem se opravdu známe, tedy Tereza se s ním zná. Je to totiž její strýc. Já se s ním setkávám poprvé, ale jeho pověst znám velmi dobře.“

„Mluvila jsem s ním dost dlouho, ale o žádné pověsti mi nic neříkal?“ nechápala mě GilMulíja.

„Strejda o sobě nerad mluví, ale ta pověst je on sám,“ pokusila se to vysvětlit Tereza. Jenže se jí to moc nepovedlo.

„Přiznávám, že jsem poněkud zmatená.“

„Jak už asi víte, GilMulíjo, naše Tereza je na jednu stranu velice chytrá holka, ale na tu druhou stranu je děsné třeshidlo.“

„Koukám, Tery, že tě tvůj kapitán už prokoukl,“ pronesl Jaroslav rozveseleně.

„Před lety se Vesmírné společenství setkal s malou skupinou Fagařanů, kteří je požádali o pomoc. Stručně řečeno, na jejich světě vládlo několik krutých diktátorů a oni je chtěli svrhnout.“

„A právě tady ten pán vypracoval hlavní část plánu na svržení tyranů a samozřejmě ho i úspěšně zrealizoval.“

„O tom mi nic neříkal,“ prozradila nám GilMulíja a na pana Jaroslava vrhla jakýsi vyčítavý pohled.

„Jste se mě na to neptala,“ odvětil Jaroslav a přitom se tvářil, jako by o nic nešlo.

„Tak si říkám, po kom ta Tereza asi bude?“ pronesl jsem pobaveně.

„Po mně určitě ne,“ zareagoval Jaroslav pohotově.

„To by už stačilo,“ zarazila nás Tereza. „Vládní sněm na nás čeká.“

„Děkuji, že jste k nám přišel, pane Isao Watanabe, a doufám, že budete tak laskav a vypovíte nám, co se stalo na ostrově Holxat.“

„Ono toho zase tak moc k vyprávění nebude, paní předsedkyně. Krátce po objevení Holxatu jsme se shodli na tom, že by to mohl být onen hledaný ostrov. Nicméně jsme neměli žádnou jistotu, a tak jsme začali zkoumat povrch ostrova pomocí našich palubních kamer.“

„Naše pátrání netrvalo dlouho, když došlo k obrovské explozi. Samotnou příčinu neznáme a už se ji nikdy ani nedozvíme. Ale domníváme se, že se Zufařané pokusili vypálit jednu střelu. Ta jim však explodovala na odpalovací rampě.“

„Myslíte si, že tam ještě zbyly nějaké další střely?“ přerušila mě GilMulíja.

„Jsem si jistý, že nezbyly.“

„Určitě? Nemůžete se mýlit, Isao Watanabe?“ ujišťovala se.

„Jsem si jistý, že na daném místě nemohla žádná z nich zůstat. Ta exploze byla tak silná, že dobrá polovina ostrova zcela zmizela.“

„To musela být strašná zbraň, když dokázala zničit polovinu tak velkého ostrova,“ ozval se někdo ve sněmu.

„Domníváme se, že explodující střela způsobila výbuch i všech ostatních střel. Proto byla výsledná destrukce tak obrovská.“

„Ale proč by jim ta střela měla vybuchnout? Nezdá se vám to poněkud zvláštní?“ zeptala se mě GilMulíja na pomyslnou chybu v našich závěrech.

„Mě spíš udivuje, že jim nebouchla už ta první, zkušební.“

„Proč vás to překvapuje?“

„Asi jste zapoměla, že těm zbraním je více než patnáct století, madam,“ vysvětlil jsem jí.

„Chápu,“ přiznala.

„Myslíte, že by se tam dalo poslat několik rychlých člunů, aby to tam podrobně prozkoumaly?“ napadlo ElKofraka.

„To v žádném případě nedělejte,“ ozvala se Tereza. „V současnosti je celá oblast zamořena nesmírně silnou radiací. Kdybyste se rozhodli vyslat tam nějakou průzkumnou skupinu, dostala by smrtelnou dávku radiace dřív, než by se dostali na ostrov. A tam by nejspíš zemřeli.“

Nevím, jestli bylo Tereziným záměrem vyděsit členy Vládního sněmu, ale povedlo se jí to dokonale. Trvalo několik nekonečných vteřin, než se ozvala GilMulíja.

„Co s tím můžeme dělat? Když se tam nikdo nesmí ani přiblížit?“

„Nic,“ odpověděla stručně Tereza. „Ta radiace časem klesne a zpovzdálí můžete sledovat, jak pozvolna klesá. Ale nemyslete si, že zmizí úplně. To ne, ona tam přetrvá po celá desetiletí, možná i staletí.“

„Za jak dlouho myslíte, že klesne na úroveň snesitelnou pro bezpečný průzkum?“ zkusil to ElKofrak.

„Rok, nebo deset. Přesněji to ukáže až čas. Palubní počítač Galilea může provést nějaké výpočty a simulace, ale výsledky nebudou zcela spolehlivé. Pro přesnější závěry nám chybí spousta informací.“

„Jaké informace vám chybějí?“ ozval se někdo.

„Hodily by se nám přesnější informace o složení ostrova. Různé materiály na radiaci reagují různými způsoby. Pak také nevíme téměř nic o chování vaší atmosféry, myslím tím vzdušné proudy a tak podobně. A také nevíme nic o zbraních, které to způsobily.“

„To je dost neznámých,“ souhlasila GilMulíja.

„Pokud nemáte dalších otázek, tak bych toto téma uzavřela.“

„Dobrá, tak tedy, nyní bych ráda přivítala pana Jaroslava Šikulu, kterého k nám poslali přátelé z Vesmírného společenství. Mohl byste nám, Jaroslave Šikulo, prozradit, proč vás sem poslali?“

„Bude mi potěšením, paní předsedkyně, ale nejprve bych vás rád požádal, abyste mi říkali jen Jaroslave. To bude bohatě stačit.“

Tak to se ti asi nepovede, usmál jsem se pod neexistujícími vousy. Oni si na ta jména dost potrpí.

„Má domovská planeta stále ještě není jednotná. Před nějakými třiceti lety došlo k navázání pravidelného kontaktu mezi Zemí a Trigem, respektive celým Vesmírným společenstvím. V té době byla má domovská planeta rozdělena do nějakých dvou set států. Dnes už jich je pouhých deset a blíží se další spojení dvou velkých států do jednoho. A to naprosto dobrovolně a mírumilovně.“

„Jenže na Zemi máme i jeden velký stát, který je poněkud odlišný svým jednáním a smýšlením. V počátcích kontaktu se společenstvím působil značné potíže, včetně vojenských.“

„Po poradě se společenstvím jsme na jedné z neobyvatelných planet naší soustavy postavili skrytou věznici. A tam jsme začali umisťovat zadržené vojáky tohoto národa.“

„K jejich bezpečnému zadržení jsme vyvinuli jistý postup, který jsme o několik let později uplatnili na planetě Fagara, jejíž obyvatelé nás požádali o pomoc. Planetě Fagara totiž vládlo několik krutých diktátorů.“

„Velká Rada společenství mě požádala, abych vás navštívil a nabídl vám naši pomoc se zufarskými potížisty. Ze vzájemné komunikace a těch několika oficiálních setkání usoudili, že by naše pomoc mohla být přínosná.“

„Vaše nabídka nás velice těší. Sice o ní budeme muset hlasovat, ale i tak si jsem jistá, že ji přijmeme,“ ujala se slova GilMulíja. „Jen si nejsem jistá, zda ta vaše metoda bude fungovat i u nás.“

„Jsme si dobře vědomi faktu, že se jedná o jinou situaci, než jaká byla a stále je na Zemi a na Fagaře. Přesto doufáme, že vám budeme schopni pomoci.“

„Můžete nám popsat tu vaši metodu?“ zeptal se ElKofrak.

„Rád, i když na Fagaře jsme se to sice snažili udržovat v tajnosti, ale to bylo zapříčiněno plánem celé operace, který byl založen na momentě překvapení. Zdejší situace se však více podobá té pozemské, a tam se to stalo veřejně známým po několika týdnech.“

„Naši genobiologové vytvořili speciální bakterie. Ty jsou umístěny v malé kuličce, která se v podstatě hodí mezi cílové osoby, kde se rozbije. Nu a ti lidé do několika minut usnou a neprobudí se dříve než za tři dny.“

„My pak máme dostatek času a bezpečí k zajištění potíživců.“

„Musím vás na okamžik přerušit, Jaroslave Šikulo,“ přerušila ho GilMulíja těsně poté, co se od ní vzdálila žena, která jí předala nějaký list papíru.

„Právě jsem dostala vzkaz od našeho vyslance na Zufaře. Píše, že ho kontaktoval náčelník Arak z klanu Zin.“

„Šest nejvyšších náčelníků Zufary bylo na ostrově Holxat v době výbuchu.“

„Když se jejich klany dozvěděly o smrti svých náčelníků, vypukly krátké, ale krvavé boje. Noví náčelníci sice už byli ustanoveni, ale všech šest klanů utrpělo obrovské ztráty.“

„Na Zufaře momentálně probíhají obrovské změny. Klan Zin se stal největším ze všech klanů a mnoho menších klanů mu vyslovilo svou podporu.“

„Sice ještě není vše zcela rozhodnuto, neboť během oněch bojů došlo ke značnému poškození, již tak dost poničených, starých telefonních kabelů a komunikace napříč kontinentem je nyní poněkud náročná.“

„Každopádně, nálada napříč Zufarem je taková, že ozbrojený konflikt nikdo nechce. Dokonce sílí hlasy dožadující se řádného přezkoumání údajných kronik klanů Giró a Širó, které prý nikdo nikdy neviděl a o kterých jen neustále slýchají.“

„Také se začaly objevovat klany, které s námi chtějí začít obchodovat a žádají nás o vyškolení alespoň několika zdravotníků. A teď se držte, přátelé. Dokonce žádají o vyškolení zdravotnic, což je u Zufařanů věc dosud neslýchaná. Náčelník Arak to přisuzuje rychlému rozšíření zprávy o obrovském výbuchu na ostrově Holxat. Mnoho místních v tom vidí trest

osudu za nepřístojné chování velkých náčelníků a jsou z toho velmi vyděšení.“

Druhá soustava

„Tak co tu máme zajímavého?“ pronesl Isao v okamžiku, kdy jsme se vynořili zpět do normálního prostoru.

„Koukni se z okna,“ poradil mu Peter, neboť průzkum soustavy ještě ani nezačal, natož aby byly nějaké výsledky. Snad jen radar krátkého dosahu už mohl něco poskytnout. Jelikož ten se po návratu do normálního prostoru spouští automaticky a pátral po nebezpečných asteroidech v našem blízkém okolí.

„To byla řečnická otázka,“ vysvětlil nám Isao. „A na ni se ve většině případů neodpovídá,“ ještě dodal.

„A v těch zbylých případech se to nazývá slovy: kapitán se zbláznil,“ popíchl ho Peter.

„Takovým případům se často říká: vzpoura posádky,“ nedal se Isao.

„Já myslela, že vzpoura posádky znamená, že je stávající kapitán násilně sesazen?“

„Také že ano, Térko, ale náš drahý kapitán se ve své neskonale moudrosti domnívá, že i nazývání kapitána bláznem může být vzpourou,“ neodpustila jsem si. „Což jen dokazuje, že tím bláznem opravdu je.“

„Pak bys měla zkontrolovat kapitánův zdravotní stav, Terezo,“ poradila mi Térka.

„Po několika týdnech strávených s vámi by se zbláznil i Sigmund Freud.“

„Kdo je Sigmund Freud?“ zajímalo Žalu.

„Máme tu první výsledky,“ přerušil nás radarista Peter.

„Něco nebezpečného?“

„Nic vážného, kapitáne. Sice jsme na kolizním kurzu s jedním velkým šutrem, ale ke srážce nedojde dřív než za šest a půl hodiny.“

„Žalo, uprav náš kurz,“ rozhodl kapitán.

„Tak co víme o téhle soustavě?“ zeptal jsem se, když se k nám připojil i poslední člen naší výpravy.

„Zdejší hvězda je stejného typu jako naše pozemské Slunce, jen je o nějakých osmdesát procent větší.“

„Kolem hvězdy obíhá jedenáct planet. Dvě nejbližší jsou pekelně rozpálené. Třetí planeta se nachází v biozóně, ale do značné míry se podobá Venuši.“

„Čtvrtá planeta se momentálně nachází na opačné straně hvězdy, která ji téměř zakrývá, proto jsou naše údaje silně zkreslené. Nicméně věřím, že se jedná o planetu kyslíkového typu.“

„Pátá planeta je taktéž blízko zákrytu, ale ne tolik, proto o ní máme lepší údaje. Nachází se také v biozóně a průměrem se podobá Zemi, ale podle spektrometru jí chybí kyslík. Zbytek atmosféry odpovídá pozemské. Nicméně, to musíme ověřit na místě.“

„Zbytek tvoří tři plynní obři a tři kamenné mrazničky o rozměrech mezi Marsem a jeden a půl násobkem Země.“

„Jménem celé posádky ti děkuji za barvitý popis této soustavy a zároveň ti slibuji, že příště se toho raději ujme Emíja, šašku.“

„Žalo, co říkáš na malou návštěvu Guliru?“

„Není to zrovna moc velká vzdálenost,“ nebyla si jistá.

„V tom máš pravdu, ale jak dlouho poletíme s antiprostorovým motorem? Dva týdny? Nebo možná tři?“

„Spíš čtyři, a to jen odhaduji, protože ten šašek u radaru nám neprozradil žádné vzdálenosti.“

„Ste se neptali,“ ozval se pobaveně šašek Peter.

„Tak bys to mohl napravit,“ vybídl jsem ho.

„Už se stalo, právě jsem je poslal na pilotní pult.“

„Budou to tři týdny a pět dní,“ ozvala se po chvíli Žala.

„Tak to vidíš, tři týdny a pět dní letu. Na druhou stranu tu je Gulir a jedna vteřina letu,“ snažil jsem se ji pobídnout. Jako velitel jsem jí to sice mohl nařídit, ale to jsem nechtěl. Jednak nejsme žádní khaki mozky, spíš jsme taková banda dobrovolných nadšenců. A za druhé jsem chtěl, aby se k tomu pidi skoku rozhodla ona sama.

„Slyšel jsem, že tvá krajanka Palaj zvládla takový skok hned na první pokus,“ přisadil si Horýn. Zvláštní, takové popíchnutí bych od Trigana nečekal.

„Palaj se to povedlo až na druhý pokus. Po prvním průletu se z Guliru vynořili v téměř dvojnásobné vzdálenosti oproti původní poloze.“

„Jak tě znám, tak ty se netrefíš ani na čtvrtý pokus, spíš se vynoříme někde mimo soustavu,“ popichoval ji Peter. Tak nevím, mám ho nechat, ať ji trochu vyhecuje, nebo ho zastavit dřív, než ji znervózní, a možná i rozčílí? Nakonec to vyřešila sama Žala.

„Zkusíme to. V nejhorším případě se od cíle vzdálíme, čímž získám více času na přesnější let.“

„Všichni na svá místa a připoutejte se,“ pronesl jsem k posádce. i když to bylo zbytečné, protože všichni byli přítomni a vše slyšeli. Jenže je lepší to teď všem zdůraznit, než pak spravovat někomu rozbitou hlavu.

„Žalo, můžeš letět,“ sdělil jsem jí poté, co jsem se ujistil, že jsou všichni usazení a připoutaní.

„Okamžik,“ požádala naše hlavní pilotka, „ještě musím zkontrolovat nastavení navigačního počítače.“

„Hotovo,“ oznámila po chvíli. „Jeden krátký skok Gulirem za pět vteřin, tři, dvě, jedna, teď.“

Následně jsme opustili náš prostor, jen proto, abychom se o zlomek vteřiny později objevili někde úplně jinde.

„No, jestli jsem si to nemyslel! Ona tu planetu opravdu přeletěla,“ provokoval Peter.

„Tak se koukni za sebe, ty pitomče,“ zpražila ho Žala. Načež na hlavní obrazovku pustila záběry ze zadní kamery. A vesmíre, div se, kousek za námi byla čtvrtá planeta.

„Jsme přesně tam, kde jsme se měli objevit,“ prohlásila Žala hrdě.

„Skvělá práce, Žalo,“ pochválila ji Térka.

„Za jak dlouho se dostaneme na oběžnou dráhu té planety?“

„Přibližně za patnáct hodin,“ odpověděl mi radarista Peter.

„Co naše senzory? Na takovou vzdálenost nám musí poskytnout spoustu zajímavých údajů,“ napadlo Horýna.

„Už běží na plné obrátky,“ odpověděl mu Peter.

„Mám tu první údaje, podle spektrometru je ta planeta opravdu kyslíkového typu a je tam také voda. Podle všeho je v tekutém stavu, ale s jistotou vám to neřeknu. Lepší bude zamířit na planetu palubní teleskop.“

i přes veškerou vyspělou techniku byl stále nejlepší prostý pohled z pomyslného okna, tedy z palubního teleskopu, jak tomu bylo v našem případě.

„Tak to udělejte,“ vyzval jsem naše dva techniky.

„Už na tom pracujeme,“ ozval se Půgl.

A opravdu, o necelou minutu později jsme se už dívali na záběry pořízené prostřednictvím palubního teleskopu.

„Je modrobílá jako Země,“ pronesla Tereza užasle.

„A má dva měsíce,“ dodala Térka.

„Ano, má dva měsíce, ale to jsem vám už říkal,“ ozval se Peter.

„O žádném měsíci jsi nic neříkal,“ odporoval jsem mu.

„Myslíte, že je na ní inteligentní forma života?“ napadlo Žalu.

„O tom dost pochybuji. Najít dvě inteligentní formy života ve dvou tak blízkých soustavách je velice nepravděpodobné,“ více méně to zavrhl náš planetolog Ugan Naidoo.

„Nezapomínej, Ugane, že před patnácti sty lety byla planeta Ivají napadena bestiiemi z hvězd. A my nevíme, odkud vetřelci přišli. Klidně mohou pocházet odsud,“ připomněla nám Emíja, odkud přilétáme.

„O tom dost pochybuji,“ Ugan se nechtěl nechat tak snadno přesvědčit. „Ty bestie na ně zaútočily jednou, a to před oněmi patnácti staletími, a od té doby nic. Proč tam nevyslali další výpravu? Vždyť to jsou pouhé tři světelné roky.“

„Tři celé třicet sedm,“ upřesnil Untar.

„To je jedno,“ odbyl to Ugan. „Jde mi o to, že planeta Ivají je dost blízko, a to i pro první triganské hvězdolety.“

„Tak budeme dávat dobrý pozor,“ uzavřel jsem tuto víceméně teoretickou diskuzi.

„Za půl hodiny vstoupíme na oběžnou dráhu kolem čtvrté planety.“ Probudilo mě hlášení palubního rozhlasu. „Takže, pokud o to nechcete přijít, račte se dostavit do řídicí místnosti.“

Který blázen dal ten zatracený mikrofon Peterovi? Napadlo mě, když jsem uslyšel tu poslední větu.

„Kolik zbývá času?“ zeptal jsem se při vstupu do řídicí místnosti.

„Ještě osm minut,“ odpověděl mi Pítu, náš druhý pilot.

„Isao, zachytávám rádiové signály z planety,“ ozvala se překvapená Térka.

„Volají nás?“ napadlo mě.

„Ne. Je to rádio. Podobně jako tomu bylo na Ivají, ale přesto to je jiné.“

„Jak jiné?“ chtěl jsem vědět, co tím míní.

„Signály jsou silnější a hlavně jich je hodně a jak se zdá, vyskytují se po celé planetě.“

„A co radarové paprsky?“ napadlo mě. „Myslím tím z planety,“ dodal jsem rychle, dřív než se ozve Peter s nějakou rádoby vtipnou poznámkou.

„Z planety nic nevychází,“ odpověděl zklamaně radarista. Asi opravdu chtěl pronést něco, dle jeho názoru velice zábavného, ale má poslední slova mu to pokazila. Naštěstí pro nás.

„Térko, vyber něco a pusť to do reproduktorů, ať slyšíme místní jazyk.“

„Okamžik,“ požádala. „V tom, co jsem si zatím pustila, poznávám dva odlišné jazyky.“

„Tak nám pusť jednu a pak tu druhou,“ navrhla Tereza.

„Jak chcete. Tohle pochází z jihozápadního kontinentu.“ Následně se z reproduktoru začala linout slova jedné mluvící osoby.

„To zní jako nějaký proslov,“ usoudil Kaklt.

„Podle hlasu by to mohl řečnit nějaký muž,“ připojila Žala.

„Ta řeč mi přijde vcelku příjemná. Nevím proč, ale tón hlasu a občasná úsečnost mi dost připomínají projevy některých pozemských diktátorů z dvacátého století,“ vyslovil Ugan přesně to samé, co se vybavilo i mně.

„Zkus nám pustit něco jiného, Térko,“ požádal jsem po několika minutách toho proslovu.

„Tohle je ze severovýchodního kontinentu. A jen tak mimochodem, středovýchodní kontinent používá stejný jazyk.“

„To je hudba,“ pronesl Pùgl, což ostatně bylo očividné.

„Zní docela hezky,“ uznala Emíja po chvíli poslouchání.

„Zní,“ souhlasil jsem, „ale my potřebujeme mluvené slovo. Použití písni pro analýzu jejich řeči může být značně zkreslující.“

„Zkusím jinou stanici,“ zareagovala na má slova Térka. „Stanic tu mají spoustu a všude hraje nějaká hudba.“

„Asi to bude muzikální národ,“ napadlo Untara.

„Něco jsem našla,“ ozvala se po nedlouhém pátrání Térka. „Pouštím to nahlas.“

„Nahráváš to?“

„Samozřejmě, veliteli. Vše se zaznamenává do palubního počítače.“

„Výborně, Horýne, Pùglte, připravte několik sond. Rozmístíme je kolem planety jako translátory.“

„K čemu nám budou?“ zeptala se Emíja.

„Postupně obletíme celou planetu a díky sondám neztratíme kontakt s tímto vysíláním,“ vysvětlil jsem svůj úmysl.

Setkání

„Isao, z povrchu přichází silný rádiový signál, a je směřovaný přímo na nás.“ Ukončila Térka mé rozjímání.

„Nějaká forma radaru?“ Napadlo mě, že se nás pokouší zaměřit.

„Ne, je to rádiový signál. Volají nás.“

„Proč až teď? Kolem jejich planety kroužíme už pátý den.“

„Zkus to přehrát,“ požádal jsem Térku, nevšímaje si Pítuovy poznámky.
„A nezapomeň to přeložit.“

„Okamžik, vypadá to, že vysílají ve smyčce. Zkusím najít nějaký začátek.“

„Těšíme se na viděnou,“ ozvalo se z reproduktoru.

„To asi nebude začátek,“ pronesl Untar to co nám všem bylo okamžitě jasné.

„Spíš to vypadá, že jsi trefila konec zprávy,“ Peter využil příležitost k drobnému popíchnutí.

„Pustila jsem to o vteřinu dřív, abych měla jistotu, že uslyšíme celou zprávu. A kdybyste tu zbytečně nekafrali, mohli jsme už v klidu poslouchat, co nám chtějí sdělit ti zezdola,“ nedala se Térka.

„Vy dva přestaňte s tím rýpáním a ty, Térko, nám už konečně pusť tu zprávu.“

„Tato zpráva je určena pro kosmický letoun, který se vznáší nad našimi hlavami. Pokud nás slyšíte a rozumíte nám, prosím, odpovězte. Rádi bychom se seznámily s bytostmi z hlubin kosmu a pokud to bude jen trochu možné, navázali přátelské vztahy.“

„Budeme velice potěšeni, pokud se u nás rozhodnete přistát. Pro tento účel jsme vybrali vhodné místo vedle vysílače, který vysílá tuto zprávu. Doufáme, že náš návrh uvítáte. S uctivým pozdravem, Hyrgon, nejvyšší představitel obyvatel z kontinentu Zara. Těšíme se na brzké shledání.“

„Dokážeš ten signál zaměřit?“ obrátil jsem se přímo na naší radistku.

„Už se stalo. Signál přichází ze středozápadní poloviny severovýchodního kontinentu.“

„Bylo by od nás krajně nezdvořilé neodpovědět na jejich volání,“ usoudila Tereza.

„Souhlasím, ale nezapomínejme na ty bestie z hvězd. Myslím si, že obezřetnost je na místě,“ připomněl nám Ugan.

„Obáváš se nějaké léčky?“ napadlo Emíju.

„Na Zemi máme jedno rčení, které se sem docela hodí: Doufej v nejlepší, ale počítej s nejhorším. Pak nebudeš zklamán.“

„Souhlasím s tím, že musíme být obezřetní, ale hlas toho muže mi zněl upřímně.“

„Zněl upřímně, Isao, ale nezapomínej, že o těchto bytostech ještě nic nevíme. To, co jsme se dozvěděli z rádia ve své podstatě o ničem nevypovídá. Všechno to byly jen takové povšechné informace.“

„V tom máš pravdu, Petere, ale asi jsi zapomněl na to, co nám odhalily kamery a náš teleskop. Ti domorodci jsou podle všeho dost mrňaví, navíc jsou na podobné technické úrovni jako Ivajané. Nenarazili jsme na jedinou stopu po nějaké kosmické technologii.“

„Tichá voda břehy mele, Isao, kosmické technologie mohly být zapomenuty, nebo je mají dobře skryté.“

„Já vím, Petere, jenže tím, že tu budeme sedět a pochybovat, nic nezjistíme.“

„Takže budeme riskovat, že jim vlezeme přímo do pasti.“

„Risk je zisk, Petere. A ti dole zřejmě ještě neobjevili ani televizi. A riziko, že vlezeme do pasti, je velice malé.“

„Co jim odpovíme?“ zeptala se Tereza.

„Něco jako čau, jsme přátelé a sníst se rozhodně nenecháme,“ ušklíbl se Peter.

„Térko, začni vysílat na stejné frekvenci. Rádioový paprsek směřuj do oblasti, odkud přichází vysílání.“

„Vše je připraveno. Můžeš začít mluvit za tři, dva, jedna.“

„Jmenuji se Isao Watanabe a jsem velitel hvězdoletu Galileo z Vesmírného společenství. Váš signál nás sice překvapil, ale jeho přátelský duch nás nesmírně těší.“

„Bude nám ctí setkat se s vámi osobně a seznámit se.“

„Také doufáme v navázání přátelských vztahů mezi našimi a vaším světem.“

„Jako zdroj vašeho signálu jsme určili oblast ve středozápadní části severovýchodního kontinentu.“

„Prosím o informaci, kdy můžeme přistát na vaší planetě. S přátelským pozdravem a nadějí na brzké setkání vás zdraví posádka hvězdoletu Galileo.“

„Térko, jak dlouho mohly vysílat, než jsi tu jejich zprávu zachytila?“

„Zaznamenala jsem ji hned, jak se objevila.“

„Takže ten Hyrgon ještě bude u vysílače,“ usoudil jsem. Nicméně, na odpověď jsme si museli několik minut počkat.

„Já, Hyrgon, nejvyšší představitel kontinentu Zara, uctivě zdravím posádku Galilea. Vaše bleskurychlá odpověď nás všechny mile překvapila. Co se týče času vašeho přistání? Ponecháváme to plně ve vašich schopných rukách.“ Po těchto slovech následovalo několik vteřin ticha, kdy jsem přemýšlel nad nastalou situací.

„Žalo, za jak dlouho u nich můžeme přistát?“

„Mohli bychom klidně hned, ale úhel sestupu by byl příliš strmý, takže by to bylo poněkud nepohodlné.“

„Také bychom je tím mohli poněkud polekat,“ poznamenal Pítu.

„Oběh planety trvá devadesát minut?“ zeptal jsem se, čistě pro jistotu.

„Ano,“ zněla stručná odpověď.

„Térko, vysílej.“

„Galileo Hyrgonovy, vzhledem k místu přistání se v současnosti nalézáme na nevhodné pozici. Proto vaši planetu ještě jednou obletíme a krátce před dokončením obletu zahájíme sestup do atmosféry. Přibližně nám to zabere jednu a půl hodiny našeho času. Ve vašich časových jednotkách se zatím neorientujeme.“

„Budeme se na vás těšit, Galileo. A jeden oblet planety, v našich jednotkách, vám trvá sto osmdesát ziklu,“ byla stručná odpověď z povrchu.

„Je sestupová trajektorie v pořádku?“ obávala se Tereza.

„Vše probíhá přesně, jak má,“ odpověděla jí Žala.

„Co potom znamená ta silná záře ve spodní části obrazovky?“ vysvětlila důvod svých obav. Ke své hanbě musím přiznat, že jsem si ničeho neobvyklého nevšiml.

„Nevím, čím to je, ale plazma vznikající třením o trup Galilea vytváří mnohem více záře, než je obvyklé. Nicméně, všechny hodnoty jsou v naprostém pořádku. Teplota ani tlak nikterak nevybočují z normálu,“ vysvětlila nám Žala.

„Z pohledu domorodců budeme trochu víc svítit, asi jako Betlémská hvězda,“ neodpustil si Peter poznámku.

„Jak dlouho budeme ještě takto svítit?“

„Za běžných okolností asi jednu a půl až dvě minuty, ale vzhledem k tomu, že nevím, proč ta plazma takto září...“

„Chápu. Působí zde neznámý faktor,“ uznal jsem celkem ochotně.

Nakonec jsme zářili ještě dobré čtyři minuty. Z povrchu to musela být velmi zajímavá podívaná, napadlo mě. Asi by se mi hlavou honily jiné myšlenky, kdybych věděl, k čemu ten náš oslnivý sestup pomůže, ale to se mělo ukázat až za několik dní.

„Kontakt s pevnou zemí za tři,“ začala nám Žala hlásit čas do přistání, „dva, jedna.“

„Úspěšně jsme přistáli na povrchu planety...“ Na okamžik se odmlčela. „Jak se vlastně tahle planeta jmenuje?“

„Ten Hyrgon to neřekl a já se neptal, ale kontinent, na kterém jsi přistála, se jmenuje Zara.“

„Jak to vypadá s analýzou atmosféry?“ obrátil jsem se na naši genobioložku Terezu.

„Právě odebíráím první vzorek.“

„Proč jsi neodebrala vzorek už v, řekněme, tisíci metrech? Když nic jiného, ušetřila bys tím trochu času?“ napadlo Půglta.

„To by nebylo k ničemu. Kilometr výšky se ti sice může zdát jako kousek, ale ve skutečnosti je to hodně. A spoléhat se na takové výsledky na neznámé planetě je hazard. Nehledě na to, že místní znají průmysl a průmyslové splodiny. A také zde mohou mít nějaké pro nás nebezpečné bakterie, které se obvykle drží u země,“ poskytla mu Tereza poněkud rozsáhlejší vysvětlení.

„Podle počítače je všechno v pořádku,“ ohlásila nám v zápětí. „Ted’ ještě, co na to řekne čalí.“

„Tak tohle by mohl být problém,“ ozvala se o minutu později.

Mou první reakcí bylo zeptat se, o jaký problém se jedná, ale včas jsem se zarazil a nechal ji v klidu dokončit analýzu místní atmosféry. Ostatní se naštěstí zachovali stejně. Ostatně nebylo divu, vždyť před odletem z Fagary jsme všichni absolvovali rozsáhlé školení, včetně základů vesmírné biologie. Proto jsme věděli, jak moc je důležité, aby Terezina analýza byla opravdu důkladná. A k tomu je nejlepší plně se soustředit na práci a nenechat se ničím rozptylovat.

„Máme hotovo,“ oznámila nám po několika minutách soustředěné práce. „Výsledky zdejší atmosféry jsou dobré, až na jeden druh bakterií.“

„Co je s nimi?“ skočil jí do řeči Pítu.

„Jejich nebezpečností si nejsme tak úplně jistí. Za běžných okolností nám nijak nebezpečné nebudou, ale pokud by se někdo zranil, mohly by tyto bakterie způsobit značné komplikace.“

„Jaké komplikace?“ znovu jí přerušil Pítu.

„Tím si právě nejsme jisté, ale ty můžeš být klidný. S čalí si jsme naprosto jisté, že na Fagařany to nebudou nikterak reagovat, ale u nás, lidí, to je jiné.“

„Takže si musíme dávat pozor na případná zranění,“ pokusil jsem se to uzavřít.

„To každopádně, ale odteď mi budete okamžitě hlásit jakákoliv zranění. i každou pohmožděninu či oděrku,“ nařídila nám. „Pro Fagařany to platí také, čistě pro jistotu.“

„A jinak je pro nás zdejší atmosféra v pořádku?“

„Zatím jsme nenašli nic nebezpečného, Isao.“

„Ještě budeme muset udělat několik testů ze vzorků pořízených na různých místech, ale s klidným svědomím mohu povolit výstup bez ochranných obleků.“

Hlavní vchod nadsvětelného hvězdoletu Galileo se konečně otevřel, a my jsme tak stanuli tváří v tvář s místními. A i když palubní kamery a teleskop ukázaly, co mohly, tak jsme na místní obyvatele shlíželi převážně shora. Proto jsme jejich tváře moc dobře neviděli. Až teď, když jsme stanuli přímo proti nim.

„Vítejte na Tylvě. Já se jmenuji Hyrgon a jsem prezident kontinentu Zara,“ přivítal nás a zároveň se představil nejvyšší vládní činitel tohoto kontinentu. Asi metr vysoký zajíc křížený s Mickey Mausem. Přesněji řečeno, jeho uši mi připomínaly Mickey Mouse, zbytek hlavy byl čistokrevný zajíc. Trup se dost podobal tomu našemu. Zato jeho končetiny byly odlišné, hlavně v délkovém poměru.

Ruce mu sahaly až ke kolenům a byli zakončeny pěti prsty, jako ty naše, jenže on měl dva palce, na každé straně dlaně jeden.

Nohy byly naopak krátké a tak podivně zkroucené. Skoro to vypadalo, jako by místní obyvatelé chodili v podřepu.

„Velice nás těší, že vás poznáváme, pane prezidente. Já se jmenuji Isao Watanabe a jsem velitelem tohoto hvězdoletu a tohle je má posádka.“ Následně jsem představil všechny své druhy.

Poté si vzal slovo prezident Hyrgon a představil nám svůj nejbližší doprovod, ministry a ministryně, kteří se našeho setkání zúčastnili jen proto, aby tu byli. Jiný důvod jsem v jejich přítomnosti neshledával, alespoň u většiny z nich.

Po něm si vzal slovo ministr pro výzkum a představil nám několik přítomných odborníků, včetně jednoho archeologa, což mě značně překvapilo. Proč zrovna archeolog? Vždyť jsme v současnosti a na letišti, a ne na vykopávkách. Ale taktně jsem si své myšlenky nechal pro sebe.

„Co vás přivádí na Tylvu, vesmírní cestovatelé?“ zeptal se prezident poté, co byli všichni představeni.

„Stručně řečeno, průzkum. Náš hvězdolet byl postaven na planetě zvané Fagara a naším prvním úkolem je doletět s ním na naši domovskou planetu Zemi, přičemž máme prozkoumat hvězdné systémy v blízkém okolí naší cesty,“ stručně jsem mu vysvětlil náš úkol.

„Takže jste průzkumníci,“ konstatoval prezident s jistou obezřetností v hlase, která mi neunikla.

„Ano, to opravdu jsme,“ potvrdil jsem, ačkoli jsem mu to řekl před okamžikem.

„Už jste na své cestě objevily nějakou obydlenou planetu?“

„Objevili jsme planetu, kterou tamní obyvatelé nazývají Ivají,“

„Obsadily jste ji?“ zeptal se ministr obrany přímo, bez jakýchkoliv okolků.

„Proč bychom to dělali?“ zareagoval jsem překvapeně.

„Náš ministr obrany je profesionální voják, snad proto vidí za každým stromem nepřítele.“

„Plně vám rozumím, pane prezidente. Na Zemi jsme je také mívali, občas jsme jim také říkali – khaki mozky.“

„Mívali?“ nechápal prezident. „Už je nemáte?“

„Pár jich tam ještě máme, ale už se pohybují na předních místech seznamu ohrožených živočišných druhů.“

„Kéž bychom je tam mohli zařadit i my,“ povzdechl si prezident.

„To zní, jako kdybyste s někým válčili?“ zpozorněl jsem.

„Válka se tomu říkat nedá, spíš se jedná o ozbrojené příměří,“ nepotěšil nás prezident.

„Občas zpestřené nějakým tím drobným a zákeřným přepadem nějaké naší pohraniční vesnice,“ odfrkl si pohrdlivě ministr obrany.

„Můžete nám to vysvětlit trochu podrobněji,“ požádala jsem.

„Máme tu jeden takový národ náboženských fanatiků, ale tím se nemusíte znepokojovat,“ pokusil se to odbít prezident Hyrgon.

„Nezníte moc nadšeně.“

„To také nejsem. Sice je pravda, že nám působí značné potíže, ale jak říkám, nemusíte si s nimi dělat starosti. Naši sousedé jsou náš problém,“ uzavřel to prezident.

„Teď, když dovolíte, rád bych vás pozval do támhle té budovy,“ načež ukázal napravo od nás, kde stál jakýsi malý hangár. „Ten hangár jsem nechal narychlo upravit. Není to nic speciálního, ale můžeme se tam posadit a v klidu diskutovat. Navíc to vypadá, že začne pršet.“

„Velice rádi s vámi posedíme a prodiskutujeme vše, co vás zajímá, ale předtím bych vás měl požádat o nepatrný vzorek vaší krve, pro podrobnou vědeckou analýzu.“

„Chápu váš zájem, ale momentálně vás musím požádat o odložení vaší žádosti na později. Jistě chápete, že jsme s něčím takovým nemohli počítat, a proto zde nemáme injekční jehlu, kterou bychom mohli onen vzorek odebrat. Nemluvě o osobě, která by to provedla. Přiznávám, že já bych to nedokázal.“

„Já ano,“ ozvala se ministryně zdravotnictví.

„Vám bych injekční jehlu nesvěřil, drahá Nafro. Jako ministryně a úřednice jste vynikající, ale kdy naposledy jste ošetřovala nějakého pacienta?“

„Už jste zapomněl, že jsem vám minulý týden vyndávala třísku ze svalu pravé půlky? Doteď jste mi nevysvětlil, jak se vám tam dostala,“ pronesla pobaveně.

„To samozřejmě chápeme,“ přerušil jsem jejich zábavu, „proto vám nabízíme možnost, že si onen vzorek krve odebereme vlastními prostředky. Bez použití staromódní jehly, a k tomu ještě naprosto bezbolestným způsobem. Navíc si odebereme jen několik málo kapek.“

„Pak si vemte mou,“ nabídli se současně ministr výzkumu a ministryně zdravotnictví.

„Dáma má přednost,“ okamžitě rozhodla Tereza.

„Slyšela jste, bude z vás pokusná kufga,“ pronesl posměšně ministr výzkumu.

„U nás se říká pokusný králík, ale vzhledem k vaší... jak bych to taktně řekl?“

„Petere!“ Napomenul jsem ho pohotově.

„Jen ho nechte, ať se klidně vyjádří. Domnívám se, že to, co chtěl říct, bude přinejhorším směšné, a my tu jsme pro každou legraci,“ zastal se ho prezident.

„Slyšel jsi, Petere?“ vybídl jsem ho. „Co tím chtěl básník říct?“ Trochu jsem si do něj rýpl.

„Jen jsem chtěl říct, že u nás se říká – být pokusným králíkem. Což je takové nevelké zvíře chované na maso.“

„Budu hádat,“ přerušil ho prezident. „My se tomu zvířeti trochu podobáme.“

„Králík chodí po čtyřech a má špičaté uši. Také je menší, ale jinak se mu podobáte více než dostatečně.“

„Zajímavé,“ okomentoval to prezident, ale nijak pobaveně se u toho netvářil. Možná protože to nebylo nijak zábavné, nebo ho více zajímalo počínání naší genobioložky, kterou neustále sledoval.

„Máme hotovo,“ ozvala se po chvíli Tereza.

„Tak povídej,“ vybídl jsem ji zbytečně.

„Vesměs se potvrdilo vše, co jsme zjistili ze vzorků atmosféry. To, že místní s námi nejsou geneticky slučitelní, asi říkat nemusím. Nicméně, jejich DNA má značnou podobnost s tou naší, či Fagarskou. Jinými slovy, konflikt našich bakterií s těmi zdejšími nepředstavuje žádný problém.“

„Takže je vše v pořádku,“ usoudil jsem.

„Ne tak úplně.“

„Co tím myslíš?“ zeptala se Žala.

„Na palubě Galilea jsem vás žádala, abyste mi neprodleně hlásili každé zranění. A to i kdyby se jednalo o drobnou oděrku.“

„To ano, ale nechápu...“

„Hned to vysvětlím, Térko,“ přerušila ji, „ale nejprve se zeptám zdejších.“

„Jak se vám hojí zranění?“

„Každé zranění se hojí velmi pomalu a mnoho lehkých zranění dříve končilo smrtí. Dnes už naštěstí máme slušné léky a úmrtí zraněných většinou dokážeme zabránit, ale i tak se každé zranění léčí velmi dlouho,“ vysvětlila ministryně zdravotnictví.

„Ale vždycky tomu tak nebývalo, že?“

„Před nějakými patnácti sty lety náš svět postihlo krátké, zato nesmírně krvavé Období Temna. Podle několika nepříliš určitých historických záznamů se tento problém objevil těsně po tomto tragickém období,“ vysvětlil nám onen přítomný historik.

„Patnáct století, není vám to číslo povědomé?“

„Ty myslíš, že...“ Dál jsem to nemohl dokončit.

„Ano, myslím tím, že před patnácti staletími tento svět napadli bytosti, které ve stejnou dobu zaútočily i na planetu Ivají.“

„To je sice zajímavá hypotéza, ale jak to souvisí s nějakými bakteriemi?“ nechápal Pítu.

„To je prosté, ty bakterie o kterých jsem už mluvila, nepocházejí z této planety.“

Hlavy států

„Omlouvám se, že vám k sezení nabízíme pouze tyto bedny, ale neočekávali jsme, že budete obři a do našich sedaček se nevejdete.“

„S tím si nedělejte těžkou hlavu, pane prezidente.“

„Děkuji za pochopení, pane Isao,“ prezident chtěl ještě něco říct, když ho přerušil příchod jakési místní ženy.

„Drahá Sagót, jako vždy, přicházíte v pravý okamžik,“ přivítal ji prezident.

„Dovolte, abych vás seznámil. Tato šarmantní dáma se jmenuje Sagót a je to prezidentka sousedního kontinentu Ryzu. A toto jsou návštěvníci z hvězd.“ Následně nás všechny představil jmény a nezapomněl ani na původ každého z nás. Jak si to jen dokázal zapamatovat? Dvanáct, jemu cizích jmen a hned na první vyslovení, mi bylo záhadou.

„Co konkrétně jste myslel tím, že přicházím v ten pravý okamžik, Hyrgone?“

„Před okamžikem jsem venku uvítal návštěvníky z hvězd a trochu jsme si popovídali. Nakonec nás požádali o nepatrný krevní vzorek, který na místě analyzovali. A představte si, drahá Sagót, že jim to netrvalo ani pět minut.“

„Zajímavé. Na co přišli?“

„Upřímně řečeno, ani nevím. Zatím jsme mluvili jen o bakteriích fugla. Prý nepocházejí z naší planety.“

„To je velice zajímavé,“ konstatovala prezidentka Sagót. „A jsou si tím naprosto jistí?“

„Ano, paní prezidentko,“ chopila se slova Tereza. „S mojí čalí jsme provedli analýzu DNA ministryně zdravotnictví,“ kývnutím hlavy naznačila, o kom mluví, jako by to už z jejích slov nebylo patrné, „tak i zvláštních bakterií, které působí komplikace při léčení zranění. Jestli jsem vám dobře porozuměla, tak je nazýváte fugla.“

„Na základě této analýzy mohu s klidným svědomím říci, že tyto bakterie nemohou pocházet z této planety, neboť jejich DNA je značně odlišná od té vaší.“

„Sice nevím, co je to DNA, ale věřím vám. Podle velice starých, nicméně ne zcela spolehlivých záznamů víme, že před obdobím, jež nazýváme Velké temno, zde tyto bakterie zřejmě nebyly.“

„Co je to, to Období Velkého Temna? Pan prezident se o něm už také zmínil. Navíc zmínil časový údaj, který je pro nás řekněme, že zajímavý.“

„To věřím, že se jen zmínil. Historie mu vždycky dělala potíže. Když jsem byla mladší, učila jsem historii na univerzitě. Shodou okolností ji navštěvoval jeden zahraniční student jménem Hyrgon,“ načež vrhla pobavený pohled na Hyrgona. „Toho studenta jsem učila pět let a málem jsem ho nechala pětkrát opakovat ročník.“

„Každý nemá hlavu na všechno,“ chabě se bránil prezident Hyrgon.

„Kvůli tomu tu ale nejsme. Jen k tomu ještě podotknu, že si v ostatních předmětech vedl velice dobře, ale zpět k Období Velkého Temna.“

„Před nějakými patnácti staletími, domnívám se, že přesné časové údaje pro vás nebudou důležité.“

„V tom se nemýlíte,“ připustil jsem.

„Kdy přesně to období začalo, stejně nikdo neví. Zato známe přesný den, kdy skončilo. Ale to také není důležité. To co vás asi bude zajímat ze všeho nejvíc, je to, co se dělo během oněch, zhruba, tří měsíců.“

„To období trvalo jen tři měsíce?“ podivila se Tereza.

„Přibližně, jak jsem již řekla, nevíme, kdy přesně to začalo.“

„A co se to tedy stalo?“ skočil jí do řeči nedočkavý Horýn.

„Pokusily se nás vyvraždit démoni z hvězd,“ odpověděla prezidentka Sagót.

„Nevypadáte, že by vás toto poznání překvapilo.“

„Vzhledem k onomu časovému údaji jsme očekávali něco podobného, pane prezidente.“

„Jak jste to ale mohli očekávat?“ nechápal prezident Hyrgon. „Nejste vy nakonec potomci těch útočníků?“ napadlo ho.

„To dozajista nejsme,“ ujistil jsem ho.

„Tak jak víte...“

„Nejprve dokončete své vyprávění, paní prezidentko. Já vám pak na oplátku povím to naše.“

„Dobrá tedy, sice nevíme, proč se démoni pokusili vyvraždit naše předky, ale domníváme se, že chtěli náš svět pro sebe a náš lid jim překážel. V těch dobách jsme neměli žádnou techniku a písmo bylo na počátku svého rozvoje. Proto máme tak málo spolehlivých zdrojů z doby před Obdobím Temna.“

„Každopádně, zpět k událostem. Vesmírné potvory vraždily vše, co se hýbalo. Zničily několik království a povraždili spoustu tyľvanů. Naštěstí se zde objevil Dobrý Obr z Hvězd a začal ty zrůdy zatlačovat zpět.“

„Jenže byl sám, a tak k sobě přibral několik statečných, a společnými silami demony porazili.“

„Jak to udělali? Nevíme, historie o tom mlčí. A to navzdory tomu, že Dobrý Obr z Hvězd dal našim předkům písmo, které používáme dodnes, byť se značně změnilo. K tomu přidal spoustu užitečných rad a postřehů, díky kterým se naše národy sjednotily do tří celokontinentálních států.“

„To by asi bylo vše ke stručnému shrnutí naší dávné historie a zkušenosti s návštěvníky z vesmíru,“ uzavřela to prezidentka Sagót.

„Já jen poznamenám, že vše je dobře zaznamenáno a podpořeno mnoha archeologickými nálezy,“ připojil prezident Hyrgon.“

„Soudím, že teď je řada s vyprávěním na mně.“

„Hvězdolet Galileo, se kterým jsme přistáli na vaší planetě, byl vyroben na planetě Fagara. Jeho stavbu si objednala má domovská planeta, která se jmenuje Země. Naším prvním úkolem je letět z Fagary na Zemi po nejkratší cestě a přitom prozkoumat přilehlé hvězdné systémy.“

„Před nedávnem jsme přiletěli do vaší oblasti, kde se nalézají tři poměrně blízké hvězdy. Kolem nich je však prázdný prostor v rozsahu nějakých dvaceti světelných let.“

„První soustavu, kterou jsme navštívili, v celkovém pořadí už šestá, byla z vašeho pohledu ta nejbližší. U ní jsme pak našli planetu s inteligentní formou života. Co se týče jejich technické stránky, předběžně odhaduji, že jsou na stejné úrovni jako vy.“

„Jak si ta civilizace říká?“ zeptal se Hyrgon.

„A jak vypadají?“ přidala svůj dotaz i Sagót.

„Říkají si Ivajané a jsou nám velice podobní, jen jejich nosy jsou odlišné. Přesněji řečeno, mají asi tak dvaceti centimetrové choboty.“

„A jsou přátelští?“ Po dlouhé době se opět ozvala ministryně Nafra.

„To je poněkud složitější. Obyvatelé kontinentu Uldra jsou přátelští a mírumilovní, zato ti ze Zufary jsou poněkud problémovější, ale v poslední době se to začalo zlepšovat.“

„Teď se ale dostávám k tomu hlavnímu. Před patnácti sty lety na planetu Ivají přišly bytosti, jež nazvali bestie z hvězd. A ti vetřelci se je pokusili vyvraždit.“

„Naštěstí se u nich objevila jiná bytost, kterou nazvali Přitelem z Hvězd, a ten je nějak, nevíme jak, zachránil. Navíc se na planetě Ivají dochovala jedna nástěnná freska, na níž je onen Přítel vyobrazen. Tehdy jsme usoudili, že se jedná o Trigana, který jako jediný přežil zkázu triganského hvězdoletu, jenž patrně proletěl nějakou červí dírou a dostal se do neznámých končin vesmíru.“

„O bestiích však nevíme nic. Ale vzhledem k tomu, že na ně zaútočily jen jednou, domníváme se, že to byli uprchlíci z nějaké nepříliš vzdálené planety. Vzhledem k té časové shodě s vaší planetou se však obávám, že mohli přijít od oné třetí hvězdy. Nicméně mi je záhadou, proč se vaše světy nepokusili obsadit znovu?“

„Na tuto otázku odpověď nemáme, ale na našem kontinentě máme jedno slibné archeologické naleziště pocházející z oněch dob. Někteří odborníci se dokonce domnívají, že se jedná o místo, které si Obr z Hvězd zvolil za svou hlavní základnu. Tak snad nám budoucnost prozradí něco bližšího.“

„Budoucnost možná něco odhalí, paní prezidentko, ale mně je divné to, co řekl pan Isao. Proč na nás ty bestie nezaútočily znovu?“

„To může mít hned několik vysvětlení, Hyrgone.“

„A jakých?“ zeptala se ministryně Nafra.

„Jestli je pravdou, že zaútočily na dva světy téměř současně a obě jejich výpravy neuspěly, pak by je takový nezdar mohl od dalších pokusů úspěšně odradit. Ty dvě výpravy pro ně mohly být tak nákladné, že na další jim nezbyly prostředky,“ uvažovala prezidentka Sagót.

„Nebo je mohla postihnout nějaká globální katastrofa. Velkým asteroidem počínaje, přes devastující pandemii, až po krvavou občanskou válku.“

„Vaše teorie, paní prezidentko, jsou velice zajímavé, ale více by mě zajímalo, kdo byl ten Obr z Hvězd? Planetu Ivají zachránil Přítel z Hvězd. Podle historických záznamů víme, že byl jen jeden. A podle vyobrazení se domníváme, že to byl Trigan. Ale kdo byl ten váš Obr z Hvězd?“ upozornila nás Térka.

„Teoreticky je možné,“ pokračovala dál, „že se jedná o jednu a tutéž osobu. Na Ivají mají spoustu záznamů o Příteli z Hvězd, ale drtivá většina jich pochází z doby, které říkají velké vraždění a několika následujících měsíců. Pak už se o Příteli z Hvězd mluví pouze v minulém čase.“

„Jako kdyby opustil planetu,“ doplnila Tereza.

„O Obrovi z Hvězd toho víme velice málo, ale měl být vysoký jako dva urostlí tylvané. „Srst mu měla pokrývat pouze část hlavy,“ pokusila se ho popsat prezidentka Sagót.

„Dalo by se říct, že ten skromný popis na Trigana sedí, ale přesvědčivý rozhodně není,“ připustil Horýn.

„Vy se opravdu domníváte, že ten Přítel z Hvězd a Obr z Hvězd mohl být jednou osobou?“ nezdálo se ministryni Nafře.

„To netvrdíme, ale vyloučit to také nemůžeme,“ přiznal jsem.

„Jedno mi nejde do hlavy,“ ozval se jeden z mužů, který byl s prezidentkou Sagót. „Jestli jsem vás pochopil správně, tak pocházíte z velké dálky?“

„V tom se nepletete, příteli,“ potvrdil jsem.

„V tom případě nechápu, jak se sem ten váš krajan mohl dostat už před patnácti sty lety? A úplně sám.“

„O tom jsem se už zmiňoval, ale asi jsem to měl vysvětlit podrobněji,“ přiznal jsem.

„V tom případě bys to měl napravit, Isao,“ pobídl mě Peter.

„Je to něco mezi šedesáti a sedmdesáti tisíci lety, co Trigané začali zkoumat vesmír. Až do nedávna tak činily na podsvětelných hvězdoletech. Vlastně náš Galileo a jeho sesterský hvězdolet GA 01, který si objednali sami Trigané, jsou první dva nadsvětelné stroje. Sice tu už jeden byl, ale ten použili Fagařané.“

„Protože triganské stroje nedosahovaly rychlosti světla, se jejich civilizace šířila vesmírem velmi pomalu. Za ta tisíciletí objevily šestnáct civilizací, se kterými se rychle spřátelili.“

„Nicméně, v průběhu těch tisíciletí se jim ztratilo mnoho hvězdoletů. Pokaždé to připsali na vrub nějaké nehodě a šli dál. Ostatně, jim ani nic jiného nezbývalo.“

„Před nějakými padesáti lety se Trigané poprvé setkali s lidmi z planety Země, tedy s námi. Stalo se tak za dosti neblahých okolností, triganský průzkumný hvězdolet vážně poškodily asteroidy. Sice se jim podařilo něco jako nouzové přistání na břehu jednoho jezera, jenže o několik dní později se břeh pod jejich strojem utrhł a ten tak skončil na hlubokém dně. i se všemi díly stanice igutli.“

„Někdy tou dobou vstoupil do soustavy první pozemský světelný hvězdolet jménem Aurora Borealis. U sousední planety ho však poškodil asteroid, v důsledku čehož všichni lidé na palubě zemřeli. Přežili to pouze tři lidé, kteří byli tou dobou na planetě.“

„Po návratu na Auroru provedli nezbytné opravy a vydali se na cestu k sousední planetě, která se podle přístrojů jevila jako obyvatelná.“

„Krátko po přistání se setkali s poslední přeživší Trigankou. Od ní se dozvěděli, že záchrana by měla dorazit v následujících měsících. Trigané totiž vždy létali ve dvou. Jako první letěl hlavní, průzkumný hvězdolet a po půl roce se za ním vydal druhý, záložní. Jenže tentokrát se jeho start měl zdržet, proto tam ještě nebyl.“

„Když přiletěl, zjistili, že jeho stanice igutli byla poškozená. A tak tam uvízli, neboť plášť jejich stroje byl značně poškozen meteority, kterých v té soustavě poletuje opravdu hodně.“

„Nicméně se nakonec rozhodli zkusit štěstí a doletět na palubě Aurory do sousední soustavy, odkud přiletěli Trigané. Ta sice byla také poškozená, ale byla plně schopná letu. Jediným problémem byla nedostatečná posádka. Ale sousední hvězda nebyla daleko a triganští kosmonauti byli šikovní a učenliví a tak to riskli.“

„Myslím, že byli na cestě rok, když se jim to stalo. Aurora se začala otřásat, na všech vnějších kamerách byla jen černočerná tma. Senzory také neukazovaly žádné údaje. Asi po hodině se vše vrátilo do normálu. Tedy,

až na jejich rychlost. Předtím letěli téměř rychlostí světla, ale o hodinu později stáli na místě. Navíc byli někde úplně jinde.“

„Původně letěli na planetu Urylon, ale nyní byli v blízkosti planety Nutyt, naštěstí také osídlené Trigany. Jenže ta byla o nějakých dvacet světelných let jinde, navíc jiným směrem než letěli původně.“

„Po krátkém uvažování mí krajané usoudili, že proletěli takzvanou červí dírou.“

„Zajímavé,“ promluvil prezident Hyrgon, když jsem se na okamžik odmlčel. „Takže vy se domníváte, že ten váš Trigan proletěl tou červí dírou?“

„Je to možné,“ přiznal jsem.

„A to letěl sám?“ napadlo Sagót.

„Posádky triganských hvězdoletů čítaly deset lidí.“

„Ale říkali jste, že ten Přítel byl sám, a Obr také,“ poukázala na drobný rozpor ministryně zdravotnictví.

„Domníváme se, že posádku onoho hvězdoletu postihla nějaká další nehoda, při které ostatní zemřeli. Nebo to mohl způsobit samotný průlet červí dírou.“

„A jak působil průlet na tu Auroru?“ zeptal se muž, který tu byl s prezidentkou.

„Na Auroru to nemělo žádný vliv, vyjma té ztráty rychlosti. Ale Aurora byla mnohonásobně větší a také značně odlišné konstrukce,“ vysvětlil jsem mu.

„Takže se jedná o pouhou teorii,“ usoudil prezident Hyrgon.

„Ano, ale podloženou existencí červích děr a poměrně kvalitním vyobrazením Přitele z Hvězd. Také máme vodítko k jeho jménu. Na Tilvě mají město, které má být pojmenováno po Příteli z Hvězd.“

„Asi vám nemusím říkat, že několik Triganů teď prohledává staré archivy a pátrá po nějaké shodě.“

„A jak se to město jmenuje?“ zajímalo Sagót.

„Aratus, samozřejmě, že za ta staletí to mohlo být zkomolené k nepoznání. Ale jisté vodítko to přeci jen je.“

„Hlavní město kontinentu Ryzu se jmenuje Artus. Údajně to bylo odvozeno od jména Dobrého Obra z Hvězd,“ pronesla prezidentka Sagót, k našemu velkému překvapení.

Rozpaky kolem igutli

„A co bude dál?“ promluvil ministr obrany poprvé od našeho venkovního rozhovoru.

„Jak myslíte, co bude dál?“ neporozuměl mu prezident.

„Myslím tím naše kosmické návštěvníky. Co mají v plánu do brzké budoucnosti? Jak dlouho se tu zdrží? A až odletí, vrátí se někdy? A kdy?“

„Chápu jak to myslíte, pane ministře. Na všechny vaše otázky by se dalo odpovědět jedním slovem. IGUTLI. Jenže to vám asi nic neřekne.“

„To slovo jste použil už dříve,“ upozornila mě prezidentka Sagót.

„To je možné,“ připustil jsem bez váhání. „Ale už jsem to dál nerozváděl.“

„Myslela jsem si, že se jedná o slovo, které ten váš překladač nedokáže přeložit.“

„I tak by se to dalo říct, ale pravdou je, že igutli je technologie, například jako letadlo nebo auto.“

„Takže to je nějaká vesmírná vysílačka,“ usoudil ministr obrany, mylně.

„To ani ne. Přesnější by bylo použít slova jako vysokorychlostní dopravní prostředek. Nebo spíše okamžitý dopravní prostředek, a to bez ohledu na vzdálenost – kilometr či tisíc světelných let. Pro igutli v tom není rozdíl,“ začal jsem vysvětlovat.

„To zní jako z nějakého sci-fi příběhu, které tak milují má vnoučata,“ poznamenala prezidentka.

„Nám to také tak znělo,“ ozvala se Žala.

„A vy to přepravní zařízení, tu igutli, chcete postavit na naší planetě?“ V prezidentově hlase jsem zaslechl jistou obezřetnost, ale i dychtivost.

„To bychom chtěli, ale jen když s tím budete souhlasit,“ odpověděl jsem mu upřímně.

„Obávám se, pane prezidente,“ promluvil ministr obrany, „že ragónští ašánysté s tím budou mít problém, a to hodně velký problém.“

„Proč by s tím měli mít problém?“ nechápal jsem.

„Ragón je ten kontinent na jihozápad od nás. A ašán je jejich náboženství. Navíc je poněkud nepřístupné jakékoliv rozumné diskuzi,“ vysvětlil nám prezident.

„K tomu mají knihu, které říkají Ažla,“ jala se pokračovat ve vysvětlování Sagót. „Vše posuzují podle ní, a co v ní není, pochází od nečistých sil, a proto to musí být zničeno. O vesmíru v ní sice je zmínka, ale v podstatě říká jen to, že vše, co přichází z kosmu, je nečisté a zlé a musí to být zničeno, jinak svět nedojde spasení.“

„Takže stanici mimoprostorové dopravy nepřijmou, poněvadž není v té jejich knize a navíc pochází z vesmíru?“ shrnul to Půgl.

„Přesně tak,“ potvrdil prezident.

„V té jejich zpropadené knize není nic o vyspělých technologiích,“ opět se ujal slova ministr obrany, „které běžně používají obyvatelé zbylých dvou kontinentů. A co myslíte, že oni na to? Neustále nás bombardují požadavky, abychom se zbavili všeho nečistého, vzali si ponaučení z té jejich knížky, začali uctívat jejich boha a podřídili se jejich moudrému a bohabojnému vedení.“

„Jako kdyby se chovali moudře. Vždyť ženy málem nepovažují ani za tylvanské bytosti,“ trochu se rozčílila ministryně Nafra, doposud mlčky sedící a poslouchající.

„Vidím, že vaši sousedé nejsou zrovna moc...“ na okamžik jsem se odmlčel, hledaje vhodný výraz.

„Tolerantní?“ napověděla mi Tereza.

„Dejme tomu,“ přijal jsem její výraz.

„Tolerantní rozhodně nejsou,“ připustil prezident.

„Aspoň že žijí na samostatném kontinentě,“ usoudil jsem.

„Žijí, ale až tak jednoduché to není. Ragón a Zara jsou spojeny pevninským mostem. V nejužším místě má zhruba sto kilometrů. A to je v podstatě nemožné uhlídat, prozradil ministr obrany. „A samozřejmě toho, jak se patří, zneužívají a podnikají časté nájezdy na naše pohraniční vesnice.“

„Nepříjemní sousedé,“ poznamenala Tereza.

„To opravdu jsou,“ přitakal prezident. „Ale nejhorší na nich je to, že vše poměřují podle té své svaté knihy a odmítají vše, co v ní není.“

„To už jste nám říkali,“ připomněl jsem mu.

„Já vím, pane Isao. Jen tím chci poukázat na skutečnost, že to, co není v Ažle, je nečisté a musí být zničeno, ale vztahuje se to pouze na věci, které se jim nehodí.“

„Před několika lety jsme zahájili vesmírný výzkum. Přesněji řečeno vyvíjíme raketu, která nás tam dostane,“ upřesnil ministr obrany. „Naši astronomové jim až tak nevadili, ale když se doslechli o našem novém projektu, začali nás bombardovat požadavky, respektive rozkazy, na okamžité ukončení projektu. Dokonce se pokusili zaútočit na naši výzkumnou stanici. Naštěstí jsme to odhalili včas.“

„Vrcholem všeho je fakt, že jejich náboženství stojí na prorokovi Togasovi, o němž je všeobecně známo, že to byl podvodník a uprchlý zločinec,“ prozradila nám prezidentka Sagót.

„Když skončilo Období Temna,“ pokračovala ve vysvětlování, „začaly se kontinenty Ryzu, Zara a Ragón sjednocovat. Brzy tak vznikly tři velké státy namísto původních několika desítek malých a věčně se hašteřících státek.“

„A bylo tomu právě zde, na Zaře, kde se jeden celkem bezvýznamný a nesmírně krutý šlechtic pokusil uchvátit vládu. Naštěstí byl rychle poražen, uvězněn a posléze stanul před řádným soudem.“

„Všechny ty zmařené životy při pokusu o převrat, plus jeho podvody a kruté skutky na jeho panství, nedaly soudu jinou možnost, než nad Togasem vynést ortel smrti.“

„Jenže ten nebyl nikdy vykonán, protože mu bratr pomohl uprchnout z vězení. Společně pak zamířili na kontinent Ragón, kde se usadili, a po nějaké době se Togas prohlásil za božího proroka. K tomu napsal Ažlu a tvrdil o ní, že jeho ruku vedl sám Bůh.“

„Nutno poznamenat, že obsah Ažly si vymyslel jen z části. Drtivá většina jejího obsahu byla součástí tamního náboženství, ale vše si upravil tak, aby mu to vyhovovalo. Například vesmír označil za semeniště toho nejhoršího zla. Podle historiků se bál Dobrého Obra z Hvězd. To však není nijak podloženo.“

„Zajímavá historie,“ okomentoval jsem to.

„To ano,“ souhlasila se mnou prezidentka Sagót. „Navíc to je všechno dobře zaznamenané, a tudíž prokazatelné.“

„Prokazatelné to sice je, ale ti zpropadení ašáni to stejně označují za podvod a urážku jejich pravé víry,“ pronesl ministr obrany s úšklebkem.

„Takže si myslíte, že stanice igutli by vám mohla přinést určité potíže se sousedy,“ shrnul jsem to do jedné věty.

„O tom není pochyb. Na druhou stranu by to mohlo být i přínosem.“

„Jak to myslíte, Hyrgone?“

„Celkem jednoduše, drahá Sagót. Přítomnost netylvanské technologie na našich územích je rozzuří doběla. O tom ani na okamžik nepochybuji.“

„Ale až uvidí, že tito vesmírané jsou našimi přáteli, mohlo by je to časem trochu umírnit.“

„Vzpomeňte si, jak kdysi reagovali na naše auta, letadla či telefony. Jak proti nim horovali, a dnes je sami používají. Sice ne ve velkém, ale používají je.“

„To ano, ale to jsou naše vlastní objevy, ne vesmírné,“ upozornila na podstatný rozdíl ministryně zdravotnictví.

„To ano, Nafro, ale pevně věřím, že časem prohlédnou. Prozatím navrhuji postavit tu stanici na nějaké vojenské základně, kde bude dobře chráněná před případným útokem.“

„To nepůjde,“ musel jsem se ozvat. „Trigané a celé Vesmírné společenství jsou mírumilovní, násilí se jim naprosto hnusí. Představa, že by nějaký Trigan měl vystoupit ze stanice igutli uprostřed po zuby ozbrojených vojáků, je pro ně naprosto nepřijatelná. Nestydím se použít výraz: děsivá.“

„Pak ale nevidím jinou možnost. O naše spoluobčany ani tak moc nejde, ale ašánysté jsou poněkud ráznějšího charakteru. Ani na okamžik nepochybuji o tom, že se mezi nimi najde skupina fanatiků, která ochotně půjde vyhodit tu vaši stanici do povětří,“ objasnil nám ministr obrany.

„A klidně i se sebou,“ doplnil prezident Hyrgon.

„To mi připomíná islámské teroristy z druhé poloviny dvacátého století. Ti se také rádi odpalovali uprostřed davů,“ poukázal Ugan na podobnost mezi těmito náboženskými skupinami.

„Ve vesmíru máte něco podobného?“ zeptala se překvapeně prezidentka Sagót.

„Na naší Zemi jsme měli něco podobného, jako jsou vaši ašánysté, ale před nějakými padesáti lety se umoudřili a dnes už násilí nepoužívají,“ řekl jsem stručně.

„Jak se vám to podařilo?“ chtěl vědět ministr obrany, a soudě dle zvědavých výrazů, nebyl sám.

A tak jsem se jim to pokusil vysvětlit, jenže jsem o oné problematice moc nevěděl, a tak mi mí tři pozemští přátelé museli hojně pomáhat.

Avšak posléze se ukázalo, že tyto informace jsou pro tylvany nepoužitelné, neboť mimo kontinent Ragón mnoho vyznavačů náboženství Ašán nežije. A ti, kteří mimo Ragón žijí, jsou poněkud kultivovanějšího charakteru.

Na závěr našeho společného vyprávění jsme jim popsali, jak chráníme igutli na Zemi. A díky této poslední informaci jsme se shodli, že zde stanici postavíme.

Untara pak napadlo zeptat se na čtvrtý kontinent, o kterém nám nic neřekli. A musím uznat, že odpověď na tuto otázku byla velmi zajímavá.

Čtvrtý a zároveň poslední tylvanský kontinent se nazývá Afan. To jméno prý vychází ze slov – pekelný ráj – což mi přišlo jako protimluv. Ale opak byl pravdou, jak nám vzápětí vysvětlili.

V dávných dobách, krátce před Obdobím temna, byl objeven čtvrtý kontinent a brzy na to ho Tylvané začali osidlovat. Jenže pak přišli démoni z hvězd a začali s vyvražďováním tylvanů. Ta válka trvala asi tři měsíce a podle všeho skončila právě na čtvrtém kontinentě.

Obrovi z Hvězd a skupině jeho místních spolubojovníků se podařilo zahnat demony na onen kontinent, kde mělo dojít k poslední bitvě, ve které byli démoni poraženi.

Tylvanské záznamy o oné události vypráví jen poskromnu, ale podle výzkumů prováděných v posledních sto letech, se vědci shodují na tom, že na kontinentu Afan došlo k masivnímu úniku radiace, a to na mnoha místech napříč celým kontinentem.

Pro tuto teorii hovoří vzhled samotného kontinentu. Tamní rostliny jsou značně odlišného vzhledu než ve zbytku světa. Kromě toho prý vynikají svou nezvyklou krásou.

Oproti tomu živočišná říše vyniká dravostí a značnými rozměry. Což byl důvod, proč ten kontinent dostal takové protikladné jméno. A také proč nebyl znovu osídlen.

Děti z Ragónu

„Tady mi to podepište,“ požádal mě strohý voják. Zcela evidentně ho tato záležitost nikterak netěšila, dost možná ho i obtěžovala. Asi proto byl tak nevrlý.

„Ještě nějaké formality?“ zeptala jsem se ne zrovna příjemným tónem.

„To je vše.“

„Seržante!“ obrátil se na vojáka stojícího u dveří. „Tato žena si odvede ty ragónské děti. Vy na to dohlédnete a vyprovodíte je z našich kasáren. Je vám to jasné.“

„Ano, pane,“ odpověděl voják.

„Odchod,“ zavelel velitel.

„Račte mě následovat, madam,“ vyzval mě zdvořile, a poté vyšel na chodbu.

„Co bude dál s těmi dětmi, madam?“ jeho otázka zněla upřímně a starostlivě, na rozdíl od strohosti a nepříjemnosti jeho velitele.

„Nemusíte mít obavy, vláda se o ně dobře postará. Sice neznám žádné podrobnosti, ale prezident Hyrgon prohlásil, že na to osobně dohlédne.“

„To je dobře, v poslední době si toho dost prožily, také to jsou velice milé děti. i když o té dívce se už moc dobře nedá mluvit jako o dítěti.“

„Jak to?“ nechápala jsem.

„Za pár měsíců jí bude sedmnáct,“ prozradil mi voják.

„Takže už bude plnoletá,“ pochopila jsem. „To by mohlo usnadnit budoucí tahanice s jejich příbuznými.“

„Jak to myslíte, madam?“

„Nevím jestli mají nějaké příbuzné, ale pokud je mají a oni se o dětech dozvědí, budou moct předložit oficiální žádost o jejich vrácení,“ vysvětlila jsem mu, co tím myslím.

„Podle toho co nám řekli, mají už jen otce. A podle všeho to je pěkný zmetek, madam. Doufám, že se o nich nedozví a pokud ano, tak doufám, že mu je naše vláda nevydá.“

„Přesně to jsem měla na mysli. I kdyby předložil žádost na jejich vrácení ještě dnes, následný právní a ověřovací proces by trval přinejmenším několik měsíců. Mezitím ta dívka oslaví sedmnácté

narozeniny a stane se tak dospělou, v důsledku čehož o sobě bude rozhodovat sama.“

„Ale to se týká jen jí. Její bratr je příliš mladý.“

„To se nevylučuje, může požádat o svěření bratra do své péče.

A vzhledem k tomu, že se jedná o sourozence a otec je, jak jste to řekl?“

„Zmetek, madam.“

„Ano,“ usmála jsem se, „v tom případě nevidím jediný důvod, proč by úřady měly upřednostnit otce před sestrou.“

„Jsme tady, madam,“ oznámil mi voják a současně s tím otevřel dveře.

Jakmile jsem vešla do místnosti, spatřila jsem dvě mladé osoby, přesně jak jsem očekávala. Jenže to byly dvě dívky, navíc byly oděny do vojenských uniforem.

„Nespletl jste si pokoj, seržante?“ obrátila jsem se na vojáka.

„Nikoliv, madam.“

„Ale vždyť se má jednat o dvě děti a jedno z nich má být malý chlapec. A tady jsou jen dvě vojandy.“ Seržant se podíval nejprve na mě a pak na vojačky.

„To je v pořádku, madam. Kadetka Hykója jim dělá společnost a dohlíží na ně.“

„A co ta druhá? A kde jsou děti?“ nechápala jsem.

„Dovolte, abych vás seznámil. Toto je slečna Mirýja. Náš prezident jí poslal vyzvednout obě děti,“ vysvětlil mou přítomnost.

„A tohle,“ načež ukázal na mladší kadetku, „je slečna Šurý z Ragónu. Její původní šaty byly v hrozném stavu, a tak jí kadetka Hykója věnovala jednu ze svých uniforem.“

„Kapitán Dyhr vzal Ozryta na malou prohlídku našich garáží, pane,“ vysvětlila kadetka Hykója dřív, než se seržant zeptal.

„Kam nás odvezete?“ chtěla vědět Šurý.

„Prezident Hyrgon by se s vámi rád osobně setkal a trochu si s vámi popovídal. Navíc tu máme velmi vzácnou návštěvu a ta by vás také ráda poznala a trochu s vámi porozprávěla o vaší domovině.“

„Gurf je tady?!“ vylétlo z Šurýjiných vyděšených úst.

„Nevím, kdo je ten Gurf, kterého se, jak se z tvého poděšeného výkřiku domnívám, obáváš. Ale ať si je kým chce, já mám na mysli někoho úplně jiného.“

„Otec,“ skočila mi do řeči s nehraným odevzdáním se nepříjemnému osudu. „Tak to je konec, teď si nás odvede domů a mě dá tomu starému sadistickému praseti,“ povzdychla si odevzdaně.

„Ani váš otec to není. A ničeho se neboj, i kdyby to byl on? Tak mu vás nikdo nevydá. Nejdřív by musel prokázat, že jste skutečně jeho děti. Pak by se musel prokousat spoustou byrokratických nesmyslů. A to celé by mu zabralo několik měsíců, a jak jsem slyšela, tak tou dobou budeš plnoletá, pak už o sobě budeš rozhodovat jen ty sama.“

„Kdo to tedy je? A o čem s námi chtějí mluvit?“ chtěla vědět již klidná Šurý.

„Slyšela jsi někdy vyprávění o Dobrém Obrovi z Hvězd?

„Ano, naši duchovní o něm často káží. Říkají, že...“ Přerušila jsem ji gestem ruky.

„Ráda si poslechnu, co o něm říkají, ale to teď může počkat. V tuto chvíli to není důležité. Důležité je to, že nás navštívily přátelské bytosti z hvězd a někteří z nich se velice podobají Obrovi z Hvězd. Alespoň podle popisů které máme.“

„Oni se s námi chtějí setkat?“ vytřeštila na mě oči Šurý a nebyla sama. I kadetka Hykója a seržant byli mými slovy překvapeni.

„Asi tě tím překvapím, ale ano, chtějí.“

„Proč zrovna s námi?“ Nemohla to pochopit, ani jsem se jí nedivila.

„Jsou to kosmičtí průzkumníci a chtějí vědět jak se u nás žije, a tím u nás, myslím celou Tylvu. Čili i na Ragónu, a kdo jiný by měl vědět, jak se tam tyľvanům žije, když ne dva rodilí Ragónané?“

„Ale bratr je ještě moc mladý a já jsem žena,“ namítala Šurý.

„Ty sis toho asi nevšimla, ale já jsem také žena a tvá nová kamarádka jakbysmet,“ odpověděla jsem pobaveně.

„Ale ženy jsou přece ve srovnání s muži hloupé a podřadné?“ bázně mi předložila jeden z klíčových argumentů své víry.

„Tak to vám mohu potvrdit,“ pronesl seržant s úsměvem od ucha k uchu.

„Tak to vám pěkně děkuju,“ ozvala se kadetka Hykója.

„To jsou jen hloupé nesmysly, vykládané vašimi duchovními vůdci,“ odvětila jsem pobaveně „a potrhými seržanty.“

„Ale vždyť to je vědecky ověřený fakt,“ nechtěla si tak snadno připustit chybu víry.

„Nevím, jak to může být vědecky ověřené, když totové odmítají veškerou vědu. Ale jestli chceš, nějaké důkazy o tom, že ženy a muži si jsou rovni, stačí říct. Mohu ti je snadno poskytnout. A nebudu k tomu potřebovat žádnou vědu.“

„Tak to by mě zajímalo, jak to chcete udělat bez vědy.“

„Jednoduše, seržante. Prostě vezmu naše dva nové přátele do nejbližší školy.“

„To mě nenapadlo,“ upřímně přiznal seržant.

„To mi je jasné, vždyť jste voják, a ještě k tomu muž,“ pronesla jsem k lehkému pobavení obou dívek.

„Tak to vám pěkně děkuji.“

„Nemáte zač.“

„Ženské,“ zabručel si.

„Myslím, seržante, že bychom se měli jít poohlédnout po chlapci. Podle strohého chování vašeho velitele soudím, že by se nás rád zbavil, pokud možno, už včera.“

„V tom máte pravdu, madam.“

„A jsme tady, za těmito dveřmi na vás čekají kosmičtí návštěvníci a náš prezident. A jeden asistent mi před okamžikem prozradil, že tam je i prezidentka Sagót z Ryzu. Tak nezapomínejte, co jsem vám říkala cestou. Chovejte se přirozeně a nebojte se jich. Jsou to přátelé. i když ti vesmírané jsou tak vysocí a vypadají prapodivně,“ připomněla jsem jim.

„Myslím, že my jim připadáme stejně zvláštní jako oni nám,“ poznamenal malý Ozryt, čímž mě dost překvapil. Taková slova bych od osmiletého chlapce rozhodně nečekala, ale těch několik posledních týdnů

pro něj bylo značně náročných, díky čemuž pohlédl do tváře strohé reality o několik let dříve.

„Dorazili hosté z Ragónu,“ poznamenal kdosi z osob v sále, do kterého jsme právě vstoupili.

„Ti vesmírané opravdu vypadají zvláště, ale moc vysocí mi nepřipadají,“ pošeptala mi Šurý.

„Zdání klame, Šurý. Tento sál byl upraven tak, aby se všem kolem stolu sedělo pohodlně. Dalo by se říct, že naši krajané sedí na vysokých židlích,“ vysvětlila jsem jí.

„Vítejte a posad'te se,“ vybídl nás prezident Hyrgon.

„Zajímalo by nás, co vás přimělo k tomu, abyste opustily svůj domov?“ zeptala se prezidentka Sagót po krátkém seznámení a zodpovězení několika otázek ohledně přítomnosti vesmíranů.

„Před několika týdny,“ začala vyprávět Šurý, „byla naše vesnice přepadena. Otec jako obvykle nebyl doma, domů se většinou chodíval jen najíst a vyspat. Jakmile se vesnicí rozlehly první výstřely, matka neváhala ani na okamžik a rozhodla, že se skryjeme v malé spižírně pod podlahou.“

„Jako první šel bratr, pak já a po mně se úzkým otvorem měla protáhnout matka. Jenže jediné, co před příchodem útočníků stihla, bylo zabouchnutí poklopu. Naštěstí pro nás byl k jeho vrchní straně upevněn kobereček, který kryl okolní štěrbinu.“

„Otec se vrátil domů, až když bylo po všem. Nám dvěma se naštěstí nic nestalo, ale matku několikrát znásilnili.“

„A to se našemu praradnému otci náramně hodilo,“ skočil jí do řeči malý Ozryt.

„Jak se mu to mohlo hodit?“ zeptal se někdo, ani jsem nepostřehla kdo.

„Jak jistě víte, Ašánská víra vyznává mnohoženství a náš otec se nikdy netajil tím, že chce více manželek. Jenže větší rodinu by nedokázal uživit, a tak žil s jednou ženou a svou frustraci si chodil vybíjet do veřejného domu v nedalekém městě.“

„To sice je zavrženíhodné chování, ale nechápu, jak to souvisí se znásilněním vaší matky?“ Tentokrát jsem poznala tázající po hlase a nebyl to nikdo jiný než prezidentka Sagót.

„Hodilo se mu to jako záminka. Druhý den k nám přivedl strážné a ti matku odvedli. O několik dní později se konala její rituální poprava. Otec ji totiž obvinil z nevěry.“

„To vašemu soudu stačilo?“ vyhrkla překvapená Tereza.

„Žena je u nás méně než nic. A soud? Ten otci ochotně vyhověl a odsoudil ji k rituálnímu ukamenování, kterým se trestá smilstvo.“

„Poprava se uskutečnila hned druhý den a my dva jsme jí museli přihlížet.“

„Příšerné barbarství,“ okomentovala to Triganka Térka.

„Zcela s vámi souhlasím. Nutit děti, aby sledovaly, jak je jejich matka zabíjena? To je opravdu ohavné,“ souhlasil s ní prezident Hyrgon.

„Ohavné to opravdu bylo. Ten výjev do nejdelší smrti nezapomenu, ani poslední slova naší matky.

Ty, jenž jsi bez viny, hod' první kamenem, můj smilný manželi.

A on první hodil, ačkoli bez viny rozhodně nebyl, a všichni to o něm věděli. Jenže náš svět patří mužům. Muži zkrátka mohou všechno a ženy musí mlčet a dělat, co se jim řekne.

„Ještě téhož dne nám otec oznámil, že Ozryta prodá do otroctví a mě už slíbil Gurfovi, jako pátou ženu. Jenže Gurf je starý a tlustý sadista.

A tak jsme se rozhodli utéct. Jenže kam? Příbuzné, které bychom mohli požádat o pomoc, jsme neměli, a i kdyby ano, tak by to bylo příliš riskantní. Dříve či později by nás otec s Gurfem našli. Co by následovalo, asi nemusím říkat.“

„To, že by vás hledal váš otec, si dovedu představit, ale proč by vás měl hledat ten Gurf? Z vašeho vyprávění se mi nezdá, že by k vám zahořel nějakým opravdovým a hlubokým citem?“ nezdálo se prezidentu Hyrgonovi.

„Žádný cit v tom opravdu není. Gurf má totiž rád jen Gurfa. Nicméně jsem se mu líbila už několik let, a tak neustále přemlouval otce, aby mu mě dal za ženu. To, že by mohl být mým dědem mu v tom nikterak nebránilo. Jenže matka vždy otce přesvědčila tím, že jsem moc mladá. Jenže když si Gurf něco usmyslí, tak se toho nevzdá, dokud to nedostane.

A tak jsme se rozhodli utéct na jiný kontinent. Opustit domov a přátele nebylo snadné, ale jinou možnost jsme neměli.

Následujícího dne jsme netrpělivě vyčkávali otcova odchodu. Jakmile se tak stalo, sbalili jsme si nějaké oblečení a trochu jídla, které nám tam otec nechal, a vydali se na dlouhou cestu za svobodou.

Doufali jsme, že se otec vrátí až pozdě večer, jak mívával ve zvyku, díky čemuž získáme nějaký náskok. Vyšlo to? Možná ano, ale já se obávala, že ne.

Druhý den, krátce po rozednění jsme se vydali na další cestu a brzy jsme narazili na vesnici, v níž byly vyvěšené portréty nás dvou. Zkrátka, už po nás pátrali. Naštěstí nikdo netušil, jakým směrem jsme šli. Ale raději jsme uhnuli trochu stranou, čistě pro jistotu.

Následujících několik dní proběhlo v klidu, ale pak jsme dorazili do jednoho menšího města. Doufali jsme, že si na tamním trhu koupíme nějaké zásoby. Jenže nás tam někdo poznal a začal vykřikovat, že jsme uprchlí zločinci, a ať nás někdo chytí.

Naštěstí mu věnoval pozornost jen málokdo a on sám se k žádnému chytání neměl. O chvíli později se nám podařilo zmizet, ovšem bez potřebných zásob jídla.

Po dlouhém přemýšlení jsme se rozhodli zkusit štěstí ještě jednou, ale v jiném městě. A tak jsme šli dál.

K dalšímu městu jsme přišli až pozdě večer a to už byl trh zavřený. Proto jsme se utábořili v lese před městem, ale bez ohně. Toho by si mohl někdo všimnout. A pak by bylo zle.

Ráno jsme vstoupili do onoho města, zprvu šlo vše hladce. Jenže kousek před tržnicí jsme se minuli s malou hlídkou místních stráží.

Neidřív to vypadalo, že je vše v pořádku, ale pak se ozval jeden ze strážných. Stůjte! zakřičel na nás. Pak promluvil k ostatním a řekl jim – to jsou ti uprchlíci. Chyťte je, nařídil jim, a my se dali na úprk.

Asi nemusím zdůrazňovat, že se nám to povedlo. Každopádně to bylo jen o chlup. Do lesa jsme se dostali, k naší smůle a lítosti, opět bez jídla.

Ze skrýše jsme si vzali věci, které jsme do města nebrali, protože by v někom mohly vzbudit nežádoucí pozornost. Následně jsme se vydali na další cestu.

Nějaké jídlo se nám podařilo koupit u jednoho osamělého hospodářství. Hospodář se sice projevil jako mizera, když si za dva bochníky chleba,

hrudku sýra a trochu zeleniny, řekl trojnásobek běžné ceny, jenže ve srovnání s tím, co provedl krátce po našem odchodu, to bylo jen drobné zneužití naší tísně.

Když jsme si o necelé dvě hodiny později dopřáli malou přestávku na okraji lesa, přihnala se malá skupina jezdců a jeden z nich se na mě obrátil s dotazem – kde máš muže? To byla jeho první otázka, u nás je totiž krajně neobvyklé, aby byla mladá žena sama. Ještě tak na městské tržnici, ale někde u pustého lesa? To je přinejmenším podezřelé.

Bez váhání jsem odpověděla to první, co mi přišlo na mysl. Řekla jsem mu, že manžel šel do lesa nasbírat trochu dříví na oheň a najít vodu. Sice mi to připadalo jako ta nejhoupější odpověď, ale k mému překvapení to stačilo.

Pak chtěl vědět, jestli jsme tu někde nepotkali dvě děti, chlapce a dívku. Ozryt našťěstí doopravdy odešel k nedalekému potůčku pro vodu, a to bylo velké štěstí, jinak by nás bez váhání zajali.

S těžko předstíraným klidem jsem jim odpověděla, že ne. Načež mi ten muž vysvětlil, že ti dva výrostci, nedaleko odsud okradli jednoho dobrého a zbožného hospodáře. Vysvětloval mi, co všechno mu ukradli, a ještě mu vyhrožovali, že prý si na něj budou stěžovat u svého otce, který ho nechá popravit.

Nakonec mi nařídil, abych manželovi neprodleně vše vyřídila a kdybychom někde viděli ony výrostky, má to neprodleně nahlásit. Pak odjeli.

Chvíli na to se vrátil Ozry. Chtěla jsem mu vysvětlit vše, co se stalo, ale on mě zastavil. Cestou od potoka viděl blížící se jezdce, a protože nevěděl oč jim jde, rozhodl se skrýt v křoví.

Nakonec jsme se rozhodli ukrýt se v onom lese a počkat do druhého dne. Pochybovali jsme, že by nás ještě hledali. Jenže jsme se mýlili. Těsně po rozbřesku jsme se vydali na cestu. Jenže sotva jsme došli k okraji lesa, spatřili jsme včerejší jezdce. Nebylo pochyb, že po nás stále pátrají, proto jsme se rozhodli nejít po cestě a zůstat v lese. Asi vám je jasné, že se nám šlo dost špatně a pomalu, ale hranice se už blížila a to nám dodávalo sílu jít dál.

Tři dny jsme šli lesem. Naštěstí jsme za tu dobu na nikoho nenarazili. Zato po těch třech dnech jsme zčistajasna narazili na domek hraniční stráže. A dobře střežený domek. Chtěli jsme ho obejít, ale nebylo kudy. Okolní krajina byla značně neprostupná. Nakonec nám pomohl sám osud. Možná i sám stvořitel. Těsně po našem příchodu se na obloze rozzářila ohnivá čára.

Chvíli jsme na ni nevěřícně zírali, ale pak mě Ozry zatahal za ruku a ukázal na pohraničníky. Oni také sledovali tu podívanou a svému okolí nevěnovali žádnou pozornost. A toho jsme mohli využít.

Kousek za závorou začínal mladý les a my jsme se do něho ukryli. Ani na okamžik jsem nepochybovala, že kdyby někdo přestal pozorovat oblohu, hned by nás spatřil. Naštěstí se tak nestalo a my jsme se po chvíli dostali k vaší pohraniční stráži.

Vzdálenost mezi stanovišti sice nebyla moc velká, ale přesto si dovoluji doufat, že si nás Ragónští pohraničníci nevšimli.

A zbytek příběhu už znáte. Vaši pohraničníci nás zavedli do kasáren, kde jsme byli až do dnešního dne. Několikrát nás vyslýchali, ale to je asi tak vše.“

Věřící

„Ta ohnivá čára na obloze nebyla dílem stvořitele,“ vzal si slovo prezident Hyrgon, „ale vesmírný stroj našich nových přátel, kteří tou dobou sestupovali na povrch naší planety.“

„Oni cestují na ohni?“ podivil se malý Ozryt.

„Když nějaký objekt vstupuje do atmosféry, činí tak ve vysoké rychlosti a obvykle zpomaluje třením o vzduch. Jako vedlejší jev při tom vzniká plazma, což je velice horký plyn, je tak moc horký, že začne svítit, i když jen na okamžik, než se vzdálí od objektu, kde se jeho teplota rychle sníží pod jistou hranici.“

„Samozřejmě existují způsoby, jak tomuto jevu předejít, ale náš Galileo jimi nedisponuje,“ vysvětlil jsem.

„Pokud by tě to zajímalo víc, mohu za tebou poslat našeho technika, který ti to vysvětlí podrobněji a hlavně přesněji,“ nabídl jsem mu.

„To budu rád,“ přijal mou nabídku Ozryt.

„Zařídím to, ale teď bych se rád dozvěděl něco o tom, jak žijí obyvatelé vašeho dosavadního domova. Také by mě zajímalo, jak je organizována tamní vláda. Z vyprávění tvé sestry se domnívám, že na vašem kontinentu jsou muži dominantní a ženy nemají žádná práva. Navíc tam praktikujete otroctví?“

„To je dost trefný popis, pane,“ odpověděla mi Šurý.

„A co vaše náboženství?“ zajímal jsem se, protože mi to připomínalo pozemský Islám ze starých dob.

„Naše náboženství nazýváme Ašán. Jeho řadovým představitelům říkáme jednoduše duchovní, nebo kněží. Nad nimi stojí totové, což jsou nejvýše postavení kněží a zároveň i naše vláda.“

„A kdo ty toty volí, Ozry?“

„Totové jsou nejzbožnější a nejvzdělanější kněží a nové toty vybírají stávající totové,“ odpověděla místo Ozryho Šurý.

„A jak často takové volby probíhají?“ zeptal jsem se, i když mi bylo jasné, že totové jsou voleni na doživotí.

„Děje se tak vždy, když některý z totů zemře, nebo když se objeví nějaký nadějný uchazeč.“

„Takže hodnost tota je doživotní a jejich počet není pevně stanoven,“ shrnul jsem si to.

„Přesně,“ potvrdila Šurý.

„Ví někdo, kolik jich momentálně je?“

„Podle našich posledních zpráv jich je něco málo přes dva tisíce. Ale přesně vám to asi nikdo neřekne, Isao.“

„To je docela početná vláda, Mirýjo.“

„Vládu Ragónských totů nemůžeš srovnávat s vládami na Ryzu a Zaře,“ pokračovala Mirýja. „Jestli jsem vám dobře rozuměla, tak si jsou naše a vaše vládní systémy velice podobné. Kdežto Ragónský je značně odlišný. Do určité míry mi připomíná vládu šlechty před Obdobím Temna.“

„Stručně řečeno, kontinent je rozdělen na několik desítek oblastí. V každé takové oblasti mají několik honosných sídel a z nich totové vládnou své oblasti.“

„Zajímavé, takže se o nich nedá říct, že mají něco jako centrální zřízení,“ usoudil jsem, však mylně.

„Vždy jednou do roka se všichni totové scházejí na Velké radě v Ašjulu, což je jejich svaté město, a tam se radí o svém dalším postupu.“

„Krátko nato k nám vždy dorazí jejich velvyslanci a sdělí nám nějaké nové požadavky, které obvykle ignorujeme,“ ujal se slova prezident Hyrgon. „Obvykle požadují nesmysly, jako je přistoupení na jejich jedinou pravou víru.“

„Jako by tu bylo ještě jiné náboženství, než je to jejich,“ odfrkla si Mirýja.

„Dále požadují,“ pokračoval Hyrgon, nevšímaje si Mirýjina výlevu, „přijetí jejich moudrého vedení.“

„Volně přeloženo, máme je nechat, ať nám vládnou,“ přisadila si Mirýja.

„A kdy tu Velkou radu pořádají?“ zajímalo Terezu.

„Ta poslední proběhla krátce před vaším příletem a jejich vyslanec, nějaký Gurf, sem dorazí ještě dnes.“

Všiml jsem si, jak se Šurý začala chvět, když Hyrgon vyslovil jméno ragónského vyslance.

„Děje se něco, Šurý?“ zeptala se Tereza, které dívčino chování také neuniklo.

„Gurf, tak se jmenuje ten starý sadistický surovec, kterému otec slíbil Šurý,“ odpověděl za ní Ozryt.

„A vy se domníváte, že tito dva Gurfové jsou jedna a tatáž osoba?“ došlo Hyrgonovi, co se děje.

„Obávám se, že ano. Gurf, kterému mě otec slíbil sice není tot, přesto k nim má velmi blízko a jestli se nepletu, tak vyslanci, které posílají do zahraničí, jsou vždy blízcí totům.“

„To by mohl být problém,“ okomentovala to Mirýja.

„Vyslanec neví, že jste zde, a pokud vás neuvidí, problém mít nebudeme,“ usoudil prezident rozumně.

„A co ho trochu rozptýlit?“ napadlo Žalu.

„Jak? Chceš mu dát lízátko?“

„Myslela jsem spíš na nás, Isao.“

„Vy mu místo mě chcete dát sebe?“ zeptal se zmateně Šurý.

„Ne tak doslovně. Poté, co jsme se dozvěděli, jak by na nás mohli reagovat, rozhodli jsme se nespěchat se vzájemným seznamováním. Ale za daných okolností bychom mohli naše seznámení trochu uspíšit,“ vysvětlila Žala.

„Ale on vás a to beze všech pochyb, označí za demony a bude požadovat vaše okamžité upálení.“

„Vy zde upalujete lidi?“ zhrozila se Térka.

„Jen ty, které kněží či totové označí za posedlé démonem nebo je obviní z čarodějnictví,“ vysvětlila Šurý.

„Nechceme vás obtěžovat zbytečnými dotazy, proto vám položím už jen několik posledních otázek. Jak se daří obyvatelům Ragónu? Myslím, zda žijí v dostatku, či v chudobě? Mají dost jídla, nebo hladovějí? A co vzdělanost? Učíte se ve školách, nebo vás učí rodiče? O svobodě a rovnosti pohlaví nebudu ani mluvit. Z vašich dřívějších slov jsme si už mohli udělat dost nepěkný obrázek.“

„V dostatku žijí pouze totové, duchovní a zámožní obchodníci,“ začala odpovídat Šurý. „Spoustě tytlanů se daří dobře, i když nejsou nijak

zámožní. Kdyby náš otec neutrácel většinu peněz v nevěstinci, dařilo by se dobře i nám, ale takto jsme živořili na pokraji chudoby.“

„Nejvíce tytvanů na tom je podobně, jako jsme byli my, a žijí na prahu chudoby. A pak tu jsou ti nejchudší – těch je také hodně. Prostí zemědělci musí pravidelně odevzdat třetinu své úrody církvi. Tudíž jim toho k jídlu moc nezbyvá, a proto také nic nemohou prodat.“

„Za svůj krátký život jsem slyšela o několika vesnicích, které postihla neúroda. Kněží, místo aby jim pomohli, vzali si třetinu sklizně a s nadávkami, že toho je málo, odešli. Ve vesnici pak vypukl hladomor.“

„To je strašné,“ ozvala se Žala. „A co ti totové? To s tím nic nedělají?“

„Totové to pokaždé označili za trest boží, a o tom se nediskutuje.“

„Otřesné praktiky jako v době kamenné,“ okomentovala to Tereza.

„A jak to vypadá se vzděláním?“ připomněl jsem poslední otázku.

„Nevím, jak to mají jinde, ale jsem si jistá, že na Ragónu to je velmi špatné. Sice tam je několik škol, ale studenty do nich vybírají duchovní. Pokud se tam chce dostat osoba, kterou si duchovní nevybral, musí za ním zajít s vysokým úplatkem, pak ho duchovní doporučí ke studiu.

Ostatní obvykle učí otcové. Jenže většina mužů umí stěží číst, psát a počítat, a tak je naučí jen to, co sami umí.“

„A co ženy?“ nedalo to Térce.

„Dcery učí matky vařit, starat se o domácnost a zajišťovat pohodlí manžela.“

„Víc nic?“ nezdálo se Térce.

„Ještě existují i jiné práce, například na polích, tkaní látek, šití oděvů a tak podobně. Jenže to už jsou poměrně individuální věci.“

„Nevím, jak vy, ale já jsem si o Ragónu už udělal dostatečný obrázek, alespoň prozatím. Takže bychom mohli toto setkání ukončit. Co vy na to?“

Pro byli všichni.

Vyslanec

„Už je to tady, přátelé. Právě jsem mluvil s Mirýjou. Vyslanec Gurf dorazil do města a hned se dožadoval okamžitého setkání s prezidentem kontinentu.“

„Já jsem myslela, že se prezident z města vzdálil, Isao?“

„V tom máš pravdu, Žalo. Ale už zítra se má vrátit.“

„Tak si na něj vyslanec chvíli počká,“ usoudil Ugan. „Ostatně s něčím podobným musel počítat.“

„Bude muset. Prý se pěkně rozčilil, když mu to řekli.“

„S něčím takovým musel počítat. Prezident přece nemůže čekat na kdejakého vyslance. Obzvláště, když se neohlásil předem,“ nechápal Kaklta.

„Podle toho, co už o zdejším světě víme, tak Ragónci jsou poněkud namyšlení. Něco jako Zufařané na Ivají. Navíc se jedná o zaslepené náboženské fanatiky, kteří se považují za bohem vyvolené a tudíž ostatním nadřazené,“ vysvětlila mu Tereza.

„No dobrá, ale proč ti o tom Mirýja říkala? Nás se to přece netýká.“

„Ale týká. Na poslední schůzce jsme se domluvili, že se setkání s ragónským vyslancem zúčastníme.“

„Kdo, my?“

„Já a naše čtyři holky,“ Petere.

„Proč zrovna holky a hned všechny?“

„Jistě si vzpomínáš, jaký vztah k ženám měli Zufařané?“

„To se nedá zapomenout,“ odpověděl za Petera Pítu.

„U Ragónců to je ještě horší.“

„Takže to má být něco jako políček,“ usoudil Untar.

„A to pořádný políček,“ odsouhlasil jsem jeho závěr.

„Myslíte si, že s námi pak bude jednat? Vždyť ho tím můžete urazit.“

„To je velmi pravděpodobné, Žalo.“

„Nebylo by lepší dodržovat zdejší zvyky a ženy tam nebrat?“

„Ne,“ odmítl jsem to. „To jsou ragónské zvyky, a my jsme na Zaře, kde mají úplně jiné zvyky.“

„Chápu, přizpůsobit by se měl ten vyslanec,“ pochopil Kaklt.

„Tak to bude zajímavé,“ okomentoval to Peter.

„Vítejte, Gurfe z Ragónu,“ zdvořile jsem přivítal vyslance. „Pan prezident na vás čeká za těmito dveřmi, ale než vás doprovodím dovnitř, jsem povinen sdělit vám radostnou událost, která nás potkala před několika dny.“

„To mě nezajímá,“ odsekl stroze vyslanec. „Mám se setkat s tím vaším prezidentem a ne se vybavovat s nějakým bezvýznamným lokajem.“

„Já nejsem žádný lokaj...“

„To mě nezajímá,“ zopakoval svá předchozí slova. Tentokrát to však znělo dost povýšeně. „Okamžitě mě uveďte k tomu vašemu prezidentovi.“ Kolik pohrdání se jen dá vložit do jedné krátké věty, pomyslel jsem si.

„Račte mě následovat,“ vyzval jsem ho, aniž bych se namáhal s vysvětlováním.

„Na vaší drzost si budu stěžovat,“ nevšímal jsem si ho, hulváta. „A budu požadovat vaši řádnou a nanejvýš uctivou omluvu.“

„Pane prezidente a vesmírní návštěvníci, dovolu, abych vám představil pana Gurfa, vyslance z Ragónu.“

„Pane Gurfe, toto je náš ctihodný prezident Hyrgon,“ současně jsem pohybem ruky naznačil, koho mám na mysli. Přitom mi neunikl výraz, který se objevil na prezidentově tváři při slově ctihodný.

„Vedle něj sedí pan Isao Watanabe z planety Země. A vedle pana Isaa sedí jeho krajanka, slečna Tereza Horská a paní Žala z Fagary.“

„Na druhé straně od pana prezidenta je pro změnu mé místo a vedle mě sedí paní Emíja a slečna Térka z planety Triga.“

„Co to má znamenat? A jak to, že jste mi o tom neřekl ještě před vstupem do sálu!?“ vybuchl vyslanec.

„Co to slyším? Vy jste mu neřekl o přítomnosti vesmířanů, pane Yfure?“ zeptal se mě prezident.

„Pokoušel jsem se o to, pane prezidente, ale pan vyslanec mě odmítl vyslechnout a raději mě urážel.“

„Co si to dovolujete?!“ Vyslanec dal průchod svému nespravedlivému rozhořčení. „Požaduji okamžitou omluvu! Jinak si budu stěžovat svým nadřízeným.“

„Můžete mi vysvětlit, co se to děje, pane Yfure?“

„Rád vám to vysvětlím, pane prezidente. Pana vyslance jsem zdvořile přivítal a začal mu vysvětlovat nastalou situaci. Jenže on mě přerušil, že prý ho to nezajímá a že se má setkat s tím naším prezidentem a ne se vybavovat s nějakým lokajem.“

„Pokusil jsem se mu vysvětlit, kdo jsem, ale opět mě přerušil a značně nezdvořilým tónem mi oznámil, že ho to nezajímá. Pak mi ještě sdělil, že si na mou drzost bude stěžovat a požadovat nanejvýš uctivou omluvu.“

„To je hanebná lež! Požaduji okamžitou omluvu.“

„Pane vyslanče, většina zdejších místností je z bezpečnostních důvodů monitorována. Takže náš krátký rozhovor je dobře zaznamenán.“

„To je nepřijatelné. Požaduji, aby byly všechny zdejší kamery okamžitě vypnuty a záznamy na kterých jsem, byly smazány, protože byly pořízeny bez mého souhlasu.“

„Pane vyslanče Gurfe, nalézáte se na našem území a v naší vládní budově. Zdejší kamerový systém je součástí zdejší bezpečnosti a my ho nehodláme měnit jen proto, že vám se to zrovna nehodí.“

„To je naprosto nepřipustné.“

„Važte svá slova, pane. Nezvali jsme vás, přesto vás vítáme jako váženého hosta. A vy nám tady místo zdvořilého chování nařizujete, co máme dělat.“

„To je ale drzost! Víte vy vůbec kdo já jsem?“

„Jste Gurf, ragónský vyslanec, který nám přináší nějaké zprávy,“ odpověděl klidně prezident.

„Jsem vysoce postavený muž a mám blízko k samotným totům,“ odvětil Gurf, přitom se tvářil, jako by nám oznamoval, že je vládcem celého vesmíru.

„Proč jste k nám přišel?“ zeptal se prezident, ignorujíc tak Gurfovo samolibé představení.

„Jak dobře víte, tak se před nedávnem konal svatý sněm všech ctihodných totů a já jsem byl vybrán, abych vám oznámil jeho moudrá rozhodnutí, která se vás přímo týkají.“

„To nám říkáte každý rok.“

„Rozhodnutí svatého sněmu se vždy týkají celého světa.“

„Skutečností je, že se nás týká téměř zanedbatelný zlomek vašich rozhodnutí,“ nesouhlasil s ním prezident.

„To je lež!“ rozčílil se vyslanec.

„Zde jste hostem, tak na nás nezvyšujte hlas!“ obořil se na něj prezident.

„Věci víry jsou závazné pro všechny.“

„Věci víry jsou závazné pouze pro věřící, a to jen pro ty, kteří přináležejí k oné víře.“

„Co si to dovoluješ?! Oslovit mě bez svolení! Za to tě nechám zbičovat!“ obořil se vyslanec na Terezu.

„Tady jste na Zaře a zde platí naše zákony a zvyky. Vy, jako náš host, nesmíte nikoho bičovat, ba ani tím vyhrožovat,“ napomenul ho prezident.

„Tak ať mě ta ženština neuráží.“

„Nevšiml jsem si, že by vás nějak urážela.“

„Promluvila na mě. Ženy jsou podřadné a bez svolení nesmí na žádného muže promluvit. Tak praví svatá Ažla.“

„Tak tedy vám to ještě jednou zopakuji. Zde platí naše pravidla která říkají, že muži a ženy si jsou rovni, a to bez výhrad.“

„Ale...“

„Žádné ale!“ přerušil ho prezident dřív, než mohl svou další námitku vyslovit.

„Respektovat zvyky země v níž se nalézáme, je přinejmenším zdvořilé, nemyslíte, pane?“ zeptal se ho Isao.

„Já jsem vyslanec svatých totů,“ odpověděl Gurf a zatvářil se, jako by tím bylo vše vysvětleno.

„Jsem ve vašem světě cizincem a moc toho o něm ještě nevím, včetně významu slova tot, ale podle vašeho dosavadního chování se domnívám, že to znamená něco jako nezdvořilý.“

„Totové jsou svatí muži, jejich postavení stojí nad všemi tylyny tohoto světa, démone.“

„Já jsem člověk, a ne démon,“ pokusil se mu vysvětlit Isao.

„Svatá Ažla mluví jasně: každý tvor, přicházející z vesmíru je démon.“

„Nejsme zde kvůli vaší knize, ale kvůli tomu, že jste chtěl mluvit s panem prezidentem,“ připomněl jsem vyslanci účel jeho návštěvy.

„Tak abyste přešel k věci,“ vyzval ho prezident, a zabránil tak dalším Gurfovým výlevům.

„Vzhledem k neexistujícím pokrokům v přijímání jediné pravé víry na územích známých jako Zara a Ryzu, se náš svatý Sněm rozhodl, že uctívání boha a jeho proroka, svatého Togase, musí být nařízeno zákonem. Tento moudrý zákon již vstoupil v platnost a je závazný pro celý náš svět.“

„Na jeho dodržování budou dohlížet řádní kněží, kteří se na tento bohabojný úkol již pilně připravují ve svatém městě Ašjulu, kde, jak je všeobecně známo, se svatý prorok utkal s démony z hvězd. Asi nemusím dodávat, že tu bitvu přežil pouze jediný démon, kterému bylo milostivě dovoleno vrátit se do svého světa a všem vyřídit, že náš svět je chráněn neporazitelným božím bojovníkem. To ale všichni dobře znáte.“

„Musím vás zklamat, pane Gurfe, ale tu vaši pohádku jsem dnes slyšel poprvé.“

„To není žádná pohádka! ale nezpochybnitelný historický fakt.“

„Nezpochybnitelný historický fakt je, že démony z hvězd porazil Dobrý Obr z Hvězd a jeho přátelé. Ti ale pocházeli z kontinentu Ryzu, nikoliv z Ragónu,“ připomněl mu pan prezident onu historickou skutečnost. „A ten váš prorok byl uprchlý zločinec ze Zary.“

„To je kacířská lež, která musí být vymýcena. Nechápu proč neustále připomínáte tu dávno vyvrácenou pomluvu o tom, že svatý prorok pocházel z vašeho kontinentu. Vždyť každému soudnému tylynovi je nad slunce jasné, že někdo tak moudrý a svatý se může narodit jen na svaté půdě. A tou je pouze ragónská půda.“

„Záznamů týkajících se Togase je spousta, a to platí i pro Obra z Hvězd. Přesto nám neustále tvrdíte, že jsou všechny falešné a že to bylo již dávno a dostatečně prokázané. My vám na to pokaždé odpovíme slovy: když pro svá tvrzení máte věrohodné důkazy, tak nám je předložte.“

„Sama svatá Ažla je tím důkazem,“ prohlásil vyslanec samolibým tónem.

„A je to tu zas. Opět se odvoláváte na tu vaši knihu a přitom v ní není ani nejmenší zmínka o Togasově původu, ani o boji s démony.“

„To je rouhání!“ neubránil se vyslanec a mírně zvýšil hlas, opět.

„Proč je to rouhání?“

„Prostým tylvanům nepřísluší kritizovat výklad svaté knihy a nevěřícím už vůbec ne,“ Gurf odpověděl na položenou otázku, aniž by si všiml, že ji položila Žala.

„Zajímavý pohled na věc víry,“ poznamenal Isao.

„Zajímavý pohled to opravdu je, ale mě by víc zajímalo, jak ti totové mohou požadovat po okolních státech, aby dodržovaly jejich zákony? A to na svém území. Na jejich vlastním území to je samozřejmé, ale nařizovat to nezávislým státům? To postrádá veškerou logiku.“

„V tom máš naprostou pravdu, Emíjo. Napadá mě ještě jedna otázka. Jak někdo může vydat zákon nařizující věřit v boha? A jak chtějí dohlížet na dodržování takového zákona? Vždyť každý může tvrdit, že v boha věří, ale ve skutečnosti to jen předstírá,“ poukázala Tereza na jednu z velkých chyb onoho nesmyslného zákona.

„Jako poslední vám mám vyřídit, že dodržování tohoto svatého rozhodnutí je naprosto nutné. Jinak našemu světu hrozí zkáza, proto jsme se rozhodli, že jeho dodržování budeme vymáhat všemi dostupnými prostředky. V krajním případě i silou našich posvátných zbraní.“

„Vyhrožujete nám válkou?“ zeptal se prezident pohoršeně a snad i naštvaně.

„Rozhodnutí svatého sněmu jsou závazná pro celou Tylvu.“

„Tak dost!“ zakřičel prezident na vyslance Gurfa. „Přijali jsme vás jako vyslance vaší vlády a v takovém případě se očekává slušné a korektní jednání. Ale vy nás jen urážíte a dovolujete si nám nařizovat, co máme dělat na našem vlastním území. To je naprosto nepřípustné a neodpustitelné jednání! A teď nám ještě vyhrožujete válkou?!“

„Já jsem...“ pokusil se namítnout vyslanec, když se prezident nadechoval.

„To mě nezajímá. Na celém světě není hodnost, která by vám dovolila beztrestně urážet druhé. Jen proto, že jste zde jako oficiální vyslanec, vám dávám poslední šanci. Pokud vyslovíte ještě jednu urážku, nechám vás na místě zatknout a spoutaný jako nějaký zločinec budete s hanbou deportován z našeho kontinentu.“

„To si ke mně nedovolíte,“ zkusil namítnout vyslanec.

„Jste si tím jistý, pane vyslanče Gurfe z Ragónu?“

Vyslanec najednou nevěděl, co říct.

„Vyřídil jsem, co jsem vyřídít měl,“ pronesl po chvílce trapného ticha.

„Pak byste se měl neprodleně vrátit zpět do své vlasti,“ vyzval ho prezident k odchodu.

Válka začíná

„Vítejte, Yfure, Mirýjo, co vás k nám přivádí?“

„Ragón nám právě vyhlásil válku. Vlastně oni to válkou nenazvali.“

„Pojďte dál a posad'te se,“ vybídl jsem je.

„Tak povídejte, co se to děje?“ musel jsem je vyzvat, když se neměli k vyprávění.

„Dnes ráno nám jeden příslušník pohraniční stráže doručil něco jako dekret o vypovězení války. Na hranicích mu ho předal nějaký ragónský pohlavár, který se tam dostavil s početnou skupinou ozbrojenců.“

„Stručně řečeno, obvinili nás ze zrady jediné pravé víry a celé Tylvy. K tomu přidali obvinění, že jsme se spolčili s démony z vesmíru – tím míní vás – proti všem počestným a poctivým služebníků velkého boha.“

„A jelikož se i nadále odmítáme řídit moudrými rozhodnutími jejich svaté Rady, nemají jinou možnost než na nás uvalit gasrut. To znamená, že každý vyznavač jejich náboženství má za povinnost na setkání zabít každého Zarana. A to bez rozdílu, ať se jedná o dospělého, starce nebo malé dítě.“

„Aby toho nebylo málo, naši špehové, umístění na jejich území, hlásí, že shromažďují vojsko. A to velmi rychle.“

„Takže se domníváte, že se na vás chystají zaútočit.“

„O tom nikdo nepochybuje, Isao.“

„A co Ryzu? Na ně také uvalily ten gasrut?“

„Za tím ne. Domníváme se, že tak učiní později.“

„Nebo nechtějí dělit své síly,“ napadlo mě.

„To je možné. Kontinent Ryzu je od našich dvou kontinentů oddělen několika sty kilometry volného moře a Ragónské námořnictvo nedisponuje dostatečně velkou přepravní kapacitou.“

„A co letectvo? Během chvíle by mohli vysadit několik tisíc vojáků a obratem se vrátit pro další,“ napadlo mě, že by mohli použít výsadkáře.

„To by nejprve museli zajistit nějaké letiště,“ odvětila Mirýja.

„Já měl na mysli parašutisty,“ upřesnil jsem.

„Co je to?“ nechápali oba dva.

„Vy neznáte parašutisty?“

„Ne,“ odpověděl za ně Yfur.

„Zajímavé, a co padáky? Ty znáte?“

„Ne. Co je to ten padák?“

„V podstatě se jedná o velkou plachtu. Člověk vyskočí z letadla ve velké výšce. Na lanech je přivázán k té plachtě, která se nad ním rozevře a zpomalí tak jeho sestup na bezpečnou rychlost,“ vysvětlil Peter, který se doposud ledabyle opíral o dveře a naslouchal našemu rozhovoru.

„To zní nebezpečně.“

„Jisté nebezpečí to skýtá, ale když se to parašutisté dobře naučí, tak se to riziko sníží na minimum,“ trochu jsem to upřesnil.

„Ono je celkem jedno, jestli to je nebezpečné, nebo ne. Důležité je, že tu nikdo nic podobného nezná, naštěstí. Takže Ryzu je, prozatím, v bezpečí. Navíc nemáme výšky v oblibě a létání nás, řekněme, netěší.“

„Ale teď, proč jsem za vámi přišel? Zaujalo nás vaše vyprávění o událostech na planetě Ivají. Abych byl konkrétní, jde nám o vaše nerealizované návrhy na uspání celé nepřátelské armády.“

„To ale ztroskotalo na nedostatku času a velikosti stanice igutli, kterou neprošel zulyt.“

„Já vím, ale stanice, kterou jste si přivezli sem, je o něco větší a tou už zulyt projde,“ připomněla mi Mirýja jeden z našich dřívějších rozhovorů.

„Jinými slovy, žádáte nás o pomoc,“ shrnul to Peter.

„Ano, i když nám Zarané momentálně nemohou poslat své vojáky, věříme, že dokážeme zvítězit. Jenže to bude dlouhá a krvavá válka, a to nechceme.“

„Takže musíme postavit stanici mimo prostorové přepravy. A hotová měla být už včera.“

„Asi tak nějak, Petere,“ dal jsem mu za pravdu.

„Znamená to, že nám pomůžete?“ zeptal se Yfur trochu opatrně.

„Rozhodně se o to pokusíme. Ale nejprve se musím spojit s nadřízenými a požádat je o svolení a pomoc. Pak musíme najít vhodné místo pro stanici a přeletět tam s Galileem. Nakonec postavíme stanici igutli.“

„Kolik času to zabere, Isao?“ zeptala se Mirýja s nadějí v hlase.

„Nevím, minimálně několik dní.“

„Možná i dva týdny,“ doplnil za mě Peter. „Na Zemi budou muset sehnat nějaké zkušené piloty a vypěstovat spoustu uspávacích bakterií,“ ještě upřesnil.

„Isao, právě dorazila zpráva z pohraničí. Početné ragónské oddíly překročily hraniční čáru a napadli naše obranné jednotky.

„Už? vždyť jsi mi tvrdila, že na vás nezaútočí dřív než pozítří.“

„Jen jsem tlumočila názor jiných, Isao.“

„Na tom už teď nezáleží, Mirýjo.“

„Prezident chce vědět, jak to vypadá s těmi vašimi bakteriemi.“

„Obávám se, že pro něj nemám potěšující odpověď. Tereza zjistila, že vaše organismy na ně reagují stejně jako lidé a fagarové, což je dobré. Jenže také zjistila, že si vaše organismy dokážou vytvořit účinnou protilátku a bakterie pak už na nikoho podruhé nezaberou.“

„A to by nějak vadilo?“

„Mohlo by. Představ si, že s nimi uspíme celou útočnou jednotku. Tu pak přesunete do nějakého zajateckého tábora, kde se proberou a následně se vzbouří.“

„S tím si naši strážníci dokáží poradit,“ ujišťovala mě Mirýja.

„Tak druhý příklad: náš nálet se nepovede přesně podle plánu a značná část útočníků neusne, opakovaný nálet také neuspěje. Po několika dnech se ti uspaní proberou, a co pak?“

„Chápu,“ přiznala zklamaně. „Takže nám nemůžete pomoci,“ poznamenala odevzdaně.

„To jsem neřekl. Tereza už má připravenou novou variantu bakterií, ale tady je nedokáže množit dostatečně rychle. Proto s nimi odcestuje na Zemi, kde se toho ujme celá řada jejích kolegů.“

„To už zní lépe, ale kdy to bude?“

„Jak dobře víš, tak malou stanici igutli spustíme ještě dnes, a hned po jejím otestování se Tereza vypraví na Zemi, kde už je vše připraveno.“

„Kdy začnete se stavbou velké stanice?“

„Nevím, momentálně jsme se rozhodli pro odklad.“

„Jak sem pak dostanete ty zulyty?“

„Do téhle malé se jeden zulyt vejde, takže je budeme přepravovat v ní. Sice to bude pomalejší, ale když zohledníme čas potřebný ke stavbě velké stanice, tak to vychází o něco lépe.“

„Kolik jich k nám chtějí poslat?“

„Na Zemi se o tom ještě dohadují, ale předběžné odhady hovoří o dvaceti až padesáti.“

„Myslíš, že to bude stačit?“ Nezdálo se jí to.

„Na podobné akce nejsem odborník, ale pevně věřím, že na znehybnění ragónských vojsk by jich stačilo i deset.“

„To myslíš vážně, Isao?“

„Naprosto vážně. Samozřejmě musíme zohlednit velikost oblasti, v níž se agresor nalézá, ale vaše současné hranice s Ragónem jsou poměrně krátké.“

„To ano, ale co vnitrozemí?“

„To už je jiná otázka, ale než se dostaneme k jejímu řešení, budeme mít velkou stanici hotovou, a s tím i dostatek zulytů.“

„A nebylo by přece jen lepší postavit nejdřív tu velkou?“ Pořád se to Myríje nějak nezdálo.

„Kdybychom měli uspávací bakterie, tak ano, ale my je nemáme. Zpočátku nám je budou posílat po drtkách, proto se velitel budoucí letky rozhodl, že sem přesune několik zulytů a pokusí se Ragónce zpomalit.“

„Kdo je ten velitel budoucí letky?“

„Nevím, Mirýjo, ale až navážeme spojení, tak sem přijde, aby se dohodl s vašimi veliteli na společném postupu.“

„Už aby tu byl,“ povzdychla si Mirýja.

„Stanici spustíme za dvě až tři hodiny.“

„Dovolte, abych vás představil: Vrchní velitel našich obranných jednotek, generál Hýhur.“

„Tento obr se jmenuje Isao Watanabe a je velitel kosmického plavidla Galileo, které u nás přistálo před několika týdny. Jeho společník se jmenuje

Jaroslav Šíkula a přišel s vámi dohodnout vzájemnou koordinaci při obraně Zary.“

„Je mi ctí, že vás konečně poznávám, pánové,“ přivítal nás generál.

„Děkujeme za vřelé přijetí, pane generále,“ odpověděl za nás Isao.

„Jestli jsou mé informace správné, pane Jaroslave,“ obrátil svou pozornost ke mně, „tak vy jste vedl celoplanetární převrat na nějaké Fagtě?“

„Ta planeta se jmenuje Fagara, a říct, že jsem vedl celoplanetární převrat je více než nadsazené, generále. V podstatě jsem tam byl jako poradce, koordinátor a zásobovač.“

„Zásobovač?“ zeptal se generál rozpačitě.

„Vše, co bylo Fagarskému odboji poskytnuto, jsem musel schválit,“ upřesnil jsem.

„V tom případě jsem i já zásobovačem,“ odvětil generál pobaveně.

„O vašich postupech jsem něco málo slyšel, přesto si nejsem jistý, jak konkrétně chcete postupovat zde.“

„Pro začátek musíme zastavit útočníky. Domnívám se, že bude stačit, když nad nimi proletíme ve formaci zulytů ze kterých svrhneme kubánské kuličky. Vaši vojáci pak posbírají spící útočníky, a tím bude konec prvního útoku.“

„Zní to hezky, ale Ragónané se přece probudí v okamžiku, kdy s nimi někdo pohne. A to nemluvím o hluku.“

„Uspávací bakterie působí tři dny. Předčasné probuzení je možné pouze podáním protilátky.“

„To už zní veseleji. Teď ještě kam s nimi? S takovým počtem zajatců jsme nepočítali,“ přiznal generál.

„Na Fagaře jsme také měli spoustu zajatců...“

„Jak jste s nimi naložili?“ Přerušil mě generálův pobočník.

„Na jedné planetě v soustavě jsme postavili velkou podzemní věznici a tam jsme je všechny posílali.“

„Naše soustava má také několik planet, ale podle našich astronomů není žádná vhodná k životu,“ připustil generál.

„To nebyla ani ta u Fagary, ale v tom nevidím problém.“

„A v čem vidíte problém?“

„V nedostatku času, generále. Na stavbu základní části věznice včetně několika stovek cel, potřebujeme minimálně měsíc.“

„Tak dlouho nemůžeme čekat,“ připustil generál. „Ragónským útokům jsme se doposud jen bránili. Jenže s takovou taktikou by válka mohla trvat mnoho let, a přitom by zemřelo mnoho tyľvanů. Ragóncům by to sice vyhovovalo, hlavně kdyby to byli naši mrtví, ale nám je líto každého promarněného života.“

„A proto byste měli postavit několik menších zajateckých táborů zde na vaší planetě.“

„Nebylo by lepší postavit jeden či dva velké,“ zkusil navrhnout pobočník. „Z hlediska logistiky by to pro nás bylo snazší.“

„To sice ano, ale zkuste si představit vzpouru vězňů.“

„Pan Isao má pravdu,“ souhlasil s ním generál.

„Ve velkém táboře by muselo být hodně strážných, a kdyby došlo ke vzpouře, hrozilo by, že zajatci utlučou strážné holýma rukama, nebo strážní postřílejí většinu zajatců,“ vysvětlil generál velkou nevýhodu velkého zajateckého tábora.

„To by byl strašný masakr,“ uznal pobočník.

„Teď by mě ještě zajímalo, jaké zbraně Ragóňané používají?“

„Dříve jsme používaly chemicky poháněné projektily, ale před nějakými deseti lety našli ryzanší archeologové pár plně funkčních zbraní z Období Temna.“

„Krátkce po zveřejnění onoho nálezu se několik těchto zbraní ztratilo. Pak se ozvali z Ragónu a požadovali zničení zbylých zbraní, neboť pocházejí z vesmíru, a tudíž od démonů, a tím znesvěcují náš svět.“

„Asi nemusím říkat, že jejich požadavek byl odmítnut. Ty zbraně ležely v zavalené jeskyni půldruhého tisíciletí a stále v nich zbývala trocha energie. Na výstřel jí sice bylo málo, ale i tak to vědce uvádělo v úžas. Proto se rozhodli pečlivě prostudovat energetický zdroj těch zbraní. Doufali, že najdou nějaký způsob, jak dlouhodobě uchovávat energii.“

„Ale to jsem trochu odbočil. Před sedmi lety začali Ragóňané vyrábět nový druh zbraní. Několik exemplářů se nám dostalo do rukou v jedné pohraniční vesnici, kterou napadli.“

„Naši vědci je prostudovali a označili je za stejný typ zbraní, který byl nalezen na Zaře, jen vyrobený z místních součástek.“

„Jak se k tomuto zjištění postavily Ragónci?“

„Jak to myslíte?“ nepochopil mě generál.

„Zbraň, kterou použily jako předlohu, vyrobili démoni, proto ji považovali za špatnou a chtěli, abyste ji zničili.“

„To ano,“ generálovi to stále nedocházelo.

„Když považují originál za špatný, tak by měly být špatné i kopie.“

„To mě nikdy nenapadlo,“ přiznal generál. „Všechno poměřují podle té jejich Ažly. Tvrdí, že v ní je všechno dobré, a co v ní není pochází od temných sil a musí to být zničeno.“

„A píše se v ní o energetických zbraních?“

„Pokud vím, tak ne.“

„A co nějaké využití zbraní nepřítele?“ zeptal jsem se.

„Na nic podobného si nevzpomínám, i když tu jejich knihu jsem četl před mnoha lety,“ sdělil mi generál.

Jaroslav

„Právě jsem dostal zprávu, že můžeme zahájit první nálet na ragónské fanatiky. Místní jsou připraveni a čekají už jen na nás. Tak šup do zulytů a koukejte všichni trefit určený cíl. Dost jsem vás vynachválil, tak mi neudělejte ostudu.“

„Odlétáme,“ vydal jsem rozkaz ke startu, když mi potvrdil připravenost i poslední zulyt.

„Nezapomínejte, že Ragoňané jsou náboženští fanatici a vše, co neznají, považují za výtvar démonů,“ nabádal jsem své společníky k opatrnosti.

„Ale jen když se jim to hodí, zapomněl jsi dodat, Jaroslave.“

„Asi tak nějak, Isao.“

Isao Watanabe se k nám připojil jako jeden z pilotů. Původně chtěl letět se mnou ve dvojici a házet na Ragóňany kubánské kuličky. Jenže při prvním cvičném letu se ukázalo, že by netrefil ani stodolu zevnitř, a tak se stal pilotem, kde naopak vynikal.

„Realitou zůstává, že zulyty neznají, a proto po nás budou střílet.“

„Já jsem říkal, že jsme měli letět za tmy,“ ozval se Kamil, který se mnou prošel Fagarou.

„O tom jsme už mluvili, v noci bysme se nemuseli trefit,“ připomněl jsem to, na čem jsme se dohodli už předem.

„To ani oni,“ Kamil zopakoval svůj nejsilnější argument.

„Zulyt něco vydrží a ty jejich lasery nemají moc velký dostřel,“ zopakoval jsem mu jeden ze svých argumentů. „Navíc mají asi o polovinu slabší energii než originál.“

„Na zabití to má pořád dost energie,“ namítl Isao.

„Na Ivají jsme zkoušeli střílet na jeden zulyt. Vydržel tři zásahy, pak mu selhal antigrav.“

„Takže tady vydrží šest, že?“ spočítal si Kamil.

„Kolik že jich na nás bude mířit?“

„Určitě ne všechny, Isao.“

„Ještě, že jsi to tak pěkně vysvětlil. Jeden může být hned klidnější,“ pronesl Kamil ne zrovna přesvědčivě.

„Vzpomeň si, jak jsme se na Fagaře postavili té jejich létající polopevnosti, a to jen se čtyřmi zulyty.“

„Tak to ti pěkně děkuju. Deset let mi trvalo, než jsem na to zapomněl, a ty mi to teď hodíš přímo pod nos,“ trochu se na mě obořil, ale už na něm bylo vidět, že si ze mě utahuje. Inu, Kamil a jeho smysl pro humor.

„Blížíme se ke frontové linii, takže konec dohadů. Všichni se od teď soustřeďte na svůj cíl,“ nařídil jsem.

„Už vidíme pobřeží,“ ohlásil Emanuel, který letěl – asi by se dalo říct, že byl na samém kraji našeho pravého křídla.

„Připravit rychlovrhací svazky.“

Rychlovrhací svazky byly zbrusu nové a klasicky jednoduché části našeho vybavení. V podstatě se jednalo o plastovou trubku v níž bylo naskládáno deset kubánských kuliček. Používaly se tak, že se otevřený válec přiložil k vrhacímu otvoru, do kterého kuličky rychle vklouzly. Inu, ty nejjednodušší metody bývají nejlepší.

Ve spojení s větší výškou jsme mohli rychle a celkem bezpečně pokrýt výrazně větší oblast než s jednotlivými kuličkami.

V následujících minutách jsme nalétli na deset Ragónských táborů a na každý shodili dva svazky, tedy dvacet kubánských kuliček. Doufám, že to bude stačit a všichni vojáčky se odeberou do říše snů. Každopádně, teď už to je na místních. My letíme dál.

Druhé kolo bylo komplikovanější, protože většina ragónských jednotek byla přímo na frontě, a my tak zasáhli i část obránců. Bohužel jsme neměli dostatek času na jejich kompletní imunizaci, a tak si značná část mužstva dopřála nechtěného šlofíka.

Třetí, a zároveň poslední kolo, bylo tak nějak smíšené. Tři oddíly seděly ve svých táborech a dopřávaly si oddechu, zatímco zbylých šest právě útočilo na zaranské obránce a podle všeho jim dost zatápěly.

„Jsem pod palbou,“ ohlásil Isao.

„Rychle to zvedni,“ poradil jsem mu, i když tuto variantu jsme probrali předem a každý věděl, jak se má zachovat.

„Je to dobré, jsme mimo dostřel,“ ozval se po několika dlouhých vteřinách ticha.

„Jste v pořádku?“

„Bylo to těsné, ale jo, jsme celý.“

„A co shoz, povedl se vám?“ Doufal jsem, že to stihli.

„Ne, začali po nás střílet hned, jakmile jsme se tam objevili. Dost možná, že je někdo varoval.“

„To je možné,“ připustil jsem.

„Co s tím táborem uděláme?“ chtěl vědět Kamil.

„Všem zulytům, až dokončíte svůj úkol, naberte bezpečnou výšku a leťte k Isaovi. Z bezpečné výšky vyhodíme vše, co nám zbylo. To by v tom byl čert, abysme něco netrefili.“

„Chceš na ně podniknout kobercový nálet?“ napadlo Terezu, která letěla se mnou a házela kubánské kuličky.

„S deseti zulyty moc velký koberec neuděláme, ale ano, myslel jsem něco na ten způsob,“ její definici jsem částečně přijal.

Za půl hodiny bylo po všem, tedy pro nás bylo po všem. Pro Zaranské vojáky to teprve začínalo.

„Zdravím tě, Isao,“ pozdravila mě Mirýja a hned se zeptala: „Je tu někde Jaroslav?“

„Je na palubě Galilea. Mám ho zavolat?“

„Ano, prosím, přináším vám zprávu o vaší uspávací operaci.“

„Jaroslave, přijď do stanice. Je tu Mirýja s výsledky naší společné akce,“ řekl jsem stručně do vysílačky.

„Hned tam budu,“ odpověděl.

„Tak co pro nás máš, Mirýjo?“ vyptával se Jaroslav o okamžik později.

„Výsledky společné operace proti Ragónským útočníkům. Ještě neuplynuly ani dvě hodiny od skončení porady našeho vrchního velení s prezidentem Hyrgonem, a všichni se shodli, že to je famózní úspěch, který nemá obdoby.“

„To zní dobře,“ podotkl jsem.

„Je to přímo skvělé, tedy skoro. Bohužel na několika místech jsme narazili na malé skupinky bdících Ragóňanů a tam došlo ke střelbě.“

„Nicméně na naší straně máme jen tři padlé a dvacet osm zraněných, zatímco na protější straně jsou čísla o dost horší. Ale Ragónští jsou fanatici a často bojují do posledního muže. Každopádně velení to označilo za nadmíru úspěšnou akci.“

„Padlých nám je velice líto a to i těch Ragónských. Každý zbytečně promarněný život je z našeho pohledu tragická ztráta.“

„To je válka, Isao. My jsme ji nechtěli a ani nevyprovokovali, na rozdíl od toho co totové vykládají svým následovníkům. Nikdo z našich nechce zabíjet, ale naše obrana je nutná a spravedlivá.“

„V tom posledním s tebou nemohu souhlasit, Mirýjo,“ připojil se Jaroslav. „Byli jste napadeni a máte právo na obranu. V tom s tebou souhlasím. Ale nic jako spravedlivý boj neexistuje. Ti vojáci, kteří umírají, tam byli posláni rozkazem.“

„Kdyby měl být boj spravedlivý, museli by v něm bojovat ti, kteří ho vyvolali a chtěli ho. Ale ti se skrývají za pláštěm falešných slov o víře, cti a slávě.“

„Mluví o tom jaká sláva čeká jejich vojáky na bitevním poli, ale kolik z nich se díky bitvě stane opravdu slavnými? Kolik jmen řadových vojáků si lidé opravdu pamatují? Historie si obvykle pamatuje jména velitelů, ale na vojáky, kteří tu bitvu vybojovali už zvyška kašle.“

„Po válce se někdy staví pomníky, kam se ta jména píší, ale sotva přejde několik generací a ta jména už nikomu nic neříkají.“

„Ve válce není slávy, cti, ba ani spravedlnosti. Válka vždy byla odporná záležitost, výsledek neochoty či neschopnosti politiků najít kompromis vyhovující všem, nebo pouhá ctižádostivost a hamižnost zaplacená krví nevinných.“

„V tom s tebou souhlasím, Jaroslave. U nás v Japonsku si každý rok připomínáme lidi, kteří zemřeli v Hirošimě a v Nagasaki. Také si vyprávíme příběhy lidí, kteří to přežili. Jenže i oni už jsou mrtví a i když jejich příběhy nadále žijí v nás, jejich tváře se začínají vytrácet.“

„Samozřejmě to myslím obrazně, vždyť máme spoustu jejich fotografií a videozáznamů, jenže to je jen takový otisk člověka, ne ten člověk.“

„Prarodiče mi vyprávěli, že se v dobách svého dětství s několika přeživšími setkali. Ale ti pak zemřeli. Když si u příležitosti výročí oné

zkázy pustili několik nahrávek, ukázalo se, že to nemá toho správného ducha.“

„I dnes pořádáme tato setkání, ale už tam nechodí tolik lidí. A ti co přijdou, jsou většinou starší. Mladých tam už je poskromnu.“

„Proto s tebou souhlasím, jména na kameni byla kdysi živá, ale příbuzní a přátelé zestárnou a zemřou. A ti mladí? co jim nějaké jméno na kameni může říct? Nic. Vždyť ty lidi neznají, nikdy se s nimi nesetkali. Mnohdy o nich ani neslyšeli, nebo slyšeli jen letmou zmínku, ale to nestačí.“

„Ve válce není slávy. Jen zmar, Mirýjo.“

„Já vím,“ přiznala slabým hlasem.

„Ještě nám řekni, Mirýjo, jak to vypadá se zajatými útočníky?“

„To je jeden z důvodů, proč jsem přišla, Jaroslave. Spící Ragóňany jsme přesunuli do několika menších táborů, přesně jak jste nám radil, a dnes ráno se všichni probudili.“

„Ve většině táborů byl klid, ale objevilo se několik případů, kdy se odehrálo něco jako vzpoura. Naštěstí se to vše obešlo bez obětí, pouze několik desítek Ragóňanů bylo zraněno, ale ta zranění jsou většinou lehká.“

„Pokus o vzpouru se dal čekat,“ připustil jsem.

„Však jsme to čekali,“ přiznala Mirýja trochu veseleji. „Nejspíš proto to naši vojáci zvládli tak dobře.“

„Ale teď ta špatná zpráva. Naši špehové ohlásili, že se na Ragónu zformovala velká vojenská síla a vyrazila naším směrem.“

„Kdy dorazí?“ zeptal se Jaroslav.

„Nejsou moc rychlí, ale déle než tři dny to nebude.“

„Takže se připravíme na druhé kolo. Nevíš, kolik jich bude?“

„Přesný počet zatím nevíme, ale je jich více než poprvé.“

V zajetí

Okolní světlo je slabé, přesto mě bodá do očí, a tak je raději zavírám. Úleva se dostavuje vzápětí, i když zbytek mé hlavy má jiný názor. Připadám si, jako by mi do ní někdo mlátil velkým kladivem, o zbytku těla nemluvě.

Nevím, jak dlouho jsem jen tak ležel, ale když konečně dokážu otevřít oči, aniž by mě rozbolely, zjišťuji, že se nacházím v jakési místnosti.

Zkousím se posadit, jde to. Sice mě bolí celý člověk, ale ve srovnání s neustávající bolestí hlavy to není tak strašné.

Rozhlížím se po okolí a zjišťuji, že se nacházím v nízké místnosti o rozměrech čtyři krát pět metrů. V okolních stěnách vidím dvojce nízké dveře, oboje zavřené. Okno zde není žádné.

Nábytek zde také není, pouze pět dětských postelí, z nichž čtyři zabírám já. Ta pátá je u protější stěny, je prázdná, ale podle přikrývky soudím, že jí někdo používá. Ale kde je?

Napadá mě, že asi bude za jedněmi dveřmi. Vstávám s úmyslem zjistit, co je za oněmi dveřmi, ale zdejší strop má jiný názor a s ještě větší bolestí hlavy mě posílá zpět na ty dětské postele. A to jsem si myslel, že horší už to být nemůže. Jak je vidět, možné je ledacos.

Raději se na chvíli natáhnou, pomýšlím si, a hned tak činím.

Má bolest se pozvolna vrací na původní hladinu, když v tom slyším nějaký rachot u jedné dveří. Otáčím hlavu oním směrem a koutkem oka zahlížím, jak se otvírají druhé dveře. Můj sluch nefunguje tak, jak má, pomýšlím si.

Ve dveřích se objevují – co to sakra je? Vypadají jako potomci Bugse Bunnyho a Mickeyho Mouse. Kde to jsem? To je nějaký špatný sen? Prolétá mi hlavou. Odpovědi se mi však nedostává.

Pozorně si prohlížím ty tři prapodivné trpaslíky – na výšku mají snad jen metr, možná ani to ne. Neuniká mi, že ti dva vzadu mají něco jako uniformy a ten vpředu bude jejich vězeň, ale to by znamenalo, že i já jsem vězeň, dochází mi.

Ale proč by mě měl někdo věznit? Copak jsem něco provedl? Ať přemýšlím, jak přemýšlím, nevybavuji si nic, za co by mě měli uvěznit. A kdo mě to tu vlastně vězní?

Zkousím se jich zeptat, ale z úst mi nevychází žádný zvuk. Vždyť já přeci umím mluvit, panicky mi prolétá hlavou. Tak proč to nejde? Měl jsem snad nějakou nehodu? Žádnou si nevybavuji.

Vzpomínám si, že jsem byl na Fagaře a kolem mě byla spousta lidí, Fagařanů a ještě někoho.

Ale jak jsem se dostal sem? Vždyť tihle mini zajíco-myši na Fagaře nežijí. Ledaže, dochází mi, jsem měl nějakou nehodu a teď mám amnézii. Ale kde?

Kam jsme to vlastně cestovali? Napadá mě. Galileo měl cestovat vesmírem, to si vybavuji, ale už nevím kam, proč a s kým.

Zkousím usnout, třeba se mi pak uleví, anebo se probudím a ukáže se, že to byl jen divný sen.

Tak sen to určitě nebyl, napadá mě po probuzení. Stále ta samá ponurá místnost s párem dveří a jedním prapodivným spolubydlícím. Nábytek je také pořád stejný: čtyři malé postele pode mnou a pátou užívá ten králíko-myšák, nebo to je králíko-myška? Kdo ví, jak se u nich rozlišuje pohlaví, a vůbec mají nějaká pohlaví? Třeba jsou to hermafroditi, nebo něco – čert ví co.

Jedno pozitivum tu je, cítím se o něco lépe. Hlavně se zlepšila hlava. Tělo, to je jiná otázka. Bolí mě, jen když se hýbu. Nejspíš budu celý pomlácený, ale zlomeného asi nic nemám.

Soused po mně nějak pokukuje a vypadá, že se mě bojí, ale zároveň vypadá i dost zvědavě. Zkusím na něj promluvit, říkám si v duchu.

Nejde to. Z hrdla nevychází ani slůvko, jen jakési neznatelné chrčení. Škoda, ale minule nevyšlo ani to. Snad to půjde příště, povzbuzuji se v duchu, ostatně jinak to ani nejde.

Opět usínám, nebo spíše ztrácím vědomí.

Když se probírám potřetí, vidím na zemi ležet misku a na ní jakýsi bochánek, že by zdejší varianta chleba? Napadá mě. Sice je malý, ale překvapivě chutný, jenže cítím, že mě zasytí jen nakrátko. Nu což, lepší než nic.

Bochánek zapíjím vodou z vedle stojícího džbánu, také jí je málo, alespoň je chladná a čistá. Porce, kterou mi dali, musí být určená pro místní. Patrně přehlédli skutečnost, že jsem mnohem větší než oni a tudíž toho i víc sním.

Můj spoluvězeň mě mlčky sleduje ze svého lůžka u protější stěny. Pokouším se na něj promluvit, ale opět ztrácím vědomí.

Opět se probírám, opět mi je o něco lépe. Rozhlížím se po svém spolubydlícím, ale nevidím ho. Navíc se hlásí jistá potřeba, jenže co s tím? Záchod nevidím, asi bude za některými z oněch dveří.

Opatrně vstávám, ale vzápětí si zase sedám. Zapomněl jsem na zdejší nízký strop. Jak se ukázalo, on na mou hlavu nezapomněl a zcela nezdvořile mě do ní udeřil.

Chvíli se držím za znovu naraženou hlavu, ale pak se v předklonu vydávám k jedněm dveřím. Viděl jsem jak jedněmi dveřmi přivedli mého prapodivného spoluvězně, ale které to byly, si jaksí nevybavuji. Nu což, zkusím je všechny, vždyť jsou jenom dvoje.

V okamžiku, kdy se natahuji po první klice, napadá mě, že by za nimi mohl být můj nepřítomný kolega. Po krátkém zaváhání přesouvám tuto myšlenku do zapomnění a zkouším otevřít dveře.

Nejde to. Vypadá to, že jsou zamčené. Druhé dveře otevírám bez obtíží. Podle vzhledu soudím, že jsem správně, i když ta hranatá věc, kterou identifikuji jako splachovací záchod, je malá, hodně malá, a já cítím, že toho do ní odložím hodně, víc, než se do ní najednou vejde.

Vracím se do velké místnosti a uléhám na svá lůžka. Nutno podotknout, že označit je za nepohodlná by ještě bylo lichotivé. Čtyři matrace nacpané nějakou tvrdou slámou a všechny už značně proleželé, samozřejmě, že každá úplně jinak a jinde, už z principu nemůže být pohodlné.

Opět vstávám, tentokrát si už dávám pozor na ten zákeřně nízký strop a pokouším se přerovnat matrace do něčeho lepšího, ale brzy zjišťuji, že jsem v bezvýchodné situaci.

Opět ulehám, doufaje, že opět ztratím vědomí, nebo alespoň usnu. Marně. Slastné bezvědomí se nedostavuje.

Asi po hodině (hodinky nemám a čas se tu špatně odhaduje, takže je možné, že to bylo jen půl hodiny, nebo také dvě hodiny) se otevírají první dveře a dovnitř vchází můj spolubydlící. Ačkoliv slovo "vchází" není správné, přesnější je, a to doslova, "je vhozen." Dopadá na podlahu, kde zůstává nehnutě ležet.

Chvíli ho pozoruji a pak se k němu vydávám. Stále se nehýbe, ale při vědomí asi je, jeho malé oči mě po celou dobu sledují. Opatrně ho беру do náruče. Sice jsem dost zesláblý, ale myšo-králík je lehký. Kvůli nízkému stropu se s ním nemohu postavit, a tak se v kleče přesouvám k jeho posteli.

Pokládám ho na lůžko a dávám mu napít vody z jeho džbánu. Kolega říká sotva slyšitelné slůvko a překladač, který mi naštěstí nesebrali, ho překládá jako "děkuji". Nejistý svým hlasem mu odpovídám, k mému překvapení mi to docela jde. Poté se vracím na své lože.

Několikrát se vracím zkontrolovat svého spoluvězně, ale pokaždé ho nacházím v bezvědomí. Probírá se až po několika hodinách, nebo tak mi to alespoň připadá.

Jdu k němu a dávám mu napít a nabízím bochánek. Malým otvorem ve spodní části dveří nám asi tak před půl hodinou prostrčili vodu a dva bochánky. Z toho usuzuji, že onen první bochánek, který jsem našel u své postele, mi tam musel přinést tento můj malý spoluvězeň.

„Ve starých pověstech našeho národa,“ začíná mi vyprávět, „se mluví o bytosti nazývané Obr z Hvězd. Je tam i skromný popis, kterému docela odpovídáš. Obr je vysoký jako dva tyly, srst mu roste pouze na vrchní části hlavy a má směšné, malé uši. Jako ty,“ jak dál popisuje onoho Obra z Hvězd, začínám souhlasit s tím, že mi je velice podobný.

Ale jak je to možné? Říká, že to jsou staré pověsti, a já přece nejsem starý.

„To určitě nebude o mně,“ slyším, jak mu říkám, „ani si nevzpomínám, že bych někdy navštívil vaši planetu.“

„Ani na okamžik nepochybuji o tom, že ty a ten Obr z Hvězd jste dvě rozličné postavy. Jen poukazuji na vzájemnou podobnost,“ vysvětluje.

„Jaké planety jsi už navštívil?“ ptá se mě.

Otevírám ústa k odpovědi a pak je zase zavírám. „Já si nevzpomínám,“ přiznávám poněkud zaraženě.

„To jich bylo tolik, že si je už ani nevybavíš?“ ptá se mě.

„Já nevím, prostě si na žádnou planetu nedokážu vzpomenout. Vzpomínám si jen na Fagaru, ale to je pro mě jen jméno. Nic si nevybavuji.“

„Fagara je tvým domovem,“ domnívá se.

„Ne, to není. Z Fagary odstartoval náš hvězdolet.“

„Váš hvězdolet? Znamená to, že je vás tu více?“ napadá ho.

„Já nevím,“ přiznávám pravdivě.

„To je nějaké divné, jak to, že si na nic nevzpomínáš. Víš alespoň, jak se jmenuješ? Ptá se mě.

„Jmenuji se...“ A zase nic.

„Zajímavé jméno,“ pronáší pobaveně.

„Soudě podle tvého stavu v době, kdy tě sem přinesli a mezer ve tvé paměti, soudím, že jsi měl nějakou nehodu, v důsledku čehož jsi ztratil paměť,“ uvažuje nahlas.

Výslech

Od rozhovoru s mým spoluvězněm uplynulo asi půl dne. Včera, nebo možná dnes, čas se tu zrovna moc dobře měřit nedá a díky absenci oken ani nedokážu říct, jaká denní doba právě je.

Napadlo mě, že to je záměr našich vězňů. Takovým jednoduchým trikem zmatou vězně, kteří jsou pak méně ostražití a při výslechu se snáze podřeknou.

I když se podle stavu mého nového přítele zdá, že se bez matení vězňů dokáží obejít. Snad proto jsme náš včerejší rozhovor ukončili tak brzy. Zkrátka si po tom výprasku potřebuje řádně odpočinout.

Docela jsem zvědavý, kdy si k výslechu vezmou mě. Asi jim toho moc neřeknu, když si na nic nevzpomínám a nějakého bití se moc nebojím. Soudě podle tělesných proporcí mého spoluvězně si myslím, že nebudou natolik silní, aby mi dokázali nějak zásadněji ublížit.

Každopádně doufám, že se už brzy dostaví někdo, s kým si budu moci promluvit. Docela by mě zajímalo, jestli vědí, kdo jsem, proč jsem tady a jak jsem se sem dostal. A také, co bude dál?

„Jak se jmenuješ?“ chce vědět můj spoluvězeň.

„Nevím,“ odpovídám stručně.

„Škoda, já se jmenuji Tonhut,“ představil se.

„Můžeš mi říct něco o tomto světě?“ ptám se ho.

„Náš svět se jmenuje Tylva. Jsou zde čtyři velké kontinentální pevniny a spousta různě velkých ostrovů.“

„Dva nejbližší kontinenty se nazývají Zara a Ryzu a žijí tam jen nevěřící.“

„Náš kontinent se jmenuje Ragón a zde žijí pouze tylvané, kteří věří v jediného pravého boha a jeho proroka Togase.“

„Ty jsi také věřící?“

„Ano, to jsem,“ přiznává hrdě. „A co ty, věříš v boha?“

„Nevím, ale myslím si, že ne,“ odpovídám co možná nejupřímněji.

„Věřím ti, můj nový příteli.“

„Čtvrtý kontinent nese jméno Afan a tylvany je neobydlený.“

„A kým je tedy obydlen?“ ptám se trochu zdráhavě.

„Bestiemi, nejhoršími nočními můrami, jaké si dokážeš představit.“

„Jak to?“ nechápu.

„Nevím přesně, kdy se to stalo, ale je tomu víc než tisíc let, co náš svět napadli démoni. Podle totů, což jsou naši nejvyšší duchovní představitelé a také zdejší vládci, byli obyvatelé Afanu tak zkažení, že je démoni do jednoho pobili a jejich zemi prokleli. Zbytek našeho světa zachránil prorok Togas se svým přítelem Obrem,“ vysvětluje mi, jenže u toho zní jako by tomu sám nevěřil.

„Zdá se mi to, nebo tomu sám nevěříš?“ zkouším to vyslovit nahlas.

„Nic se ti nezdá, patřím k hrstce Ragónanů, kteří znají pravdu.“

Tímto prohlášením mě dost překvapuje, ale nahlas nic neříkám.

Doufám, že mi to vysvětlí o něco lépe, aniž bych ho k tomu musel pobízet.

„Na Zaře mají spoustu historických záznamů a v nich je Togas popisován jako tamní šlechtic, který se pokusil o násilné uchvácení vlády nad Zarou. Jenže se mu to nepovedlo, načež prchl sem na Ragón.“

„Po nějaké době sepsal Ažlu a prohlásil se božím prorokem. Spousta mužů se za něj postavila, ale mnozí mu nevěřili. Zakrátko označil ženy za podřadné bytosti, čímž si získal přízeň dalších mužů. Pak zavedl mnohoženství, a to mu už zajistilo převahu. Nakonec sestavil silné vojsko, s nímž dobyl celý kontinent.“

„Podle současných totů trvalo ono velké očištění, jak to pokrytecky nazývají, necelý rok a padlo při něm jen několik málo tylvanů.“

„Podle jiných záznamů válčil celé desetiletí a mrtví se počítali na desítky tisíc.“

„Totové také prohlašují, že se během toho velkého očištění setkal s Obrem, který mu pomohl porazit demony z hvězd, čímž měl zachránit celý náš svět.“

„Zvláštní na tom je skutečnost, že příchod Togase na Ragón a útok démonů se míjejí o deset až dvacet let. Přesně to nevím.“

„A co ti démoni? To se už nikdy nevrátili? A odkud přišli?“ ptám se.

„Přišli odněkud z vesmíru, ale víc už nikdo neví. Každopádně Ašánské náboženství na to zareagovalo prohlášením, že démoni přišli z vesmíru, a proto vše, co je z vesmíru je od nich, tudíž to musí být neprodleně zničeno.“

„Co se jejich návratu týče, od oné doby je nikdo neviděl, ale totové tvrdí, že jich spousta prchla před spravedlivým hněvem proroka Togase a vrátila se zpět do svého prohnílého doupěte. Od té doby se sem pravidelně vrací, ale Ašánská víra je pevná a působí jako neproniknutelný štít proti démonům a všemu, co na nás mohou poslat.“

„Jak to všechno víš?“ nechápu.

„Někteří obyvatelé našeho světa znají pravdu, jenže totům se to nelíbí, a tak nás nazývají kacíři a nepřetržitě nás pronásledují.“

„Předpokládám, že ty patříš mezi ty některé, Tonhute.“

„Ano,“ nijak se nesnaží vykrucovat a přiznává to. Ostatně, zapírání by bylo nesmyslné.

„Jak ses sem dostal?“

„Na to bych se rád zeptal i já tebe, jenže vzhledem k tvé amnézii to nemá smysl.“

„To nemá,“ připouštím.

„Čas se tu špatně odhaduje, ale když mě vyslýchají, tak se občas někdo podřekne. Samozřejmě, že mě mohou úmyslně klamat. Za předpokladu, že tomu tak není, měl bych tu být už více než měsíc.“

Proč tě berou k těm výslechům?“ ptám se, ale hned mi to dochází. „Oni chtějí, abys jim prozradil své přátele.“

„Ano, chtějí po mně jejich jména a místa pobytu, ale já jsem jim nic neřekl. A ani neřeknu,“ dodává tišeji, jako kdyby se toho bál.

„Kdo jste?“

„Tady se ptám já, démone,“ odpovídá jeden z přítomných.

„No tak se ptejte?“ popichuji ho.

„Ticho!“ Trochu na mě zvyšuje hlas.

„A na co se mě to vlastně chcete zeptat?“ Místo odpovědi kývne na strážného.

„Budeš mluvit, jen když se tě vznešený tot zeptá,“ načež mě udeří do břicha svou malou pěstičkou.

Kýžený efekt se však nedostavuje, neboť zdejší králíko-myši jsou příliš malé a slabé konstrukce. Tudíž nemají ani moc síly. Přijde mi to, jako kdyby mě udeřilo velmi slabé dítě.

„Proč mě ten pidižvík nazval démonem?“ nedokážu odolat a musím je ještě jednou popíchnout.

Strážný mě chce znovu udeřit, ale ten tot, ho gestem ruky zadržuje.

„Je vidět, že jsi opravdový démon. Jen démoni jsou tak drzí, jako jsi ty,“ promlouvá ke mně.

„Kolik vás tu je?“ ptá se poněkud zhurta.

Nejprve se rozhlížím po místnosti. „Čtyři,“ říkám mu. „To si to nedokážete ani spočítat?“

„Myslel jsem, kolik je na Tylvě démonů, ne kolik nás je v místnosti, ty pitomče.“

„To tykání si vyprošuji, a pokud chcete od někoho nějakou informaci, musíte se zeptat tak, aby bylo jasné, na co se to ptáte.“

„Kolik tvých démonských kumpánů je na Tylvě?“ ptá se znovu, tentokrát konkrétněji.

„Co jsem vám říkal o tom tykání? Já jsem s vámi prasata nepásl. Ostatně, já jsem prasata nikdy nepásl,“ kupodivu si této očividné urážky nevšímají, asi tu neznají prasata.

„Takže, démone, já ti budu pokládat otázky a ty na ně budeš pravdivě odpovídat. V opačném případě je z tebe dostaneme také, ale bude tě to bolet.“

„Když budu hodný a hezky ti všechno povím, dostanu za odměnu lízátko?“ ptám se zcela vážným tónem.

„Co je to lízátko?“ neví tot.

„Ty to nevíš?“ Hraji překvapeného. „Já myslel, že totové vědí všechno.“

„Za tu drzost mi zaplatíš,“ rozčiluje se, ale včas se dokáže ovládnout.

„Tak jo, kolik chceš, pidižvíku?“ Možná to přeháním, určitě to přeháním, ale když ten jeho nafoukaný výraz mě tak dopaluje.

„Kolik démonů s tebou vniklo na náš svět?“

„Jak to mám vědět? Copak vypadám jako nějaký démonolog? Ty osle.“

„Jak můžeme ochránit naše svaté bojovníky proti vašim nečistým kouzlům, jimiž je vraždíte na bojištích?“

„Co jim říct, aby se občas vykoukali? Také byste se mohli občas oholit, jste zarostlí až hanba.“ O jejich hygienických návycích sice nic nevím, ale když mluví o něčem nečistém, tak co bych mu to nenavrhl? A holení? To je jen další malá provokace. Vždyť králíci a myši se přece neholí.

„Jsi drzý,“ zkouší mě vypeskovat.

„To je má nejlepší vlastnost,“ odpovídám pobaveně.

„Však on tě ten humor přejde,“ konstatuje.

„Na žebřík s ním!“ nařizuje pochopům.

Zprvu nechápu, co myslí tím žebříkem, ale za okamžik mi dochází, oč se jedná. V podstatě jde o jakýsi napínák.

„Zařízení, na kterém právě ležíš, jsme ti museli vyrobit na míru, protože jsi moc velký, démone.“

„To ani nemuselo být, pidižvíku.“

Pochopové mi pevně přivazují nohy k jedné části toho mučícího stroje. O tom, že to je mučící stroj, nepochybuji ani na okamžik. Ruce mi dávají nad hlavu a svazují k sobě a k lanu vedoucímu ke kladce.

„Odpověz na mé otázky a nic se ti nemusí stát, démone.“

„Vlez mi na záda, pidižvíku,“ odsekávám už ne tak klidně jako prve.

„Začněte navíjet!“ vydává rozkaz k zahájení mučící procedury.

Za okamžik se lano napíná, pak se napínají ruce a já cítím napětí v celém těle. Mučením bych to ale nenazýval. Spíš mi to připadá, jako bych se rukama zavěsil na hrazdu a na nohy si přivázel malé závaží, maximálně deset kilogramů.

Naše tělesné konstrukce jsou zkrátka příliš rozdílné. Ve srovnání se mnou mají sílu odpovídající asi osmiletému dítěti. i když jsou na mě dva, tak to na jakékoliv silové mučení opravdu nemůže stačit.

„Kolik démonů s tebou vniklo na náš svět?“ opakuje svou dřívější otázku.

„Odpověz, a my ti přestaneme ubližovat,“ evidentně nevidí, že mi to jejich napínání nikterak výrazně neškodí.

„Docela mě zajímá, o čem to tady pořád meleš, ty pidižvíku,“ načež zkouším přitáhnout ruce k hlavě, ale nejde to, zřejmě na tom mají naviják se zpětnou klapkou.

„Napnout víc!“ nařizuje svým pochopům, přitom vypadá, že se ovládá už jen stěží.

„Víc to nejde, ctihodný tote,“ odpovídá mu jeden z pochopů.

„Zaberte!“ nařizuje a sám přikládá ruku k dílu, ale moc to nepomáhá. Slyším tiché klapnutí, to asi poskočila zpětná klapka o jeden zoubek. Současně pocítuji nevýrazné navýšení napětí ve svém těle, ale tím to končí.

„Můžeš mi vysvětlit, pidižvíku, o co se to tu vlastně snažíte? Třeba bych vám s tím mohl pomoci,“ nabízím mu škodolibě. Nebo spíš poťouchle? Možná od každého trochu.

„Kdybyste mě rozvázali, mohl bych vám s tím kolem trochu pomoci,“ ještě mu nabízím.

„Vypadá to, že démonské tělo je příliš silné,“ soudí pidižvík tot.

„Nechcete vyzkoušet svěcenou vodu, ctihodný tote?“ navrhuje druhý pochop.

„Ta by ho mohla zabít a já z něj potřebuji dostat odpovědi,“ odmítá pidižvík tot.

„Zbijte ho,“ pronáší klidně po krátkém zamyšlení.

Údery jejich malých ručiček zprvu nejsou moc bolestivé, ale s přibývajícími údery to začíná být horší a horší. Ale říkám si, že o zulytech a kubánských kuličkách jim nesmím nic prozradit. Pak mi dochází, že před okamžikem jsem o těch věcech nic nevěděl. Paměť je divná záležitost. Když ji potřebujete nejvíc – nefunguje. A když ji naopak nepotřebujete, tak se může přetrhnout v poskytování informací.

„Dost!“ nařizuje tot. „Vezměte na něj obušek.“

To už je o dost horší, ale Tonhut to vydržel. A tak to musím vydržet i já, ačkoli pro něj to muselo být mnohem bolestivější.

„To stačí!“ nařizuje tot rozčilený nad mou dosavadní nezdolností.

„Přines džbán čisté vody!“ nařizuje pochopovi.

Po chvíli se pochop vrací s džbánkem vody. Tot nad ním chvíli drží ruku a něco u toho mumlá. Pak si bere džbán a přistupuje s ním ke mně.

„Démone,“ oslovuje mě takovým zvláštním tónem, „tuto vodu jsem osobně vysvětil. Nyní se v ní skrývá boží síla schopná spálit vše nečisté. Kdybych jí na tebe vylil, zemřel bys tou nejbolestivější smrtí.“

„Jenže pak bys mi už neodpověděl na mé otázky. Proto tě v ní budu máčet po kouskách – jeden prst, druhý prst, a tak dále, dokud nepromluvíš. Naštěstí jsi dost velký, takže nám poskytuješ dost prostoru na spalování. Samozřejmě, existuje riziko, že zemřeš při prvním kontaktu se svěcenou vodou, ale toto riziko musíme podstoupit.“

„Dávám ti poslední možnost, jak se vyhnout ukrutné bolesti, démone. Odpověz na mé otázky a já tu svěcenou vodu nepoužiju,“ nabízí mi, ale moc důvěryhodně to nezní.

„Mám žízeň, nedal bys mi trochu vody, potkane?“ opět ho provokuji.

„Řemeny drží pevně?“ obrací se na své pochopy.

„Ano, ctihodný tote,“ odpovídá jeden z pochopů po zevrubné kontrole řemenů, kterými mě připoutali ke zdi.

Výraz v totově tváři dává najevo, že těm řečem o svěcené vodě opravdu věří. Jenže já si nedovedu představit, že by mi pouhá voda, byť svěcená, mohla nějak uškodit, ledaže by to nebyla voda, ale nějaká žíravina.

Jenže tot do ní nic nepřidával. Jedině, že by jí tak už přinesli, ale ani to se mi moc nezdá. Ti dva kašpaři co jsou s ním, tomu všemu opravdu věří.

Takže zbývá to svěcení, ale nevěřím, že by nějaká slova pronesená nad vodou dokázala to, co o nich tvrdí ten skrček. Ale ten jeho výraz?

„Musíme být opatrní, nejdřív zkusíme jednu malou kapku na kraj prstu. Když budeme mít štěstí, tak ho to nezabije, ale přesto pocítí nesmírnou bolest, a pak jistě promluví.“

Nevím, jestli se mě pokouší vyděsit, nebo si dodává odvahy. Každopádně naklání džbánek s vodou nad můj prst, a to velice opatrně. Chvíli mu to trvá, ale nakonec ukápne jedna kapka svěcené vody na můj levý ukazováček.

Podvědomě zatínám zuby v očekávání bolesti, ačkoli jsem pevně přesvědčen, že se žádná nedostaví. Pak, k velké pidižvíkové radosti, začínám křičet bolestí a zmítat se. Ale jen na několik okamžiků.

„Vážně jsi tak hloupý, že věříš těm nesmyslům o svěcené vodě, pidižvíku?“ ptám se ho provokativně.

„Jak to, že se nic neděje!?“ Vybuchuje pidižvík tot.

„Možná, že se musí chvíli počkat,“ navrhuje pochop.

„Svěcená voda účinkuje okamžitě,“ odbývá to tot.

„Vyzkouším větší dávku,“ rozhoduje se a hned mi polévá celé zápěstí.

„Možná, že vy, pidižvíci pijete rukama, ale my lidé pijeme ústy,“ opět ho provokuji. Jenže on mě vůbec nevnímá, jen tam tak stojí a zírá na mou mokrou ruku.

„Jak je to možné?“ pronáší po chvíli.

„Napadá mě několik možností, buď jsi takový idiot, že ani nedokážeš vysvětlit pár kapek vody, anebo nejsem démon. Já se ovšem přikláním ke kombinaci obou variant. Další možností je, že je vaše víra falešná,“ předkládám mu na výběr z několika možností.

„Co si to dovoluješ? Ty zrůdo!!!“ rozčiluje se, načež mi chrstne zbytek vody do obličeje. Místo bolestivého křiku, který nejspíš očekával, slyší můj smích.

„Odved'te toho démona zpátky do cely,“ nařizuje pochopům.

Konec návštěvy

„U všeho svatého, ty tě zřídily,“ vítá mě Tonhut. „Takhle zpocený jsem po výslechu nikdy nebyl.“

K Tonhutově zmatení se nejprve rozesmávám a pak pevně vykračuji ke svému loži. Vlastně ono to zas tak moc pevné není a vykročení se to dá nazvat jen stěží. Ono totiž taková chůze po kolenou moc chůzi nepřipomíná. Obzvlášť, když jste takto ušli několik desítek metrů do mučírny a zpět.

Sice se naskýtala možnost jít v hlubokém předklonu, ale co čert nechtěl, zdejší stropy mají spoustu záludných výstupků, které v předklonu nejsou vidět. A kdo sakra je ten čert? Napadá mě.

„Nejsem zpocený,“ odpovídám svému malému příteli. „Ten praštěný tot se mě pokoušel mučit svěcenou vodou, jenže to jaksi nefungovalo. A tak jsem se mu vysmál a on byl tak laskavý, že mě tou svěcenou vodou osvěžil.“

„Podle Ažly – svěcená voda spálí vše nečisté.“

„O něčem takovém se ten pošuk zmiňoval. Vypadal, že tomu opravdu věří, proto mi nejprve ukápl jednu kapku vody na prst, a přitom mi sliboval neskutečnou a spalující bolest.“

„Musel být dost zklamaný, když se nedostavila očekávaná reakce.“

„On nebyl ani tak moc zklamaný, Tonhute, ale spíš překvapený, možná i vyděšený.“

„A dostali z tebe něco?“ ptá se mě s jistou obezřetností.

„Dostali ze mě docela dost posměšků a také jsem se přiznal.“

„Přiznal, proboha, k čemu?“

„Přiznal jsem se k tomu, že nejsem démon, ale obávám se, že mé přiznání nepřijali, i když jsem tak učinil na mučidlech. To by přece mělo mé přiznání potvrdit, ne? Proto přece to mučení provádějí, aby z mučených dostali pravdu,“ pronáším s jistým posměškem.

„Obávám se, příteli, že se mýlíš. Oni mučí, aby mučený přiznal to, co oni chtějí slyšet. S pravdou to nikdy nemělo nic společného.“ Zcela evidentně mě nechápe.

„Svá poslední slova nemyslím vážně, spíš to má být takový posměšek jejich snahám a lžím, které kolem toho celého vykládají,“ vysvětluji mu.

„Myslím, že tvůj národ má divný smysl pro humor.“

„To ti momentálně nejsem schopen potvrdit, Tonhute.“

„To si doopravdy na nic nevzpomínáš?“

„Moc toho není, ale něco mi v hlavě zůstalo a během toho jejich pokusu o mé mučení se mi vrátilo několik vzpomínek.“

„No tak sláva,“ raduje se Tonhut, byť poněkud předčasně.

„Moc se neraduj, vybavilo se mi jen několik vcelku nepodstatných vzpomínek.“

„Škoda,“ povzdechne si. „Vzpomněl sis alespoň na své jméno?“

„Ne.“

„Jak ti tedy mám říkat?“

„Jsi strašně vysoký jako obr,“ uvažuje nahlas. „Jenže jeden obr tu kdysi byl a já bych byl nerad, kdyby tvé oslovení bylo nějak zavádějící.“

„Mohl bych ti říkat bidlo, ale to mi k tobě moc neseď. Kolohnát mi zas nepřijde jako zdvořilé oslovení.“

„Mohl bys mi říkat Galileo,“ napadá mě.

„Proč zrovna Galileo?“

„Nevím, ale něco mi to říká.“

„A já jsem doufal, že sis vzpomněl na své jméno.“

„To asi ne, ale je mi to nějaké povědomé. Z toho slova cítím jistou spřízněnost.“

„Třeba se tak jmenuje tvůj domov, Galileo.“

„To si nemyslím, můj malý příteli.“

Naši malou diskuzi přerušuje strážný s jídlem, k mému milému překvapení dostávám dvojitou porci, jak bochánků, tak i vody.

Tonhut odhaduje, že od mého výslechu uběhly tři dny, když do naší cely vstupují dva ozbrojení dozorcí. S namířenými zbraněmi nás vyzívají, abychom si lehli a nehýbali se. Pak do cely vstupují další tři králíko-myši, v čele s mým starým známým pidižvíkem totem.

V následujících minutách si mě zevrubně prohlížejí a měří. Sice si u toho něco říkají, ale můj překladač se vůbec nechytá a nepřekládá ani jediné slovo.

„Co to bylo?“ ptám se Tonhuta.

„Nemám nejmenší ponětí.“

„Jakou řečí to mluvili, že překladač nedokázal přeložit ani slovo?“

„Totové mají vlastní jazyk, kterému nikdo jiný nerozumí,“ vysvětluje mi. „Mluví jím, když chtějí, aby jim nikdo nerozuměl.“

„Myslel jsem, že na celé planetě mluvíte všichni stejně.“

„Jak to víš?“ ptá se Tonhuta.

„Tak nějak mi to přišlo na mysl, ale nic nového se mi nevybavuje.“

„V tom se mýlíš, na Tylvě používáme dva jazyky. My Ragónci máme jeden a druhý mají Ryzané a Zufařané. V dávných dobách před vpádem démonů jsme měli celou řadu různých jazyků. Jenže po oněch neblahých událostech se naši předci shodli na jediné společné řeči.“

„O tajné řeči totů se traduje, že se jedná o původní řeč, kterou mluvil Togas, to je ten jejich svatý prorok.“

„Proč nás tu vězní?“ Dochází mi, že jsem o tom až dosud nepřemýšlel.

„Ze mě se snaží dostat jména a úkryty tylvanů, kteří znají pravdu, stejně jako já. Jenže to je marné, raději zemřu, než abych zradil své přátele a pravdu.“

„Myslíš, že tě někdy pustí?“

„Jedině do hrobu. Tot mě obvinil, a to znamená, že jsem již mrtvý muž.“

„No počkej, přece to obvinění nejprve musí prokázat, a pak bude záležet na druhu tvého případného prohřešku. Pouhé obvinění nemůže stačit ke tvé popravě. To by nebyla poprava, ale vražda.“

„Je vidět, můj příteli, že nejsi zdejší. Totové se nikdy nemýlí, proto je jejich obvinění dostatečným důkazem. Alespoň tak si to kdysi odhlasovali na jednom ze svých sněmů.“

„Příšerné způsoby, i když na Zemi se to také vyskytovalo.“

„Na Zemi? Vzpomínáš si na svůj domov?“ všímá si Tonhut.

„Země je planeta, ze které pocházím, ale to je vše, co se mi vybavuje,“ souhlasím s ním.

„Takže jsi Zemšťan,“ soudí Tonhut.

„To zní divně, spíš bych řekl, že jsem pozemšťan. Ale zpět k tobě, to, že tě hodlají zavraždit, se mi vůbec nezamlouvá.“

„V tom nejsi sám,“ odvěcuje Tonhut s ponurým tónem hlasu.

„A co myslíš, že chystají pro mě?“

„Nazývají tě démonem, takže to určitě nebude nic příjemného.“

Druhého dne do naší cely vchází několik strážných a důkladně mě poutají, tentokrát však nepoužívají kožené řemínky jako minule, ale kovové řetězy.

„Jdeme!“ nařizuje mi jeden z dozorců, zřejmě velitel.

„Kam?“ ptám se jich, doufaje, že mi to třeba prozradí.

„Prozatím ven z cely, zrůdo,“ odvěcuje pobaveně, ale mně to moc vtipné nepřišlo.

„Doleva, zrůdo, jestli tedy víš, která strana je levá.“

„Proč mi říkáš zrůdo?“ Chci vědět. Sice vypadám dost odlišně, ale zas ne tak moc, abych měl být v očích zdejšího obyvatelstva zrůda.

„Protože jsi zrůda, zrůdo.“

„Asi ti budu říkat potkan,“ utrousím k veliteli stráží.

„Co je to ten potkan?“ Nechápe to, přirozeně, vždyť jak by mohl znát pozemské hlodavce.

„To je zvíře z mé domoviny. Je asi takhle velké,“ ukazuji mu asi dvacet centimetrů. Možná jsem velikost potkana odhadl chybně, jenže on si to beztak nemá, jak ověřit. „Ale jinak se ti dost podobá a je stejně ošklivé a hloupé, jako ty. A nikdo ho nemá rád.“ Z dovírajících se dveří naší cely slyším Tonhutův pobavený smích.

„Plaz se dál, zrůdo, a už ani slovo, jinak uvidíš,“ odsekává naštvaný velitel. Koutkem oka si všímám drobného úsměvu na tváři jednoho z dozorců, a tak se rozhoduji.

„Jak si přeješ, potkane.“ Velitel stráží se mě pokouší udeřit obuškem, ale mně se daří předklonit a uchránit tak svá záda před jistou mrzutostí

spojenou s blízkým kontaktem mezi mými zády a výše zmíněným obuškem.

„Nezastavuj se, zrůdo!“ Přiznávám, že mě tímto rozkazem značně překvapuje, neboť jsem s jistotou očekával, že mě opět hodlají mučit. Nebo se o to alespoň opět pokusí.

„My dnes nenavštívíme zdejší tělocvičnu, potkane?“ ptám se jakoby zklamaně.

Místo odpovědi se mi zezadu dostává nepříjemného šťouchnutí, a tak raději pokračuji.

„Stůj, zrůdo!“ náhle mi je nařízeno.

„Když ti to udělá radost, můj drahý potkánku,“ neodpouštím si.

„Dovnitř, zrůdo!“ Další rozkaz. Asi bych ho neměl tolik dráždit. Jenže on je tak namyšlený a ty mé drobné drzůstky ho pěkně vracejí zpět na zem.

Za dveřmi mě čeká milé překvapení. Ta místnost je dost vysoká a já se tak mohu konečně postavit a protáhnout si záda.

„Nezdržuj a támhle si sedni!“ nařizuje mi velitel a současně ukazuje na připravenou židli.

Dnešek přináší jedno překvapení za druhým, nejprve normální strop a teď ještě normální židle. Divné, ta židle je pevně připevněná k podlaze. Ale proč? To nedává smysl a její umístění je také zvláštní. To je opravdu podivné.

„Sednout!“ opakuje velitel potkan, když se nemám k plnění jeho rozkazu.

Jakmile se posadím, rozepínají mi pouta. Raduji se, že budu mít volné ruce. Jenže má radost trvá jen tak dlouho, jako ta myšlenka.

O zlomek vteřiny později mě připoutávají k židli, ruce, nohy a dokonce i kolem pasu a také přes stehna mi dávají jakési masivní řetězy.

Když mě mají takto spoutaného, otevírají se druhé dveře a dovnitř vchází několik strážných s mým starým známým pidižvíkem totem. Plus několik dalších tyľvanů a postupně si sedají na židle umístěné proti té mé.

„Démone,“ oslovuje mě pidižvík, „máš poslední možnost kát se. Stačí, když popravdě zodpovíš mé otázky.“

„Jak mám zodpovědět tvé otázky, když se na nic neptáš, pidižvíku? Ale jestli myslíš tu, proč na mě neúčinkovala tvá svěcená voda, tak na tu jsem

ti odpověděl už minule. Já nejsem démon a ty jsi jen obyčejný šarlatán, rozhodně ne svatý muž.“

„Slyšíte toho démona, jak se stále vykrucuje a vymlouvá. Posledně jsem mu pohrozil svěcenou vodou, jenže on se mi vysmál do tváře, stejně jako dnes. Proto jsem na něj vodu použil, jenže jsem nechtěl riskovat, že ho posvěcená voda spálí na prach, a tak jsem se uchýlil ke lsti. Předstíral jsem, že světím vodu, jenže opak byl pravdou.“ Zní to, jako když se pidižvík hájí.

„O tvém selhání si promluvíme později, bratře. Ted' přikročme k usmrcení démona,“ vyzývá ho soused po jeho pravici. A v ten okamžik mi dochází, že jsem v háji.

„Démone, za tvou podlost, zlovolnost a neochotu spolupracovat, jsme tě odsoudili k trestu smrti pomocí očišťujícího elektrického proudu. Tvá temná duše tak dostane šanci k očištění. Rozsudek bude vykonán ihned.“

„Ted', když jste se rozhodli, že mě zavraždíte, mohl bys na mě vyzkoušet tu vychvalovanou svěcenou vodu? Ať se opravdu ukáže, že nejsem démon, a ty jsi jen ubohý šarlatán,“ opět ho provokuji, zřejmě naposledy.

„Přestaňte zdržovat a začněte s popravou,“ tentokrát se naše dohadování nelíbilo totovu levému sousedovi.

„Začněte s popravou,“ nařídil pidižvík tot strážným.

Ted', když ho vidím mezi několika dalšími tylvany, musím uznat, že označení – pidižvík – mu opravdu sedí. i na zdejší poměry je poměrně malý.

U všech svatých, na co to myslím? Vždyť mě za okamžik zabijí, a já si tu uvažuji o velikosti toho pitomce.

„Počkat, na něco jste zapomněli,“ na poslední chvíli jsem si vzpomněl na jeden starý zvyk.

„A na co jsme podle tebe zapomněli, démone?“ ptá se ten po pidižvíkově pravici.

„Bývá dobrým zvykem splnit odsouzenému jeho poslední přání, i když já jsem ještě žádný soud neměl.“

„Soud se konal bez tvé přítomnosti, démone. A na poslední přání mají právo pouze tylyané a to ty nejsi, démone,“ tentokrát odpovídá ten nalevo.

„Zajímavé praktiky, soud úmyslně konaný bez obžalovaného. To je asi proto, aby nebylo možné dokázat, že ta vaše obvinění jsou jen snůškou nestoudných lží a výmyslů.“

„Tvá slova jen dokazují, že jsi démon, démone. Každý bohabojný, a tudíž čestný tylvan ví, že slovo tota je ve své podstatě zákonem, neboť totové jsou z boží vůle neomylní.“

„Neomylní rozhodně nejste, pidižvíku. A čestní? Vzhledem k tomu, že většina tvých slov je evidentní lež, tak moc čestný, a tudíž bohabojný, rozhodně nejsi.“

„My totové jsme povzneseni nad ubohé démonské lži,“ k mému překvapení odpovídá klidně. Byl jsem si naprosto jistý, že vybuchne. Vztek, který na mě měl, z něj doslova sršel.

„Tato diskuse nám sice dává možnost nahlédnout do pokřivené mysli démona, ale už bychom to mohli ukončit,“ ozývá se někdo z druhé řady.

„Vykonejte rozsudek,“ nařizuje pidižvík už poněkolikáté.

„Mě ještě zajímá, démone, co znamená to divné slovo, kterým nazýváš našeho ctěného kolegu?“ chce vědět muž sedící na pravém okraji první řady.

„Asi myslíš – pidižvík – u nás tak říkáme prckům. Ovšem jen, když je chceme urazit, je to totiž velice hanlivé označení.“ Sice to není pravda, ale oni si to nijak nemohou ověřit.

„Zajímavé,“ okomentuje mé vysvětlení tazatel.

„Na tom není nic zajímavého. Spíše bych nazval zajímavým to, že jsi toho pidižvíka označil za ctěného? Vždyť je to naprostý pitomec.“

„Okamžitě tu drzou zrudu popravte!“ Ted' se pidižvík opravdu rozčílil. Zato onen tazatel se nepříliš výrazně, ale přesto nepřehlédnutelně usmívá. Zřejmě se mnou souhlasí. Ovšem, jen v duchu.

Další dění přerušuje slabší rána, doprovázená nepříliš výrazným otřesem.

„Co to bylo?“ ptal se někdo.

„Ty, zjisti, co se stalo,“ nařizuje pidižvík tot jednomu strážnému.

Strážný odbíhá a už se nevrátil. Místo něj přichází skupina maskovaných tylvanů.

„Kacíři!“ vykřikuje kdosi.

„Zabijte je!“ vykřikuje někdo jiný.

Kacíři, jak je nazval první křikloun, míří zbraněmi na ty panikařící kašpary a pak je jeden z nich vyzývá, aby se uklidnili.

„Chovejte se slušně, a nikomu se nic nestane,“ oznamuje mluvčí kacírů.

„Co chcete?“ ptá se pidižvík tot. „Peníze tu nemáme a praví následníci svatého Togase vám nic neprozradí,“ dodává.

„Ticho, darebáku!“ vyzývá ho mluvčí. Svou trochu ráznější výzvu podpoří pozvednutím zbraně směrem k totovi.

Pohrůžka zabírá a tot umlká a dál už neprotestuje. i když jen navenek, je na něm vidět, že uvnitř doslova zuří, ale také má strach. A jeho strach ze smrti zcela evidentně převažuje.

„Svažte ty kreatury,“ nařizuje mluvčí skupiny kacírů, nebo spíš její velitel. Pak přistupuje ke mně.

„Ty musíš být Tonhutův přítel, Galileo, nemýlím-li se?“

„Co mě prozradilo?“

„Řekl bych, že Tonhutův popis byl dostačující, i když já bych tě popsal asi jinak. Ale na tom teď nezáleží. Tonhut se za tebe zaručil. Takže pokud chceš odejít s námi, můžeš. Nebo tu můžeš zůstat, ale nedomnívám se, že si vybereš tu druhou možnost.“

„Máš pravdu,“ souhlasím s ním, načež napínám svaly a trhám řetězy, které mě poutají k židli.

Alespoň tak to musí vypadat z pohledu pozorovatelů. Ve skutečnosti jsem si v okamžiku, kdy mě poutaly, všiml až trestuhodné nedbalosti při výběru onoho řetězu. Jednotlivá oka byla vyrobena ohnutím nějakého silného drátu, jenže jejich konce se už nikdo neobtěžoval svařit, proto mi stačí zabrat a nespojená oka se roztáhnou.

Pravda, musím zabrat vší silou, ale stačí to, a první řetěz se rozlétá po okolí. Odstranění těch ostatních je dílem několika okamžiků. Jen si přeji mít u sebe kameru, nebo alespoň foťák. Šokované výrazy, které se objevují na tvářích mých zachránců, a zděšení ve tvářích mých dosavadních vězňů, jsou k nezaplacení.

„Můžeme jít,“ pronáším klidným hlasem. „Pohostinnosti i nezdvořilosti zdejších jsem si užil už dost,“ dodávám jakoby nic.

Kacíři

Několik minut nepohodlné koleno-chůze mi stačilo k cestě ven a to i s mými zachránci. Zprvu se na mě nedívají příliš šťastně, protože můj styl pohybu je značně zpomaluje, ale to se mění v okamžiku, kdy se dostávám do volného prostoru. Nyní jsem to já, kdo je rychlejší.

Takzvaní kacíři nás, míněno mě a Tonhuta, vedou k nedalekému lesu. Jenže náš postup není o mnoho rychlejší, než tomu bylo v případě mé kolenové chůze nízkými chodbami s těmi šílenými stropy.

Příčinou našeho pomalého pohybu je jeden zraněný kacíř, naštěstí jen lehce, ale to stačí k tomu, aby nás výrazně brzdil. Jeho druzi se mu sice snaží pomáhat, jak jen mohou, ale zraněná noha je zraněná noha, a i když vás někdo podpírá, tak se vám jde špatně. A běh už je čistou fikcí.

Po několika desítkách metrů mi dochází, že tento nepříjemný problém má vcelku snadné řešení. A tak se vracím k zraněnému a jeho doprovodu.

„Dovolte, abych vám pomohl, pánové?“ ptám se, a nečekaje na odpověď беру zraněného do náručí. Ten sice zaúpí bolestí, ale to jen když ho zvedám, pak už je vše dobré. Tedy, relativně vzato, dobré. Lýtko má celé zafačované, takže nevidím, zda ho kulka jen škrábla nebo prošla skrz.

„Děkuji, že jste Išjemovi pomohl,“ děkuje mi velitel kacířů, když se zastavujeme hluboko v lese ke krátkému odpočinku.

„To nestojí za řeč,“ odbývám to mávnutím rukou.

„Ale stojí,“ nedává se velitel. „Bez vaší pomoci bychom ušli sotva polovinu z toho, co jsme dosud stihli.“

„Však vy byste si už nějak poradili.“

„O tom pochybuji, nikdo z nás by Išjema nedokázal nést.“

„Tak byste si vyrobili jednoduchá nosítka na kterých by Išjem ležel, a nést by ho mohli dva muži, nebo i čtyři.“

„To by se dalo realizovat, ale nejprve by to muselo někoho napadnout,“ krčí velitel rameny.

„Ale já přes všechno zapomínám na slušné vychování. Dovolte, abych se vám představil. Jmenuji se Gurač a jsem velitel téhle té bandy,“ načež ukazuje na své druhy.

„Rád vás poznávám, Gurači, prozatím mi můžete říkat Galileo.“

„Jak to myslíte, prozatím?“ Pochopitelně nechápe, jak to myslím.

„To je vcelku prosté, jednoduše si nepamatuji, jak se doopravdy jmenuji. Teď si prosím nemyslete, že jsem senilní, nebo něco takového. Jen mám nějakou, snad dočasnou, amnézii.“

„To mě mrzí,“ přiznává Gurač, „o podobných případech jsem už slyšel. Většinou si postižený na vše vzpomněl. Někdy to bylo dřív, jindy zase později. Snad to u vás bude to dřív,“ vyslovuje své přání.

„Rád bych se o vás dozvěděl víc. Dost se totiž podobáte jedné bytosti z naší dávné historie,“ vysvětluje mi podstatu svého přání.

„Určitě myslíte toho Obra z Hvězd.“

„Ano, vy o něm víte?“ ptá se udiveně.

„S Tonhutem jsme o něm mluvili.“

Dál se nedostáváme, protože nás přerušuje jeden z mužů, které Gurač nechal vzadu jako hlídku.

„Gurači, blíží se k nám skupina ozbrojených mužů,“ oznamuje.

„Jak jsou daleko a kolik jich je?“ ptá se pohotově.

„Je jich patnáct a budou tu do čtvrt hodiny.“

„Všichni se připravte, za malý okamžik vyrážíme,“ nařizuje Gurač svému družstvu, aby se připravilo k dalšímu pochodu.

„Jdou pěšky, nebo mají nějaké dopravní prostředky?“ vrací se zpět k poslovi ze zadní hlídky.

„Na jednom ulgovi jede nějaký tot, ale ostatní jdou pěšky.“

„Takže rychlejší než my nebudou,“ okomentuje to.

„Všichni mějte oči a uši neustále nastražené, mohli by proti nám nasadit vzdušnou hlídku,“ opět se obrací na své druhy.

„Galileo,“ pro změnu se obrací na mě, „mohl byste zase vzít Išjema do náručí?“

„Myslíte, že byste mi mohli věnovat tenhle batoh?“ Místo odpovědi na jeho otázku ukazují na jeho batoh, který je k jeho tělu nepoměrně velký.

„Prázdný,“ dodávám.

„Ano, ale proč?“ nechápe.

„Tak ho, prosím, rychle vyprázdněte.“ Sice nechápe proč, ale dělá, oč žádám.

„Ještě mi prosím, půjčte nůž.“ Několika rychlými pohyby prořezávám v batohu dva otvory.

„Pomozte mi,“ žádám dva překvapené muže. Ti se na mě okamžik dívají, aniž by chápali, co po nich chci, ale pak jim to dochází.

„To je geniální,“ pochvaluje můj nápad Gurač. „Mě by ani ve snu nenapadlo proříznout do batohu dva otvory a pak do něj strčit Išjema. Natož si ho posadit na záda.“

„Vrátila se mi jedna drobná vzpomínka z dětství. Moje matka nosila podobným způsobem moji malou sestřičku.“

„Zajímavé, teď se o vás dá říct, že máte oči i na zadní straně hlavy. Že, Išjeme?“

„Jo, šéfe,“ odpovídá za mě Išjem.

„Mohu se vás na něco zeptat, Galileo?“

„To jste právě udělal, Išjeme.“

„Myslel jsem, jestli se mohu zeptat na něco jiného?“

„I to jste právě udělal, ale klidně se ptejte dál,“ odpovídám s pobaveným úsměvem, který však Išjem nemůže vidět, na rozdíl od Tonhuta, který se k nám právě připojuje.

„Předtím jste říkal, že jste si vzpomněl na svou matku a malou sestru, kterou takto nosila, ale na jejich jména si nevzpomínáte. Tak by mě zajímalo, jak víte, že ty osoby jsou tím, kým myslíte, že jsou?“

„Prostě to vím, nevím proč, ale vím to.“

„Ve skryši máme schopného lékaře, který se na vás podívá. Nepochybuji o tom, že se od nás dost lišíte, ale třeba na něco přijde,“ navrhuje Gurač.

„Mohl byste mi o sobě něco prozradit?“ žádám Gurače. „Tonhut mi už něco říkal, ale nebylo toho mnoho.“

„K vyprávění toho moc není, ale rád vám povím vše, co bude možné.“

„Před nějakými patnácti stoletími na náš svět zaútočili démoni z hvězd a začali náš svět vyvražďovat. Neštěstí k nám přišel i Dobrý Obr z Hvězd, přesné znění jeho jména bylo ztraceno, proto se všeobecně užívá toto označení. On pak ve spolupráci s několika tylvany demony porazil.“

„Podle pověstí s nimi svedl několik těžkých bitev, nejhorší však byla ta poslední. Odehrála se na kontinentu Afan, který byl téměř zničen. Teď

nemyslím, že by byl roztrhán na kusy, nebo se potopil. Nic tak strašného se nestalo, ale podle Obra měl být raktivní, sice nevím, co to slovo má znamenat, ale nikdo tam nesměl vstoupit po celá dvě staletí.

„Mohu se jen domnívat, co to slovo znamená, ale myslím si, že to znamená radioaktivní,“ napadá mě jistá podobnost slov, a ta dlouhá lhůta by také naznačovala silnou radiaci. Ještě mě napadá biologické zamoření, ale to zní nepravděpodobně.

„Nevím, ani tohle slovo mi nic neříká,“ přiznává Gurač.

„Mně ano,“ ozývá se můj batoh.

„A co to tedy je?“ ptá se Tonhut.

„Dejte mi napít a já vám to povím,“ hned vzápětí mu Gurač podává svou láhev s vodou.

„Díky,“ děkuje. „Některé velmi těžké kovy vyzařují takzvané radioaktivní záření, které je v silných dávkách nebezpečné až smrtící, a navíc není vidět ani cítit. V Zaře a Ryzu ho ale používají v medicíně. Nevím, jak to funguje, ale nějak s ním dokážou prosvítit tělo a na fotce si pak mohou prohlédnout, jak jsou kosti zlomené, a pak je lépe narovnají.“

„Radiace také dokáže poškodit geny a způsobit nežádoucí mutace,“ přispívám svou troškou do mlýna.

„Mutace,“ opakuje po mně Gurač. „To by mnohé vysvětlovalo. Když uplynula ona dvě staletí, z Ryzu tam vyslali několik průzkumných plavidel. Nevím, kolik jich bylo, ale vrátila se jich necelá polovina a ta byla plná historek o všelijakých monstrech.“

„O pár let později vyslala své lodě i Zara. Zarané, poučení z vyprávění Ryzanů, byli lépe vybaveni a opatrnější. Přesto se ani oni nevyhnuli značným ztrátám na životech a i oni vyprávěli o hrůzných příšerách, které je napadaly a požíraly jako jednohubky.“

„Slyšel jsem, že Ryzané společně se Zarany opět začínají Afan zkoumat, ale jen z letadel s dlouhým doletem a nikdy tam nepřistávají.“

„Nícméně, to už s námi nesouvisí. V oněch neblahých dobách naši totové označili ty tvory za trest boží a víc se o ně nezajímají. Já osobně bych o nich chtěl vědět něco bližšího, ale rozhodně netoužím skončit jako předkrm nějaké tamní obludy. Úplně mi stačí ty zdejší.“

„U vás žijí nějaké nebezpečné obludy?“ podivuji se.

„Jo, říkáme jim totové,“ odvětil pobaveně Tonhut.

„Krátce po zkáze Afanu Obr zmizel, a pokud vím, tak ho už nikdy nikdo neviděl. V našem světě začaly nové a lepší časy, jednotlivé státy se rychle spojovaly do větších, až nakonec zůstaly jen tři kontinentální státy.“

„V té době se na kontinentu Zara jeden vcelku nevýznamný bývalý vládce maličkého království pokusil uchvátit moc nad celou Zarou. Jenže neuspěl a před spravedlivým hněvem Zaranů uprchl na sousední Ragón.“

„Zde se nějakou dobu skrýval, ale protože uprchl s minimem prostředků a pracovat se mu nechtělo, dal se na dráhu bandity. Podle dochovaných záznamů a jeho pozdějších zápisů si vedl velmi dobře. Navíc kolem sebe shromáždil početnou skupinu věrných kumpánů, se kterými terorizoval široké okolí.“

„Po několika letech loupežnického života se zřejmě rozhodl usadit, nebo možná zatoužil po pohodlí a přepychu, na který byl zvyklý z mládí. Ale to jsou jen spekulace, skutečný důvod se už nedozvíme.“

„Proto začal sebe a tu svou gaunerskou bandu měnit. Sepsal Ažlu a ze svých kumpánů udělal první toty.“

„Tonhut se o ní zmiňoval, ale z jeho slov jsem pochopil, že to má být svatá kniha a tu přece nemohl sepsat nějaký známý loupežník. Něco takového by lid nepřijal,“ domnívám se.

„To asi ano, ale ono to bylo trochu složitější. V první řadě byl zdejší lid hluboce věřící, jenže ve zdejším náboženství nebyl žádný řád. Duchovním byl každý, kdo se jím prohlásil a víru si vykládal po svém, až Togas dal zdejšímu náboženství nějaký řád.“

„Muže si získal mnohoženstvím, ostatně o něm samotném se tvrdilo, že má hned deset žen a i ty měl často střídat za nové. Také prohlásil, že ženy jsou podřadné a muž je jim vysoce nadřazený. Tradovalo se, že se pokusil ustanovit, že ulgové jsou víc než ženy, ale to se mu nepodařilo. Přece jen, ulgové jsou jen jezdecká zvířata, navíc dost tupá.“

„A tady se dostáváme k nám. Mnoho let si Togas žil v takovém přepychu a blahobytu, že se mu o něm nezdálo ani v mládí, kdy ještě vládl svému původnímu panství. Proč se tak rozhodl učinit nikdo neví. Mnozí si myslí, že se v něm hnulo svědomí, ale já tomu nevěřím. On totiž žádné

svědomí neměl. Zatím co tylvané v hlavním městě trpěli hladu, on si užíval blahobytu a pořádal okázalé večírky a žranice.“

„Přesto všechno začal psát své paměti, ve kterých podrobně popsal celý svůj život. O Ažle tvrdil, že mu ji nadiktoval sám Bůh, ale v pamětech přiznával, že si ji vymyslel on sám a napsal jí schválně tak, aby vyhovovala jeho choutkám.“

„Poslední měsíce života strávil upoután na lůžku, a tak si nechal přivést písaře, aby psal za něj. Jenže vydal rozkaz – jakmile budou jeho paměti dopsány, písař má být okamžitě popraven.“

„Naštěstí pro nás se to onen mladík dozvěděl, a když Togase jednoho pozdního večera zemřel, sebral všechny popsané knihy a uprchl.“

„Mrtvého Togase našli až ráno, a to už měl náš písař takový náskok, že ho už nikdy nenašli.“

„Nu, a my jsme pokračovatelé onoho dávného písaře, který jako jeden z mála znal pravdu o Togasovi a jeho totech.“

„Takže proto vás nazývají kacíři,“ dochází mi.

„Částečně, uprchnuvšího písaře Sovitu a jeho první následovníky označovali za zrádce. Víme, že druhá generace totů pravdu také znala, přesto začala naše předky označovat jako odpadlíky od jediné pravé víry.“

„A byli to oni, kdo začal překrucovat historie tak, aby z Togase udělali přemožitele démonů a zachránce celé naší planety. Obra z Hvězd tak začali odsouvat na druhou kolej našich dějin.“

„Zlom nastal asi před tisícem let, tehdy se sněm totů rozhodl, že se definitivně odstříhne od pravdy. Nová generace totů se tak pravdu o Togasovi už nedozvěděla, i když koluje domněnka, že ti nejvýše postavení totové skutečnou pravdu znají a navzájem si ji předávají. Ale to nemáme nijak potvrzené.“

„A protože noví totové pravdu neznali, začali našim předkům říkat kacíři, protože hlásali něco jiného než oni. A od těch dob se toho moc nezměnilo.“

Paměť

„Špatné zprávy, Galileo. Naši pronásledovatelé nás pomalu, ale jistě dohánějí. Obávám se, že nemáme na výběr, střet je nevyhnutelný. O kus dál je příhodné místo, které nám poskytne jistou výhodu.“

„Jak vám mohu pomoci, Gurači? Předem říkám, že nejsem voják a myšlenka na to, že bych měl ukončit něčí život, se mi příčí.“

„Nemějte obavy, nechci, abyste s námi bojoval. Nejenže pro vás nemáme volnou zbraň, vy s těmi svými prsty beztak nedokážete mačkat spoušť.“ Porovnávám své prsty s jeho maličkou puškou a musím mu dát za pravdu. Střílet bych dozajista dokázal, ale šlo by to velmi špatně, a nejspíš bych se netrefil.

„Tak jaký úkol pro mě máte?“

„Chci vás požádat, abyste se postaral o Išjema.“

„Mohl bych říct, že to už dělám několik hodin,“ upozorňuji ho.

„Pravda, ale já myslím spíš, abyste se ukryli a počkali, až to tady vyřídíme,“ vysvětluje mi konečně co po mně chce.

„Chápu, a co Tonhut?“ napadá mě, co bude s mým přítelem z toťského vězení.

„Ten si vzal Išjemovu zbraň, takže zůstane s námi.“

„Takže máme zalézt do nějaké díry a vše nechat na vás.“

„V podstatě ano. Ale ještě tu je jedna věc: kdyby se něco pokazilo a my to nezvládli, řiďte se prosím Išjemovými instrukcemi. Zavede vás do bezpečí.“

„Snad to nebude zapotřebí.“

„V to doufáme všichni, Galileo,“ odvětil Gurač.

„Jsme tady. Na konci téhle skalní průrvy se jim naši postaví,“ prozrazuje mi můj batoh Išjem. „Je tam spousta velkých balvanů, které je budou krýt před střelbou našich nepřátel. Zatímco nepřátelé budou mít jen málo použitelných úkrytů.“

„A co vrcholky těch skal?“ napadá mě zeptat se, když to tam vidím, a průrvou bych to asi nenazýval. Vždyť ty skály jsou od sebe vzdálené dobrých třicet metrů.

„Co je s nimi?“

„Útočníci by na ně mohli vylézt a ostřelovat nás shora,“ vysvětluji mu.

„Dones mě za Guračem, a rychle prosím,“ žádá mě po chvíli.

„Promiň Galileo, ale teď na tebe nemám čas,“ odbývá mě Gurač ještě dřív, než se k němu dostávám.

„Tak si ho udělej,“ odpovídá za mě Išjem. „Tady Galilea napadlo něco moc užitečného.“

„Mě?“ Nechápu.

„Tak ale rychle,“ vyzývá nás Gurač.

„Galilea napadlo, že naši pronásledovatelé mohou vylézt na skály a odtamtud nás postřílet.“

„To by asi mohli,“ uznává Gurač.

„Tak bys je mohl předběhnout a poslat tam pár našich chlapů.“

Trvá to jen okamžik, než se ze skupiny oddělují dvě dvojice. A každá z nich míří na vrchol jednoho ze skalních útvarů, které se táhnou po obou stranách.

„Galileo, Išjeme, jděte o několik metrů dál a tam se skryjte,“ vyzívá nás Gurač, velitel naší záchranné skupiny.

V úkrytu travíme asi pět minut, když se začne ozývat střelba a nějaké syčení.

„To syčení jsou energetické zbraně, které používají totští vojáci,“ vysvětluje mi Išjem.

„A vy je nepoužíváte?“

„Jsou to poměrně nové zbraně a my jich ještě moc nemáme.“

„A kde je ti totové vzali? Mezi vašimi puškami a těmi energetickými je obrovský technologický rozdíl a takový skok mi přijde podivný.“

„Popravdě řečeno, totové je ukradli.“

„Ukradli,“ divím se, „komu?“

„Prý to bylo na Ryzu, místní tam provádějí nějaké archeologické vykopávky a tam našli několik démonských zbraní. Naši totové jim je ukradli a podle nich začali vyrábět svou vlastní variantu. Komické na tom je fakt, že když je Ryzané našli, tak je totové označili za nečisté a požadovali jejich okamžité zničení.“

„A co se změnilo, že jim už nevadí?“ ptám se.

„Ale oni jim stále vadí. Ty své prohlašují za vlastní objev a jakékoliv, byť jen náznaky obvinění z krádeže označují za hanebnou lež.“

„Jak víte, že to není tak, jak tvrdí?“

„Máme důvěryhodného svědka, který ty zbraně viděl v jejich laboratoři.“

„Co zbytek vašeho světa? Zná pravdu?“

„My se zbytkem světa nemáme žádné spojení, navíc je dost možné, že o nás nikdy ani neslyšeli. Naše skupina není a nikdy ani nebyla příliš početná, neboť nás vždy pronásledovali totové a jejich pohůnci.“

„Naši minulost už znáš, takže jistě chápeš, proč jsme se v průběhu historie skrývali.“

„Zahraniční styky se z úkrytu budují těžko,“ souhlasím.

„Jste oba v pořádku?“ vybafuje na nás Gurač. „Je po všem, naši pronásledovatelé, až na jednoho, padli.“

„Díky vašemu nápadu, pánové, se nám je podařilo obklíčit a pobít, aniž by někoho z našich zranili, nebo dokonce zabili.“

„A co se stalo s tím jedním?“ chci vědět.

„Ten mizera tot sice jel na ulgovi, ale držel se úplně vzadu, a jakmile padl první výstřel, otočil zvíře a utekl.“

„Zbabělec,“ komentuje to Išjem.

„Gurači!“ přerušuje nás čísi naléhavé volání.

„Od východu se blíží další skupina totovců,“ chrlí ze sebe příchozí.

„Tak si tu na ně počkáme,“ říká Gurač.

„Oni sem, ale přijíždějí z druhé strany,“ namítá vyrušitel.

„Kdy tu budou?“

„Dvacet minut, nejvýše půl hodiny.“

„Odcházíme!“ nařizuje Gurač nekompromisně.

„Asi tak za dvacet minut nás dožene druhá skupina totovců, která se blíží od východu. Byl bych rád, kdyby se nám podařilo překročit řeku dřív, než nás doženou. Když se nám to povede, budeme je moct zastavit v okamžiku, kdy se budou brodit řekou,“ plánuje za pochodu.

„Galileo,“ oslovuje mě o chvíli později, „překročit řeku pro tebe bude určitě snadné. Myslím, že v nejhlubším místě ti voda bude sahat po kolena. Ale chci tě požádat, aby ses za řekou nezastavoval a nechal se Išjemem

dovést k nedalekému jezeru, kde máme bezpečný úkryt a tam na nás počkáte.“

„Jen tě musím předem varovat, že vstup do úkrytu pro tebe bude poněkud obtížný, ale to ti může vysvětlit Išjem. A opět tě žádám, kdyby se něco pokazilo, naslouchej Išjemovi, on tě dovede do bezpečí.“

„Nevím jestli je vhodné říkat Galileovi, že ho někam dovedu, když mě nese na zádech,“ neodpouští si Išjem rádobu vtipnou poznámku.

„Rada na závěr, v tom jezeře se nekoupej. Voda v něm je strašně ledová,“ poradil mi nevšímaje si Išjema.

„Dobrá rada, škoda jen, že ses jí tuhle neřídil ty sám,“ neodpustil si Išjem.

„Když nad tím tak přemýšlím, malé osvěžení by Išjemovi určitě prospělo.“

Řeku překonáváme s dostatečným náskokem, i když to není tak snadné, jak mi Gurač tvrdil.

Řeka je přesně tak mělká, jak ji Gurač popsal. Jenže zapomněl na sílu vodního proudu. Pro mě to není problém, ale pro ty malé mužičky je silný dost a většina s ním značně zápolí. Proto na druhém břehu odkládám Išjema a bez váhání se několikrát do řeky vracím.

Vždy se shýbám a nechávám si jednoho mužička vyskočit na záda. Pak podávám ruce dalším dvěma a v podstatě je odtahuji na břeh, jako nějaký remorkér, napadá mě. Ale co je to ten, remorkér?

„Díky, příteli,“ děkuje mi Tonhut.

„Schovejte se za stromy a balvany,“ Gurač začíná vydávat rozkazy. „Počkáme, až totovci budou v půlce řeky a pak na ně začneme střílet.“

„Galileo, děkuji ti za pomoc, bez tebe bychom se ještě trápili v řece, ale teď byste už měli jít do úkrytu.“ Šli jsme.

„Nezdá se ti, že je to trochu podlé začít střílet na protivníka, který je uprostřed tak silného vodního proudu?“ ptám se Išjema, který si opět hoví na mých zádech.

„Podlé to určitě je. Jenže oni používají ty energetické zbraně a ty zajatce neberou. Jestli mi rozumíš?“

„Ani moc ne,“ upřímně mu přiznávám. „Sice si toho moc nepamatuji, ale dost pochybuji, že by existovala nějaká zbraň, která zajatce bere,“ říkám jist si svými slovy, aniž bych si uvědomoval, že taková zbraň existuje a já sám ji nedávno používal.

„Nemyslím to doslovně, zbraně nemohou brát zajatce, to je každému jasné. Jde o to, že pokud nás zasáhne paprsek z té jejich proklaté zbraně, je s námi konec. Ten paprsek totiž nezraňuje, nýbrž rovnou zabíjí. Stačí lehký zásah do ruky a postřelený upadne do těžkého šoku, z něhož se už neprobudí. Prý se to podobá zásahu bleskem.“

„Odporná zbraň.“

„Každá zbraň je odporná,“ souhlasí se mnou.

„Proč je tedy sbíráte?“

„Jsou to velice nebezpečné zbraně, a čím méně jich totovci budou mít, tím lépe pro všechny ostatní.“

„Říkal jsi mi, že si je vyrábějí sami. Tak co jim zabrání vyrobit si další?“ napadá mě.

„Potřebné suroviny.“

„Co prosím?“ nechápu.

„Těch zbraní už vyrobili tisíce, jenomže k jejich výrobě potřebují nějaké zvláštní kovy. No a ty jim rychle docházejí.“

„Určitě mají nějaké doly,“ usuzuji, avšak mylně.

„Nemají. Ty divné kovy nakupovali od sousedů. Jenže teď, když zaútočili na Zaru, tak je s mezinárodním obchodem konec. A Ryzu jim také nic neprodá.“

„Nevíš, o jaké kovy se jedná?“

„To nevím. Vím jen, že mají tak divná jména, že je nedokážu ani vyslovit, natož si je zapamatovat.“

„Nevadí, stejně by mi to k ničemu nebylo.“

„Mohl by ses na chvíli zastavit a otočit, abych viděl co je před námi? Když vidím své okolí takhle pozpátku, tak mě to trochu mate,“ žádá Išjem.

„Výborně, už tam skoro jsme,“ pronáší spokojeně. „Jdi rovně až k těm balvanům.“

„Kam dál?“ ptám se u kamenů.

„Doprava, jdi podél těch balvanů, jakoby k řece. Až budeme na jejich okraji zahneš doleva, ale pozor, po několika krocích začíná prudký sráz.“

Čí kroky máš na mysli? Pomýšlím si, ale neptám se.

„Pak začne legrace,“ pokračuje Išjem.

„Tomu říkáš prudký sráz? Vždyť je to téměř kolmá stěna.“

„Dobře si tu stěnu prohlédni, je na ní úzká římsa, a právě v těchto místech začíná klesat k hladině.“

„Něco tam vidím, ale nevím, jestli bych to nazval slovem – římsa.“

„Umíš plavat?“ ptá se mě trochu posměšně. „Protože jestli ne, tak nesmíš spadnout. V těchto místech je jezero hodně hluboké, a to i na tebe.“

„Nevím, ale pokud ne, tak se utopíme oba,“ pokouším se změnit jeho názor ohledně naší další cesty.

„Na pravé straně je menší vodopád, to je ta řeka, přes kterou jsme se brodili.“

„Jo, vidím ho.“

„Tak to je náš cíl, římsa vede do jeskyně za ním.“

„Jak je vysoká ta tvoje jeskyně?“

„Neměj obavy, Galileo, výška vchodu ti bude vyhovovat. Tedy, pokud nás dřív neutopíš.“

K vodopádu to je dobrých tři sta metrů a římsa klesá poměrně pomalu, proto se rozhoduji jít po vršku co nejdál a slézt na ni co možná nejpozději. Tím trochu snížím pravděpodobnost, že se na té sotva deseticentimetrové římse neudržím a spadnu do vody.

„Jak vysoko nad hladinou je ten tvůj vchod?“ napadá mě zeptat se.

„Asi na půlku mé výšky.“ Zajímavá odpověď. Zřejmě se domnívá, že by můj překladač nemusel správně interpretovat jeho měrné jednotky.

Stěna má zhruba šest metrů výšky, možná i víc, a vchod je asi půl metru nad hladinou. Takže nám zbývá sestoupit pět a půl metru. To není zrovna příjemná vyhlídka.

„Doufám, že tam jsou nějaké úchyty na ruce.“

„Skála je dost kostrbatá, takže se tam je čeho držet, ale v tvé výšce? To nevím. Vždycky byla, tak říkajíc, mimo oblast mého momentálního zájmu.“

Po sto metrech usuzuji, že už je římsa dost nízko na to, abych svůj – náš – sestup odkládal. A tak se na ni opatrně spouštím. Jde to dobře, ale uvědomuji si, že Išjem bude problém, a to velký problém.

„Máme problém, Išjeme.“

„Jaký? Doufám, že sis teď nevzpomněl, že se bojíš výšek, nebo ledové vody?“

„Tím problémem jsi ty.“

„Nechápu, proč bych měl být problémem?“

„Nesu tě na zádech, a i když nejsi těžký, narušuješ moji stabilitu a táhneš mě dozadu. Při chůzi po pevné zemi to nevadí, stačí, když se trochu předkloním. Ale na skalní stěně se jaksi nemám kam předklonit,“ vysvětluji mu.

„V tom případě bude lepší, když se vrátíš nahoru a ze zad mě sundáš. Já po té římse už nějak přehopsám.“

„Hloupost,“ odbývám Išjemův návrh.

„Když si mě necháš na zádech, tak je velká pravděpodobnost, že do vody spadneme oba.“

„Vydrž chvíli, přemýšlím,“ žádám.

Zatímco stojím nohama na římse a hrudníkem ležím nahoře na pevné zemi. Padá mi do oka mladý stromek. Když ho uříznu, tak ho budu moci použít místo lana a Išjema spustím těsně vedle vodopádu. Dál to už bude muset zvládnout sám. Několik metrů je lepší než několik set.

Jenže čím ho uříznout? Od Gurače jsem sice dostal nůž, ale tím ho budu pižlat do večera.

Lano by bylo ideální, ale to nemáme. Co batoh, jsou na něm dva popruhy a samotná látka je také dost pevná.

„Išjeme,“ obracím se na svého společníka, poté co vylézám na horu a sundávám si ho ze zad. „Pomocí nože uříznu několik silných větví, pak rozřežeme batoh a svážeme je s ním. Tím získáme něco jako provaz, na kterém tě u vodopádu spustím dolů na římsu. Pak už to bude na tobě,“ vysvětluji mu svůj plán.

„To by mohlo fungovat, ale ten tvůj improvizovaný provaz tu nikde nesmíš nechat. Mohli by nás podle něj najít,“ připomíná mi bezpečnost skryše.

„Ke spodku přivážeme nějaké slabé větvičky a ty ho pak vtáhneš do jeskyně, nebo s tím počkáš na mě.“

„To by šlo,“ souhlasí Išjem a tak to děláme.

Já se pak vracím na ono místo, kde jsem se poprvé přesouval na římsu, abych se vydal na cestu do jeskyně.

Kus cesty se držím vrchního okraje, ale to nemůže vydržet věčně a tak se musím chytat četných výstupků.

Jenže co čert nechtěl, asi pět metrů před vodopádem mi výstupky docházejí. Stěna je zde naprosto hladká, možná, že zde kdysi tekla ona řeka a skálu ohladila do dnešní nepříznivé podoby.

Opatrně se tisknu ke stěně a centimetr po centimetru se posouvám k jeskyni, kterou už vidím, když tu najednou cítím, jak mi podklouzává noha a následně padám do vody.

Opravdu je ledová, na rozdíl od řeky. Zvláštní.

„Jsi v pořádku, Galileo?“ ptá se Išjem, když se mi daří vydrápat se k němu do jeskyně.

„Jsem celý promočený a je mi zima, ale jinak jsem v pořádku. A říkej mi Isao.“

Jeskyně

„Koukám, Galileo, že ses byl koupat,“ posmíval se mi dorazivší Gurač. „Bylo ti teplo, nebo jsi přes ten smrad už neviděl? Musím uznat, že teď se v tvé blízkosti dýchá mnohem líp.“

„Souhlasím, je tu poněkud tepleji a voda v jezeře je velmi osvěžující. Jestli chceš, tak ti s tvým vlastním osvěžením velmi rád pomůžu.“

Diplomaticky jsem mu vysvětlil, že pokud se mi kvůli mé nedobrovolné, avšak velmi efektivní koupeli bude dál posmívat, hodím ho do jezera. A to navzdory faktu, že ve vězení nebylo mnoho prostoru pro tělesnou hygienu, a proto jsem po fialkách zrovna nevoněl.

„To je dobré, já nejsem náročný tytlan a bez nějakých vymožeností moderní doby se nějakou chvíli dokážu obejít, ale myslím, že Tonhut by tvou nabídku mohl ocenit.“

„Mluv sám za sebe, buď tak laskav, Gurači,“ ozval se Tonhut.

„Co noha, Išjeme?“ Přesunul svou pozornost k někomu jinému, když si přisedl k našemu malému ohníčku, u kterého jsem se pomalu sušil.

„Je to dobré, za pár dní budu v pořádku.“

„To je dobře, příteli.“

„Co se ti s tou nohou stalo?“ zeptal jsem se. „Původně jsem si myslel, že tě postřelili, jenže totovci, jak jsi mi sám říkal, používají laserové zbraně, které nezraňují, ale zabíjejí.“

„Vlastně by se dalo říct, že mě ta jejich prokletá zbraň zranila, jenže to bylo nepřímé. Několik výstřelů zasáhlo strom, u kterého jsem se skrýval, a ten byl tak neomalený, že mi spadl na nohu.“

„Vchod do jeskyně kryje vodopád, takže je téměř nemožné ho objevit, a proto jsme dobře skrytí. Proto tu zůstaneme několik dní, než se totovci trochu uklidní.“

„Doufám, Galileo, že ti to nebude vadit a nějak to tu s námi vydržíš.“

„O mě se neboj, já to vydržím. A kdyby se stalo, že mi někdo z vás poleze na nervy? Řekněme, že za dveřmi je docela velký rybníček, kam ty protivy můžu odkládat.“

„Abychom tam nehodili my tebe, Galileo,“ vyhrožoval mi Gurač žertem.

„I ty šprýmaři, na to vás je málo, a říkejte mi Isao.“

„Co prosím?“ Guračovi nedocházel význam mých posledních slov.

„Říkal jsem, že vás tu je málo,“ tentokrát jsem předstíral nedovtipnost já.

„Myslel jsem to poslední, to říkej mi Isao?“ vysvětlil, co myslel.

„Tobě se vrátila paměť,“ došlo Tonhutovi.

„Opravdu?“ přidal se nevěřící Gurač.

„Jo,“ odpověděl jsem stručně.

„Kdo tedy jsi?“

„Teď jsem ti to řekl, dokonce dvakrát. Jsem Isao.“

„Tak kdo jsi? A odkud jsi?“ naléhal na mě Tonhut.

„Vidím, že tomu neuteču,“ povzdychl jsem si.

„To neutečeš,“ potvrdil mi Tonhut.

„Ještě bych vás mohl naházet do jezera, ale vy asi umíte plavat, že?“

„To si piš,“ přisvědčil Išjem.

„Tak tedy poslouchajte. Jmenuji se Isao Watanabe a jsem člověk. Můj druh pochází z velmi vzdálené planety jménem Země.“

„Před několika měsíci jsme odletěli z planety Fagara směrem k naší Zemi. Měli jsme letět nejkratší cestou a prozkoumat blízké solární systémy.“

„Před nějakou dobou jsme přistáli na planetě Ivají, což je váš nejbližší hvězdný soused. Na té planetě nás přivítali místní obyvatelé a brzy nám prozradili, že je před nějakými patnácti sty lety napadly bytosti, jenž nazvali Bestie z Hvězd.“

„To se stalo i tady,“ přerušil mě Gurač.

„Ano, a rovněž je navštívil Přítel z Hvězd, který je zachránil. Dokonce tam mají muzeum a v něm je nástěnná freska s vyobrazením onoho muže.“

„Jak ten Přítel z Hvězd vypadal?“ zeptal se Gurač.

„Nebyl to ten, komu my říkáme Dobrý Obr z Hvězd?“ napadlo Išjema.

„S jistotou víme, že to byl člověk a to muzeum je ve městě Aratus.

Údajně se jmenuje po něm.“

„Na Ryzu je město Artus, které se má jmenovat po Dobrém Obru z hvězd. Sice nevím, jestli to tak skutečně je, ale pravdou zůstává, že v té oblasti probíhají archeologické vykopávky,“ sdělil mi Gurač.

„Vím, odtamtud pocházejí i ty laserové zbraně. Podle toho co jsem slyšel, tam měl mít ten váš Obr svou základnu.“

„A město pak postavili na jejích základech,“ usoudil Tonhut.

„To je dost možné, ale mě spíš překvapuje podobnost těch dvou jmen, Aratus a Artus.“

„Máš pravdu, Išjeme, rozdíl je jen v jednom písmenu. Vaši krajané nám řekli vše, co vědí o tom Obrovi. Podle popisu jsme si jistí, že se jednalo o lidského muže. Jenže dochovaný popis není tak přesný, abychom na jeho základě mohli prohlásit: Přítel z Hvězd a Dobrý Obr z Hvězd jsou jedna a táž osoba.“

„Ale jména těch dvou měst tomu dost nasvědčují. Nicméně musíme vzít v potaz uplynulých patnáct století. Za tu dobu mohlo dojít ke značnému zkomolení obou jmen,“ upozornil jsem na jisté okolnosti.

„Víme, že se náš jazyk s postupujícím časem vyvíjí a mění. Ostatně, před oněmi neblahými událostmi jsme používali mnoho různých řečí, ale jména měst se moc nemění,“ Gurač se mnou tak trochu nesouhlasil.

„A co se dělo dál? A jak vlastně vypadají ti Ivajané?“ Gurač mě nasměroval zpět k vyprávění.

„Na Ivají měli problém s obyvateli druhého kontinentu. Nebudu vás zdržovat podrobným popisem událostí. Jen vám řeknu, že ti potíživší našli sklad zbraní, který tam zůstal po bestiích z hvězd a hodlali je použít proti svým sousedům. Naštěstí neúspěšně, a když se to jejich vůdcové dozvěděli, rozhodli se přitvrdit. Oni totiž kromě laserů našli i několik jaderných střel.“

„První střelu si otestovali na jednom malém ostrově. Druhou se chystali vyslat na své sousedy, jenže ta jim selhala. Při následné explozi zahynuli všichni válečníci vůdci.“

„Krátko nato jsme planetu Ivají opustili. A co se tvé další otázky týče, Gurači, Ivajané jsou velmi podobní lidem, jen místo nosu mají asi dvacetimetrový chobot.“

„A jak ses dostal do toského zajetí?“

„To, že totovci zaútočili na Zaru, asi víte.“

„Ano, to zde ví každý, i když totové prohlašují, že to bylo naopak.“

„To slyším poprvé, Gurači.“

„My jsme sem přiletěli krátce před začátkem války a Zaranům jsme nabídli naši pomoc. Máme totiž zbraň, která je velice účinná a dokonce bere zajatce.“

„Jak může zbraň brát zajatce?“

„Celkem jednoduše, Išjeme. Ona totiž nezabíjí, ale uspává.“

„Jenže oni se zase za chvíli probudí. A pak všechno začne znovu.“

„Samovolně se probudí, ale až po třech dnech, Gurači, a to už budou odzbrojeni a přesunuti do zajateckých táborů.“

„Jak tu zbraň používáte? S tabletkami je asi neobcházíte?“

„To by asi nedopadlo moc dobře, Išjeme. Ze zulytů, což jsou naše létající stroje, na ně shazujeme malé kuličky naplněné bakteriemi, které se rozptýlí po okolí a každého rychle uspí.“

„Nebojíte se, že vás sestřelí?“ zeptal se Tonhut.

„To víš, že jsme počítali i s touto variantou, ale i tak to byla nejlepší možnost, jak zastavit boje s minimem ztrát na životech.“

„Něco mi říká, že tebe sestřelili,“ napadlo Tonhuta.

„To ti říká správně.“

„Vážně?“ Gurač nedokázal skrýt své překvapení.

„Jak jinak bych se dostal do toho toského rekreačního zařízení, ve kterém jste mě našli.“

„Chápu, ale co teď s tebou máme dělat? Nenápadný zrovna nejsi,“ chtěl vědět Gurač.

„Potřebuji se dostat z Ragónu. Nejlépe na Zaru, ale ani Ryzu by mi nebyla nepříjemná.“

„To nebude snadné. Jak jsem už říkal, nenápadný rozhodně nejsi. Ale neměj obavy, pár dní se tu zdržíme a mezitím něco určitě vymyslíme,“ uzavřel to Gurač.

Jeskyni jsme opustili až pátý den, ale už druhý den odešli dva muži. Gurač je poslal do přístavního města, kterému říkal Hyrulá. Tam totiž měli několik známých a hlavně důvěryhodných námořních kapitánů.

Gurač, jak mi před jejich odchodem vysvětlil, doufal, že některý z oněch kapitánů bude v přístavu a odveze mě na Ryzu, která je k onomu přístavu mnohem blíže než Zara.

Problém však viděl v tom, jak mě dostat do Hyruly. Hyrula je totiž dole na jihu a my jsme momentálně byli někde pod středem kontinentu Ragón.

Tento problém nakonec vyřešila má otázka.

Napadlo mě, že jezero je napájeno řekou, sice ne moc hlubokou, ale široká je dost. Do jezera tedy přitéká značné množství vody, která musí někam odtékat.

K mému nezměrnému potěšení mi odpověděl, že do jezera přitéká mnoho dalších potoků a několik menších říček a všechna ta voda odtéká jednou velkou a poměrně hlubokou řekou.

A tak jsem se zkusil zeptat, jestli by nebylo možné odplout po řece.

Odpověď, které se mi dostalo, byla velice potěšující. Nedaleko odsud žije starý rybář, který má dostatečně velkou loď, abych se v ní mohl ukrýt. Navíc ji chce prodat, protože je starý a ryby loví už jen prutem z bezpečí břehu.

Jenže je to zapřísáhlý totovec, což situaci poněkud komplikuje, ale Gurač si byl jistý, že to dopadne dobře.

Rozhodl se, že starému muži bude vyprávět, jak se nepohodl se starším bratrem. A tak se rozhodl opustit rodný dům a hledat štěstí někde jinde. Jenže se mu nikde moc nedařilo. Ve všech okolních městech ho bratr vyslídil a hanebně pomluvil, proto odešel až sem, mimo bratrův vliv a intriky.

Se zakoupenou lodí hodlá lovit jezerní ryby a prodávat je dole ve městech a bude-li si veliký bůh přát, najde si hodnou ženu a založí rodinu.

Na mou otázku, čím za loď zaplatí odpověděl, že penězi. Načež s úsměvem od ucha k uchu vstal a odešel do jeskyně sloužící za spižírnu. Za okamžik se vrátil s váčkem peněz.

Pak mi prozradil, že napříč celým Ragónem mají spoustu podobných, bezpečných úkrytů a v nich uskladněné konzervované potraviny a nějaké peníze.

Následujícího rána se plný optimismu vydal koupit onu loď. Já už tak optimistický nebyl, spíš naopak. O to větší bylo mé překvapení, když se v pozdním odpoledni vrátil i s plavidlem.

Drobnou komplikací byly vnitřní prostory. Nahoře na palubě jsem mohl být jen v noci a do podpalubí jsem se pro změnu nevešel. A i kdybych se protáhl dvířky, které vedly dolů, dole bych se už nedokázal ani stočit.

Vyřešili jsme to vyříznutím několika prken v palubě, ze kterých jsme zhotovili jakýsi poklop. V samotném podpalubí pak proběhla demontáž jedné příčné stěny.

Pak mi ještě mí noví přátelé vystlali podlahu slamníky z jeskyně, čímž se z podpalubí stala má soukromá postel. Tedy skoro soukromá, přes den jsem ji měl využívat já, a přes noc zas mí malí přátelé.

Na řece

První den plavby za mou svobodou začal časně zrána. A musím říct, že pro mě nebyl moc příjemný.

Nejen že podpalubí zavánělo rybami, kterých jsem už začínal mít plné zuby. V jezeře žilo mnoho rozličných ryb, a proto jsme je jedli celých pět dní. K obědu, k večeři, dokonce i ke snídani byly zbytky od večeře.

A tak nebylo divu, že jsem jich začínal mít plné zuby, nemluvě o faktu, že se budeme několik následujících dní plavit po řece. Takže ryby z jídelníčku hned tak nezmizí, nemluvě o plavbě po moři.

Předchozího večera jsme si vyzkoušeli plavbu se mnou v podpalubí a pak i na palubě. Přičemž se ukázalo několik problémů, které musely být vyřešeny ještě před vyplutím.

Když jsem byl v podpalubí, musel jsem ležet uprostřed lodi a pokud možno se nehýbat. Prudké pohyby měly za následek rozkývání celého plavidla. A když jsem se přiblížil k okraji, loď se naklonila mým směrem. Nebylo to o moc, ale čím blíž jsem se k boční stěně přiblížil, tím víc se loď naklonila, což by mohlo upoutat pozornost bystrých očí na břehu.

Druhou nesnází byl můj noční pohyb po palubě. Opět nesměl být příliš výrazný. Tylvané jsou zkrátka malí, a tak jim stačí i lodě menších konstrukcí.

A aby toho nebylo málo, i když jsme pluli po proudu, tak jsme nepluli moc rychle. Řeka byla klidná a podle Gurače měla být taková po celém svém toku.

Důvodem naší pomalé rychlosti byl starý motor, který byl slovy Iršifa, totálně vymlácený, a jediné, co se s ním dalo dělat, bylo hodit ho přes palubu.

Kdosi dokonce navrhl, byť žertem, vyrobit vesla a dále plout na vlastní pohon.

Po dvou dnech plavby jsme zakotvili v malé vesnici. Od Išjema jsem se dozvěděl, že se jedná o Guračovu rodnou ves, a i když ji opustil už před lety, stále s jejími obyvateli udržuje styky. Jak přátelské, tak i obchodní.

Gurač s vesničany sice byl zadobře, ale o jeho členství ve skupině náboženských vyvrhelů ve vsi nikdo nevěděl. Proto jsem nesměl opustit podpalubí a v podstatě jsem se nesměl ani moc hýbat. Paluba lodi měla v nejširším místě dva a půl metru. Při takové šířce sice byla dostatečně stabilní na to, aby se udržela na hladině, ale zároveň byla dost vratká a tudíž se musel dávat velký pozor na rozložení nákladu.

A já jsem momentálně byl takovým nestabilním nákladem. Stačilo, abych se převalil na druhý bok, a loď se výrazně zakymácí. A toho by si už někdo mohl všimnout.

Naštěstí jsme se v Guračově rodné vesnici zdrželi jen necelé dvě hodiny. Kacíři doplnili zásoby pitné vody a k mé nezměrné radosti naložili nějaké jídlo. Na oplátku vyložili všechny nachytané ryby.

„Tak jak bylo v rodné vsi?“ zeptal jsem se Gurače, když jsem konečně mohl vylézt z podpalubí.

„Ve vsi je vše v pořádku, ale dole po proudu, skoro až u moře, viděli nějaké neznámé příšery. A ne jen jednou. Také se o nich začínají šířit děsivé zkazky, ale o jejich pravdivosti dost pochybuji.“

„Ty příšery prý vypadají jako mravenci, jenže mravenci měří několik milimetrů. Kdežto ty příšery jsou prý velké jako urostlý muž.“

„O tak velkém hmyzu jsem nikdy neslyšel. Ve společenství sice je několik planet, kde lze narazit na brouky značných rozměrů, ale stále se dá mluvit o centimetrech.“

„Problém je, že já o něm slyšel. Sice jen jakési skazky, ale nepochybuji o tom, že jsou postaveny na pravdivém základě.“

„Určitě jsi už slyšel o čtvrtém kontinentu, o Afanu, který zničili démoni.“

„Ano, o něm jsem už něco slyšel,“ přiznal jsem. „Myslíš, že ty mravenčí příšery pocházejí odtamtud?“ napadlo mě.

„Podle toho co se vypráví, tak tam žijí všelijaké potvory. Jenže mě nenapadá jediný způsob, jak by se sem ty potvory mohly dostat. Tedy pokud to není nějaký výmysl, ale vše, co jsem slyšel, pocházelo od důvěryhodných tylvanů.“

„Předpokládám, že na řece leží mnoho vesnic a měst.“

„To ano, proč se ptáš?“ nedovtípil se Gurač.

„Můžeš se v nich zeptat na ty obří mravence. Tahle vesnice je přece jen hodně vzdálená od míst, kde byli viděni. Tudíž je velmi pravděpodobné, že vše co o nich vědí, pochází jen z doslechu.“

„Očitého svědka jsem nepotkal, ale pro pravdivost těch tvrzení hovoří fakt, že se tím začal zabývat tamní tot a do džungle vyslal průzkumnou skupinu.“

Během několika dní, mí malí společníci navštívili celou řadu vesnic a několik měst, ale všude to bylo stejné. Nikdo nevěděl nic bližšího a průzkumná skupina vyslaná tamním totem se dosud nevrátila.

Zlom nastal v jednom malém městě, vzdáleném asi tři sta kilometrů od míst, kde byli mravenci pozorováni.

Současně s naším zakotvením v přístavu ohlásilo místní rádio zprávu o tom, jak obří mravenci vyvraždili další vesnici.

Celé vraždění přežil pouze duchovní vůdce vesnice. Podle tota ho ochránil veliký bůh, který chrání všechny poctivé věřící. Ostatní tylvané byli příliš hříšní a odklonili se od jediné pravé cesty, proto je stihl trest boží.

Jenže tomu věřil jen málokdo. Drtivá většina tylvanů si myslela, že se duchovní buďto dobře schoval, nebo zbaběle utekl.

Z popisu, který přeživší poskytl, bylo nad slunce jasné, že se jedná o obří mravence. Co se týče jejich přesné velikosti, poskytnutý popis už nebyl tak spolehlivý. Duchovní několikrát použil přirovnání: velcí jako urostlý tylvan. A jindy zase: byli větší než dva tylvané.

Kromě toho je popsal jako kruté stvůry, které se nelítostně vrhají na vše živé. Tylvany či zvíře, všechny roztrhali na kusy. Nejděsivější asi byla skutečnost, že jejich útok neměl zjevnou záminku.

Vesničané je nijak neohrožovali, tudíž se nemohlo jednat o obranu. A kdyby útočili z hladu, tak by pobité tylvany a zvíř pozřeli. Jenže oni vtrhli do vesnice, celou ji vybili a pak zase zmizeli.

„Několik generací po válce s démony se početná skupina odvážných mužů vypravila prozkoumat Afan. Jenže se vrátila jen pouhá hrstka zbědovaných trosek.“

„Vyprávěli o rozličných monstrech, která se na ně vrhala jako smyslů zbavená. A některé druhy prý byli tak nebezpečné, že se jim vyhýbaly všechny ostatní zrudly.“

„A tihle přerostlí mravenci jsou právě tak krutí, což podporuje mou dřívější domněnku, že pocházejí právě z Afanu.“

„Sice to dává smysl, Gurači, ale jak se dostali přes oceán? Nezapomínej, že Afan je dost daleko od všech ostatních kontinentů.“

„Já vím, Tonhute, co jiného by to mohlo být? Na boží trest, jak to popsal místní tot, nevěřím.“

„Tomu nevěří nikdo z nás, ani většina věřících tomu nevěří, ale totovo vysvětlení je jediné, které dává smysl.“

„Nevím, jak se sem dostaly, ale napadá mě několik možností, Išjeme.“

„Tak se s námi poděl o ty své teorie,“ vyzval ho Išjem.

„Jedna z možností je, že totové vyslali průzkumnou skupinu na Afan a ta je sem nějak přivezla. Buď jako černé pasažéry, nebo je mohli přivést záměrně.“

„To jako, že by totové úmyslně přivezli takové bestie a pak je pustili na vlastní lidi,“ zděsil se Išjem.

„To si nemyslím, spíš bych řekl, že je hodlali použít jako zbraň proti Zaře a Ryzu. Jenže se jim něco šeredně pokazilo a bestie utekly.“

„To by jim bylo podobné, samozřejmě by vše okamžitě popřeli, jak je jejich zvykem,“ okomentoval to Tonhut.

„Mluvil jsi o několika možnostech,“ připomněl jsem mu.

„Jsou to přeci mravenci, Isao. Ti se, jak známo, líhnou z vajíček. Takže by se klidně mohlo stát, že sem nějaké to vajíčko, nebo spíš skupinu vajíček, přineslo samo moře.“

„To by asi možné bylo,“ připustil jsem, „ale přijde mi to jako extrémně nepravděpodobné. Plavba po moři trvá týdny, a vajíčka by se za tu dobu určitě stihla vylíhnout. A co by si několik mravenců počalo na širém moři a bez potravy?“

„To je pravda, ale co o nich víme? Třeba jim trvá několik měsíců než se vylíhnou,“ chytal se Gurač stébla trávy.

„Třeba dokáží hibernovat, nebo tak něco,“ podpořil jeho teorii Išjem.

„Možné je ledacos,“ uznal jsem, „každopádně to teď a tady nevyřešíme.“

„Souhlasím,“ souhlasil se mnou Gurač. „Odsud se toho moc nedozvíme a oblastmi, kde se ti obří mravenci vyskytují, musíme tak jako tak proplout.“

Mravenci

„Raději se schovej do podpalubí, Isao,“ vyzval mě Tylak, náš současný kormidelník. „Sice je ještě tma, ale blížíme se k velké vesnici, a jestli si nás tam někdo všimne, tebe určitě nepřehlédne.“

S Tylakem jsem se rozhodně nemínil hádat, souhlasil jsem s ním. Sice se už blížilo ráno, ale vesničané budou ještě spát až kolem nich proplujeme. Jenže s ohledem na ty mravence bude vzhůru několik strážných, a já opravdu nejsem snadno přehlédnutelný.

Ledaže by tylvan držící stráž měl slabý zrak, přece jen je ještě noc, i když je velice světlá. Podle Tonhuta je to způsobeno letním slunovratem, který má nastat za několik dní.

Nejspíš se bude jednat o podobný jev, jako máme doma, na Zemi. Přibližně měsíc kolem letního slunovratu se slunce nedostane dál než na osmnáct stupňů pod obzor.

Podle mé sestry, amatérské astronomky, v té době nenastává astronomická noc, protože slunce svítí do svrchní vrstvy atmosféry po celou noc, a proto jsou noci tak jasné a hvězdy špatně pozorovatelné. Ale zde je ten jev mnohem výraznější.

„Už zas můžeš vylézt, Isao,“ zavolal na mě Tylak, když jsme byli hodný kus za vesnicí. „Kus dál po proudu je další vesnice, ale tam doplujeme asi za půl hodiny.“

„Zase budu muset zalézt,“ povzdychl jsem si.

„Asi by to bylo lepší, i když vesnice není přímo u řeky. Řeky se dotýká pouze úzkým okrajem. Zbytek je postaven na potoce, který se vlévá do této řeky. Ale nějaké stráže by tam mohly být.“

„Rozumím, krátkozraké stráže nemají nikde,“ povzdychl jsem si.

Kolem druhé vesnice jsme propluli bez potíží, ostatně tak tomu bylo po celou dobu naší plavby. Jenže u třetí vesnice naše štěstí zakoplo.

„Mravenci!“ zakřičel někdo nahoře na palubě.

Během několika vteřin byli všichni spící zcela probuzení a na palubě. i já jsem se odvážil vystrčit hlavu. Nechtěl jsem vylézt celý, ne že bych se bál, ale nechtěl jsem ohrozit své průvodce.

Noc byla velmi světlá, navíc se už rozednívalo, a to, co jsem viděl, bych raději neviděl. Vesnice se jen hemžila obřimi mravenci. Popis, který jsem dříve slyšel, byl věrný tomu, co jsem viděl na vlastní oči. Mravenci byli velcí jako urostlý muž. Tedy, urostlý tyľvan. Já jsem jednou takový, ale urostlý rozhodně nejsem.

Spoušť byla příšerná, mravenci trhali vše živé na kusy. Dobytek i tyľvany, nešetřili nikoho, staré ani mladé. Zabíjeli vše, co bylo živé.

Viděli jsme, jak vnikají do domů. Někteří se pokoušeli skrýt na střechách – marně. Všiml jsem si jak někdo vylezl na strom, ale ani tam nebyl dlouho v bezpečí.

„Měli bychom jim pomoci,“ slyšel jsem, jak někdo navrhuje, i když to znělo dost poděšeně.

Odpověď jsem neslyšel žádnou – nedivil jsem se. Už totiž nebylo komu pomoci. Mravenci už jen dokončovali své dílo zkázy.

„Měli bychom se vrátit a varovat vesnice, kterými jsme už propluli,“ navrhl jsem.

Proti nebyl nikdo, a tak jsme otočili loď zpět.

V první vesnici to proběhlo vcelku dobře. Místní nás sice požádali, abychom zůstali a pomohli jim s obranou. Jenže dřív, než jim mý průvodci stihli dát zamítavou odpověď, duchovní vesnice to zavrhl se slovy: „My jsme v bezpečí, veliký bůh nám poskytl ochranu v podobě dvaceti božích bojovníků se svatými zbraněmi.“

Čímž myslel zbraně vyrobené podle ukradených démonických zbraní z Ryzu.

A tak jsme se vydali na cestu do druhé vesnice. Tam se pro změnu pokusili mé druhy zadržet a donutit je, aby jim pomohli s případnou obranou vesnice. Naštěstí jim to nevyšlo a nám se podařilo uniknout.

Třetí vesnice byla úplně jiná. Místní mým společníkům zdvořile poděkovali. A protože měli funkční telefon, mohli naši zprávu poslat dál, a to mnohem rychleji než my. My jsme se tak mohli znovu otočit a vydat se původním směrem.

Když jsme se blížili k vesnici, která jako první obdržela naše varování, zaslechli jsme hluk boje.

Nebylo pochyb, vesnice čelila útoku mravenců. Po několika minutách jsme se dostali na dosah od jediného mola a to, co jsme viděli byla učiněná hrůza.

Obří mravenci řádili stejně, jako před několika hodinami ve vsi o kus dál po proudu. Rozdíl byl v tom, že zde ještě nebyl konec, i když ten se kvapem blížil.

Soudě podle toho, co jsem viděl, z oddílu božích bojovníků zbývali už jen dva, a ti ustupovali k molu i s oním duchovním.

Když je od mola dělilo několik posledních metrů, po jejich levici se objevil mravenec a hned se na ně vrhl.

Takzvaní boží bojovníci si ho v okamžiku všimli a hned po něm začali střílet, jenže to nemělo žádný viditelný účinek. Mravenec se bez obtíží dostal k prvnímu bojovníkovi a v několika vteřinách ho rozcupoval, a to doslova.

Pak se vydal ke druhému, jenže po dvou krocích zavrával a padl k zemi. Proč? Nevím. Možná ho druhý bojovník trefil do nějakého zranitelného či poraněného místa, nebo zaúřadovalo pouhé množství zásahů.

Na okamžik to vypadalo, že se dva zbývající muži dostanou na molo a do malé loďky, která tam kotvila. Jenže jim to nebylo souzeno. Tentokrát na scénu vstoupilo hned pět mravenců a bez váhání zaútočili.

Už jsme byli velice blízko a tak se průvodci chopili zbraní a zahájili palbu na mravence. Jejich zbraně účinkovaly přesně, jak měly. Jeden zásah – jeden mrtvý mravenec. Tudíž nebylo divu, že hned bylo po všem.

Jenže než se mí společníci chopili svých zbraní a zastřelili všechny mravence, druhý bojovník padl, ale duchovnímu se podařilo dostat do loďky. Ne, že by to mělo nějaký smysl.

Všichni jsme se věnovali dění na molu a v jeho pozadí, proto nebylo divu, když nám unikl osamělý mravenec pohybující se po spodní konstrukci mola. Všimli jsme si ho, až když skákal do loďky a na duchovního vůdce vesnice.

Od masakru vesnice, tuším, že se jmenovala Pota, uplynul více jak jeden den a my, jestli se to tak dá říct, jsme byli hluboko v mravenčím území. Cestou jsme propluli kolem několika zničených vesnic.

Vystupovali jsme na břeh a pátrali po přeživších, avšak bezvýsledně. Ve čtvrté vsi jsme si všimli pohybu v houští, což v nás vzbudilo myšlenku, že se na nás usmála matka štěstěna.

Opak byl pravdou. Z onoho houští se na nás vrhl tucet mravenců. Jen se štěstím se nám podařilo prchnout zpět na loď, odkud jsme mravence postříleli.

Mohli jsme se zastavit ve vsi a začít střílet, jenže mravenci byli příliš rychlí, proto byl lepší volbou útek. A střelba během útěku? Řekněme, že mí společníci nejsou elitní střelci, a já už vůbec ne. Prchat ze všech sil a zároveň se otáčet a střílet po rychlém pronásledovateli je opravdu obtížné.

Po této nepříjemnosti jsme se spokojili s pouhým voláním z bezpečí našeho plavidla. Mravenci, jak se ukázalo, nemají rádi vodu. Někdo předložil domněnku, že mravenci neumí plavat.

„Co je to?!“ zvolal z přídě Zurf.

Všichni jsme se podívali směrem, kterým se díval. Netrvalo mi dlouho a našel jsem to, co viděl Zurf.

Nemohlo být sebemenších pochyb, hodný kus od břehu, tři sta metrů, možná i víc, stálo mraveniště. A bylo velké, i když při velikosti těch potvor zas tak moc velké nebylo. Nejspíš je zčásti pod zemí, ale ta planina kolem. Nikde ani stromeček. Podle všeho je všechny použili na stavbu.

„Jak daleko je moře?“ zeptal jsem se Gurače.

„Už jen kousek, nanejvýš pět hodin plavby.“

„Jestli si dobře vzpomínám, říkal jsi mi, že v místě, kde se řeka vlévá do moře, není žádné město, ba ani vesnice.“

„Vidíš támhle ty skály?“ ukázal mi o kus dál po proudu.

„Jo,“ přitakal jsem.

„Tak ty skály jsou až k moři. Kdyby tam někdo chtěl něco postavit, musel by je nejprve odstranit. Je to téměř neprůchodná oblast. Mezi skalami se sice dá projít, ale místa tam je proklatě málo. Navíc to je samý prudký a kamenitý sráz.“

„Je tam jen jedno zajímavé místo. Asi v půli cesty je velká zátoka, nebo možná menší jezero. Nevím, co je správné.“

„Každopádně, tam je pěkný kus rovné a pevné půdy. Malá vesnice by se tam krásně vešla. Jenže by už nezbylo místo na pole, pastviny a tak podobně. A kolem dokola jsou jen prudké skály.“

„Ve vodě jsou nějaké klády,“ vyrušil nás Tonhutův výkřik, následovaný nárazem do oněch klád.

„Zastavit motor!“ zakřičel Gurač na Iršifa, který zrovna stál u kormidla. Ne že by to rozměry našeho plavidla potřebovaly.

„Ve vodě jsou nějaké stromy,“ přidal se k Tonhutovi Išjem.

„Tak tam jsou klády, nebo stromy?“ chtěl vědět Gurač.

„Jsou to stromy a jejich větve se proplétají dohromady,“ vysvětlil mu Išjem.

„Můžete je odstrčit?“

„Zkusíme to.“

„To nepůjde,“ vmísil jsem se mezi ně. „To, do čeho jsme narazili není několik zapletených stromů, ale celý most.“ Díky své výšce jsem to viděl mnohem lépe, a tak jsem mohl odhadnout, o co se jedná.

„Most? Co by tady dělal most? A kdo by ho postavil?“ Zurfovi nedocházelo, co to znamená.

„Koukni se na břeh, ty bambulo,“ Gurač ho za mě nasměroval správným směrem.

„Že by mravenci postavili most, a k čemu by jim byl?“

„Nemohlo by to nějak souviset s druhým břehem?“ Tentokrát ho správným směrem nasměroval Išjem.

„Všichni si vezměte nějaké sekery a bidla. Ten mravenčí most musíme rozbít, jinak se dál nedostaneme,“ nařídil Gurač.

„My se možná nikam nedostaneme, ale oni ano,“ upozornil nás Tonhut na dění na břehu.

„Isao, budeš nás krýt. Iršife, buď připravený okamžitě nahodit motor a plout...“ Gurač se na okamžik odmlčel a pak dodal. „Kamkoliv to půjde.“

Po několika úderech sekery mravenci vyrazili, aby bránili svůj most. Puška, kterou mí malí přátelé upravili na mou velikost, nezahálela ani na okamžik. Mravenci padali jeden po druhém, přesto se k nám pomalu, ale vytrvale blížili.

„Mravenci na pravém břehu!“ zařval Iršif, který jako jediný měl čas rozhlížet se po okolí a tak nám mohl dát včasnou výstrahu.

Na okamžik jsem se ohlédl, abych zjistil, že první mravenec právě vstoupil na most. Pravý břeh byl naštěstí o dost dál než ten levý. A tak jsme měli trochu času k dobru. No dobrá, zas tak moc času to nebylo, jen několik desítek vteřin, nejvýše minuta. Ale i to se počítá.

Prásk! Ozvala se rána, vzápětí druhá a třetí. Ohlédl jsem se a zjistil, že se Iršif chopil zbraně a začal pálit po mravencích na pravé straně mostu. Okamžitě jsem se začal věnovat své straně a své porci přerostlého hmyzu.

Mravenci už byli několik metrů od nás, když se loďka pohnula vpřed, unášena říčním proudem.

Všichni muži hbitě naskákali na palubu, odhodili bidla a sekery, načež spěchali ke svým zbraním. V tom momentě na palubu dopadl mravenec.

Já jsem svou stranu stále hlídal, ale nedošlo mi, že se Iršif chopil kormidla a přestal sledovat pravou stranu. Což byla chyba. Měl dál střílet po mravencích a kormidlo nechat kormidlem. Těch pár neřízených metrů, které jsme potřebovali ke vzdálení od mostu, by nás nijak neohrožovalo.

Mravenec se ničím nezdržoval a vrhl se na prvního tylvana, kterého zahlédl. Shodou okolností to byl Gurač.

Ani já neváhal, zamířil jsem a vystřelil. Střela šla přímo do mravencova oka.

Mrtvý mravenec padl na naši palubu. Jenže pro Gurače už bylo příliš pozdě.

Zátoka

„Vidím něco, co vypadá jako ústí zátoky!“ ohlásil nám Išjem.

Gurač byl jediný z mých průvodců, který se na této řece vyznal a vzhledem k neblahým událostem u mravenčího mostu jsme se rozhodli v oné zátoce zakotvit a strávit tam několik dní. Tamní prudké a vysoké skalní stěny by nás měly spolehlivě ochránit.

Nehledě na to, že díky naší plavbě po řece jsme ušetřili spoustu času, loď která mě má dopravit na kontinent Ryzu bude na místě našeho setkání až za několik dní.

„To jsi říkal už dvakrát,“ připomněl Kupej jeho dva dřívější omyly.

„Tak si to pojď vyměnit, když jsi tak chytrý,“ bránil se Išjem.

Naštěstí žádná výměna, ba ani další dohady, nebyly zapotřebí. Tentokrát to doopravdy bylo ústí dlouho vyhlížené zátoky.

„Vidím nějaké stavby!“ ohlásil Išjem v okamžiku, kdy jsme vpluli do ústí zátoky.

„Isao, schovej se do podpalubí,“ vyzval mě Tonhut vcelku zbytečně. Už jsem se totiž natahoval po poklopu.

„Kolik tam těch budov je a jak jsou velké?“ zeptal jsem se přes pootevřený poklop. Během spěšného přesunu do podpalubí jsem se ani nestihl rozhlédnout, takže jsem neměl téměř žádné ponětí o tom, co nás obklopuje.

„Čtyři větší budovy a jedna malá. Nevidím tam žádný pohyb.“

„Že by to bylo opuštěné?“ napadlo mě.

„Možná,“ připustil Tonhut, „ale ty budovy nevypadají moc staře a Gurač se o žádných stavbách nezmiňoval.“

„Otázkou je, kdy, tu byl naposledy,“ ozval se Kupej.

„Nevím kdy tu byl naposledy, ale s naprostou jistotou vím, že v uplynulých třech letech tady určitě nebyl,“ Išjem zareagoval na Kupejova slova.

„Na tom nezáleží, důležité je, že tu ty stavby jsou teď. Minulost nechme minulostí. A jestli chcete vědět, kdy tu byl Gurač naposledy, tak na to jste se měli zeptat Gurače, dokud to šlo,“ odbyl to Tonhut.

„Vidím nějaké molo,“ ozval se po chvíli ticha Tylak.

„Tak u něj přistaneme,“ rozhodl Tonhut, který se po událostech u mravenčího mostu, tak nějak nevědomky, ujal velení nad naší družinou.

„Bud'te opatrní,“ nabádal jsem své průvodce, když se chystali vystoupit na břeh. „Nemám raději vylézt a jít s vámi?“ nabídl jsem se.

„Radši ne, místní by se tě dozajista polekali. A o vyděšené tylvany nemáme zájem,“ odmítl mou nabídku Tonhut.

„Alespoň pro teď,“ ozval se Kupej.

„Jdeme,“ nařídil Tonhut, přičemž zcela ignoroval Kupeje.

„Tylak, Zurf a Kupej půjdou napravo. Já, Iršip a Išjem půjdeme nalevo. Nejpozději za půl hodiny se tu všichni sejdeme a mějte oči na stopkách. Nějak se mi to tu nechce líbit.“ Načež se rozešli.

Svým nenápadným periskopem jsem napjatě sledoval blízké okolí mola a několikrát jsem svůj pohled stočil směrem k ústí, ale za celou dobu jsem nic zajímavého neviděl.

Po nějakých dvaceti minutách se vrátila Tylakova skupina a krátce nato i ta Tonhutova.

„Nenašli jsme ani stopu po tom, kdo to tu vybudoval,“ stručně nám sdělil Tylak, co jeho skupina našla. Nebo spíš, nenašla.

„Ani my jsme nebyli úspěšní. Vypadá to, jako by to tady někdo postavil a pak prostě odešel,“ uvažoval Tonhut.

„Pokud ano, tak to muselo být nedávno. Písek okolo mola je značně ušlapaný a na několika místech jsem viděl i zbytky stop,“ Iršip se s námi podělil o svůj nález.

„Nějaké vodítko k účelu těchto staveb?“ zeptal jsem se.

„Ta nejvzdálenější budova musela sloužit jako ubytovna. Napočítali jsme v ní třicet lůžek a ta druhá je plná nějakých klecí,“ odpověděl mi Tylak.

„Jakých klecí?“ zeptal se trochu překvapený Tonhut.

„Nic zvláštního, jen klece na velkou zvěř,“ přispěchal s odpovědí Kupej.

„A co jste našly vy, Tonhute?“

„V té malé budově musel bydlet velitel tohoto tábora, Isao. A co se větších budov týče? Ta vzdálenější sloužila jako kuchyň, jídelna a zřejmě i jako společenská budova.“

„Ta bližší je o něco zajímavější. Sice je v ní všechno rozbité, ale nemůže být pochyb o tom, že to byla nějaká laboratoř.“

„Kdo by tady stavěl laboratoř a pak ji rozbíjel?“ To Zurf vyslovil nahlas otázku, která nás napadla všechny.

„Nevím, ale nikde jsme nenašli jediného tylvana, ať už živého, či mrtvého,“ konstatoval Išjem.

„Tak se mi zdá, že si tu někdo postavil nějakou výzkumnou základnu. Pak se mu něco nepovedlo, a tak ji on, nebo spíš oni, opustili,“ uvažoval jsem nahlas.

„Ale co by tu kdo zkoumal? na tak odlehlém místě.“

„Těžko říct, Iršife. Můžeme to tu pořádně prohledat, přesto na původní účel této základny nemusíme nikdy přijít.“

„Rád bych se podíval na tu laboratoř. Vejdu se tam?“ Vzpomněl jsem si, že malí obyvatelé této planety mají nízké stropy v oblíbě.

„Nebude to moc pohodlné, ale asi se tam vejdeš. Stropy jsou poměrně vysoké ve všech budovách,“ vysvětlil mi Tonhut.

„V tom malém domku jsou normální stropy, ale v těch velkých budovách jsou vysoké,“ Tylak pohotově doplnil Tonhutovu odpověď.

„A co Gurač?“ zeptal se za všechny Išjem.

„Žádná změna. Pořád je v bezvědomí.“

„Není divu, po tom, co ztratil tolik krve je div, že ještě žije,“ usoudil Zurf.

„To ano, ale prvních několik hodin obvykle bývá nejtěžších. Když je raněný přežije, bývá z půlky vyhráno,“ domníval se Kupej.

„Nerad vám беру iluze, přátelé. Ohledně Guračova stavu ještě není nic jisté, každým okamžikem může zemřít,“ musel jsem nám všem nalít čistého vína. „Pahýl té nešťastné ruky jsme mu sice hned zaškrtili a po chvíli se nám podařilo zastavit krvácení úplně.“

„Jenže během té doby se mu do krevního oběhu mohlo dostat cokoliv. Dost pochybuji, že si ten zatracený hmyzoid řádně vydezinfikoval kusadla, než se s nimi na nás vrhl.“

„Myslíš si, Isao, že by se u Gurače mohla objevit nějaká infekce?“
pochopil Tonhut.

„Pevně doufám, že se nic takového nestane, ale možné je ledacos.“

„Takže nám nezbývá nic jiného, než doufat ve štěstí.“

„Nebylo by lepší přesunout ho na břeh? Lod', i když je ukotvená, se stále pohupuje.“

„Klid na břehu by mu dozajista pomohl, Išjeme, jenže stále nevíme, co se tu stalo. Co když budeme muset narychlo odplout?“

„Takže zůstane na lodi,“ uzavřel tuto debatu Tonhut.

„Mohli byste se tu ještě jednou porozhlédnout a podívat se po nějakých lécích proti bolesti a také něco proti infekci. Já bych se zatím podíval do té laboratoře.“

„Myslíš, že se tam dozvíš něco o účelu těchto staveb?“

„Spíš si to jen potvrdím, Išjeme.“

„To znělo, jako bys věděl, proč tu někdo postavil tyto budovy.“

„Nevím, ale domnívám se, Tylaku.“

„K čemu podle tebe sloužily tyto stavby?“ zeptal se mě Tylak s jistým posměškem.

„Rozhlédni se kolem, co nás obklopuje? Kromě skal.“

„Asi mra...“ Zastavil se uprostřed slova, když mu došlo, kam mířím.

„Ty se domníváš, že to tu má něco společného s těmi obřími mravenci?“

„Ano, díky těm strmým skalám to tu je dobře izolované od okolí. A pouhých několik kilometrů odsud se řeka vlévá do moře.“

„Ale po mravencích jsme nenašli žádné stopy,“ Išjem poukázal na chybu v mé domněnce.

„Je to jen domněnka, příteli. Pravděpodobnost, že to tu nějak souvisí s tím přerostlým hmyzem, není moc velká. Přesto si myslím, že tomu tak bude. A to, že tu nejsou žádné stopy po mravencích?“

„Mohli tu být před několika měsíci, navíc tu mohli mít jen několik málo jedinců.“

„Na jak dlouho odhaduješ, těch několik měsíců?“

„Nevím, Tonhute, ale vzpomeň si na mraveniště, které jsme viděli, plus všechny ty pokácené stromy a tu spoustu mravenců nahoře na řece.“

„Co je s tím pekelným hnízdem?“ nechápal Kupej.
„Je velké,“ napověděl jsem mu.
„To i ti mravenci,“ stále mu nic nedocházelo.
„Ano, je velké. Jenže postavit tak velké mraveniště zabere nějakou dobu. Navíc si myslím, že jeho větší část je ukrytá v podzemí.
„Podle čeho tak soudíš?“
„Nejsem odborník na mravence a ani jsem je nepočítal. Přesto se domnívám, že jich je příliš mnoho, než aby se tam vešli všichni.“
„Těch mravenišť může být víc,“ navrhl Tylak.
„To nelze vyloučit, ale ať už tomu je jakkoliv, skutečností zůstává, že to musí trvat dost dlouho, než vznikne tak veliké mraveniště. A to nemluvím o čase potřebném k rozmnožení samotných mravenců.“
„Takže to nedokážeš odhadnout?“ ujišťoval se Tonhut.
„Ne, ale nepřekvapilo by mě, kdyby tam byli už několik let.“
„Gurač tu nebyl nejméně tři roky,“ připomněl nám Išjem.
„V tom případě můžeme předpokládat, že to tu není déle než tři roky. Včetně mravenců,“ ukončil jsem diskuzi.

Od zakotvení v zátocě uplynulo pět dní a o skutečném účelu okolních budov jsme nezjistili nic, ale získali jsme léky potřebné pro zraněného Gurače. Díky tomu se jeho stav velmi rychle zlepšoval.

Dokonce to bylo tak rychlé, až mě to překvapilo, ale podle mých přátel to bylo naprosto normální.

„Támhle se něco pohnulo!“ náhle zvolal Kupej, který byl zrovna na hlídce, kterou jsme drželi nepřetržitě.

„Kde?“ zeptal se Išjem, který k němu dorazil jako první.

„Tam u toho malého domu,“ odpověděl.

„Co to bylo?“

„Nevím.“

„Mohl to být mravenec?“ napadlo Tylaka.

„Nevím, co to bylo, jen se tam něco mihlo, ale mravenec to určitě nebyl.“

Kolem domku je jen nízká tráva. V té se jen tak něco neschová, uvažoval jsem v duchu. Není tam ani strom či keř.

„Všichni si vezměte zbraně. Jdeme se tam podívat,“ rozhodl Tonhut.

„Isao, ty zůstaň s Guračem.“

„Buďte opatrní,“ v odpověď se mi dostalo jen pobaveného úšklebku.

Když mí společníci odešli, příkrčil jsem se. Ani nevím proč, ale setrval jsem tak až do jejich návratu, a ani pak jsem se neukázal. Oni se totiž nevrátili sami. Byl s nimi nějaký tyľvan.

Všichni se usadili na břehu, kde jsme měli malé ohniště, na kterém jsme si vařili jídlo. K mé velké nelibosti to byly stále ryby.

„Kdo jsi a co tu děláš?“ zeptal se Tonhut.

Muž chvíli mlčel, ale pak se rozhovořil.

„Jsem ctihodný tot Truhek a jsem velitel této základny. Před nějakou dobou nás přepadly nějaké bestie a pobily všechny mé strážce a otroky.“

„Já jsem to přežil jen díky osobnímu bunkru pod mým domem a pevné víře ve velikého boha a jeho proroka Togase.“

„Vaše loď, jak vidím, bude dostatečná pro přepravu mé osoby. Musím se co nejrychleji dostat do Ašjulu, nebo alespoň někam, odkud se s Ašjulem spojím.“

„Není pochyb, že vás sem poslal sám Velký bůh, abyste se stali mými novými otroky a pomohli mi dokončit můj úkol.“

„Ani na okamžik nepochybují o tom, že se této nesmírné pocty, které se vám nyní dostalo, ujmete s hrdostí a budete mi věrně sloužit.“

„Na palubě máme vážně zraněného přítele,“ prozradil mu Tonhut, aniž na sobě dal znát znechucení nad mužovými slovy.

„Jak moc vážná jsou jeho zranění?“ zeptal se tot, v jeho hlase přitom nebyl slyšet jediný tón upřímnosti.

„Před několika dny přišel o ruku. Ale zotavuje se velmi dobře. Za několik dní bude schopen další plavby,“ vysvětlil Tonhut.

„V tom případě pro něj bude lepší, když zde zůstane. My musíme vyplout co nejrychleji. Za jak dlouho budete připraveni k vyplutí?“

„Vyplout můžeme hned, jenže my svého přítele neopustíme,“ Tonhut se začínal vzpírat totovým slovům.

„Vzpíráš se mi, otroku?“

„Já nejsem žádný otrok,“ odpověděl klidně Tonhut.

„Vzpíráš se mé vůli!“ rozčílil se tot. „Já jsem Truhek, jeden z nejmocnějších totů! Mé slovo je zákon a jakýkoliv odpor proti mé vůli je zločin a rouhání!“

„Isao, mohl bys přijít sem k nám?“ zavolal na mě Tonhut.

„Dobrý Obr z Hvězd,“ pronesl tot Truhek, když mě spatřil. „Bůh a jeho prorok mi jsou příznivě nakloněni,“ dodal potěšeně.

„Vítej na Tylvě, ó veliký,“ přivítal mě patolízalsky. „Co tě k nám přivádí, ó mocný?“

„Poměry na tomto světě mě silně znepokojují,“ rozhodl jsem se přistoupit na jeho hru, alespoň na chvíli.

„Víme o tom a vši silou se snažíme vše uvést ke spokojenosti boží i prorokově. Jenže naši sousedé z Ryzu, a hlavně Zary nám to neustále ztěžují.“

„Jak vám to ztěžují?“

„Neustále odmítají naše moudrá a bohobojná rozhodnutí, navíc to jsou kacíři.“

„Žádný tylvan není dokonalý a rozhodně nemá patent na rozum. To platí i pro vás, toty,“ dodal jsem, když jsem viděl jeho spokojený úsměv. Nutno podotknout, že mu poněkud zhořkl. Asi se považoval za neomylného.“

„Ó pane, porad' mi. Nutně potřebuji pomoc těchto dobrých mužů, proto jsem z nich učinil své otroky. Čímž jsem na ně vložil svou posvátnou ochranu. A tento otrok se mi nyní vzpírá a odmítá splnit mé rozkazy.“

„Pokud jsem dobře slyšel, nařídil jsi jim, aby zde ponechali svého těžce zraněného druhu.“

„Tíha mého poslání má mnohem větší cenu než život jednoho zraněného otroka.“

„Život myslící bytosti je posvátný,“ namítl jsem. „Kdo jsme, abychom rozhodovali o životě a smrti?“

„Mně toto právo svěřil bůh, tím, že si mě vybral a učinil ze mě vysoce postaveného tota,“ namítl Truhek.

„Co je tvým posláním, že to považuješ za cennější než život svého bližního?“ zeptal jsem se.

„Naši základnu vyhubili velcí mravenci,“ odpověděl zdráhavě.

„Jak moc byli velcí?“ zeptal jsem se, ačkoliv to bylo zbytečné. Jeho odpověď mi potvrdila většinu mých domněnek ohledně této malé základny, nebo co to tu bylo, či bývalo.

„Jako urostlý muž, jistě pochopíš, že takovouto zprávu musím urychleně poskytnout i ostatním totům.“

„A kdy se to stalo?“

„Před čtyřmi měsíci.“

„A to jsi tu celou dobu jen seděl a čekal? To ses ani nepokusil odsud odejít?“ zeptal jsem se trochu vyčítavě, i když mi bylo jasné, že odejít nemohl, kolem jsou strmé skály a na vodě nebyla žádná loď.

„Nešlo to, ó veliký, okolní skály jsou pro mě příliš strmé a naše loď se potopila při útoku mravenců,“ potvrdil vše, co jsem si myslel.

„Kde tedy jsou ti mravenci?“ zeptal se Tonhut za mě.

„Nechápu, jak to dokázali, ale nějak se jim podařilo vylézt po skále nahoru.“

„A jak se sem dostali? Pokud vím, tak takoví tvorové žijí pouze na Afanu,“ zkusil jsem z něho vytáhnout doznání.

„Nevím, jak se sem dostali, ale jedné noci na nás zaútočilo dvacet velkých mravenců, a pobili všechny mé strážce a otroky.“

Dvacet mravenců, přesně tolik klecí jsme tu našli a všechny byly poničené, jako by z nich něco uniklo ven hrubou silou, pomyslel jsem si.

„Jediné, co mě napadá, je, že je sem přivezli zaranští kacíři.“

„A co jste zde dělali? Na tak odlehlém a nepřístupném místě?“ zeptal jsem se, aniž bych nějak zareagoval na jeho nařčení Zaranů.

„Studovali jsme kugy. Jsou to velice zajímavá zvířata. Žijí pouze v těchto skalách a dokážou se udržet i na té nejstrmější skále.“

„Proto jste tu měli ty klece?“

„Ano, kugy nám sice nejsou nebezpečné, ale jsou divoké.“

„Co se s nimi stalo?“

„Mravenci vnikli do klecí a pobili je, stejně jako mé strážné a otroky,“ Truhek mi poskytl celkem věrohodné odpovědi. Jenže se dopustil chyby, která jeho slova vyvracela.

„Ty klece jsem viděl, všechny byly vylomené zevnitř, né z venčí. Ty nám tu lžeš, tote Truheku. Vy jste tu nezkoumali nějaké kugy, ale právě ty mravence.“

„To je lež!“ rozčílil se tot. „Nevím, co ti tihle navykládali za bludy, ale my totové jsme svatí muži a nejsme schopni lhát. Proto jsou naše slova zákonem!“ pokoušel se mě přesvědčit o své neomylnosti.

„Tvrzení o tvé neomylnosti je jen další z řady tvých lží, tote. Kdybys byl neomylný, věděl bys, že nejsem Dobrý Obr z Hvězd,“ to ho poněkud zarazilo.

„Tys mi lhal,“ obvinil mě tot.

„Jediný, kdo tu lhal, jsi ty, tote,“ vrátil jsem mu obvinění.

„Řekl jsi mi, že jsi Dobrý Obr z Hvězd.“

„Ne, to jsem nikdy neřekl. Tak jsi mě nazval ty a já ti to nijak nevyvrátil,“ připomněl jsem mu okamžik našeho setkání.

„Lžeš.“

„Koukám, že tvoje neomylnost znamená, že pravda je to, co se ti v danou chvíli hodí nejvíc.“

„Urážíš mě, démone?“

„Vida, tak teď už jsem démon. Budeš na mě také zkoušet svěcenou vodu? Jestli ano, tak ti předem říkám, že nefunguje. Jednak nejsem démon, a také to je naprostý nesmysl. Svěcená voda je pořád jen voda.“

„Teď už to chápu, vy jste zaranští kacíři, jste špioni.“

„Přestaň si už vymýšlet a raději nám řekni, jak to doopravdy bylo s těmi mravenci.“

„Mravenci jsou vaše dílo!“ vykřikl na mě své obvinění.

„Viděl jsem tu růst Zidu,“ pronesl Kupej, načež tot poklesl v ramenou.

„Toho se neopovážíte,“ pronesl tot poněkud bázlivě. „Ze své autority vám to zakazují,“ pokusil se ještě nařídít.

„Co je to ta Zidu?“ zeptal jsem se, když v táboře zavládlo krátké ticho.

„Zidu je zajímavá bylina,“ ujal se vysvětlování Kupej. „Také se jí říká bylina důstojnosti, nebo bylina pravdy. Každý, kdo vypije odvar z jejích listů, nedokáže lhát.“

„Tak to do něj nalijte,“ vyzval jsem je, neznaje zbytek, „protože pravdu se od něj jinak nedozvíme.“

„Nech mě domluvit, příteli. Ono to má takový malý háček.“

„Je snad smrtelně jedovatá?“ napadlo mě.

„To ani ne, spíš se jedná o tu důstojnost. Lektvar účinkuje asi hodinu, pak dotyčnému přestanou fungovat svěrače,“ dovysvětlil mi Kupej.

„A nefungují po následující týden,“ doplnil Iršif.

„Tak proč jí říkáte bylina důstojnosti, když to je bylina nedůstojnosti.“

„Asi to zní lépe,“ odtušil Tonhut.

„Obávám se, že nemáme na výběr. Kupeji, dojdi natrhat listy Zidy,“ rozhodl Tonhut.

Shledání

„Paní prezidentko,“ má sekretářka mě vyrušila od práce. „Právě vám dorazila zpráva od starostky města Tuluta.“

„Nemohlo by to chvíli počkat, Hyzí?“ zeptal se můj asistent.

„Jen pokračujte,“ vyzvala jsem ji. „Co má na srdci starostka z Tuluty?“

„Před dvěma hodinami tam zakotvila loď z Ragónu.“

„Invaze, nebo uprchlíci?“ skočil jí do řeči můj asistent se svou nezapnou poznámkou.

„Ani jedno. Na palubě byl jeden spoutaný tot a jeden vesmířan. Tota, pro jistotu drží v tajnosti.“

„Co dělá vesmírný návštěvník v Tulutě?“ nechápal asistent. „A jak se tam vlastně dostal?“

„Prý ho zajali ragónští vojáci a on jim utekl.“

„Zajímavé, ať je sem nějak dopraví, a o spoutaném totovi se nikdo nesmí dozvědět,“ rozhodla jsem. „Víme něco o tom totovi? A proč ho drží v poutech?“

„Ve zprávě není nic bližšího, jen jeho jméno. Je to nějaký Truhek.“

„Tot Truhek?“ nevěřícně zopakoval můj asistent. „Znám jen jednoho Truheka, a ten stojí dost vysoko v té jejich prapodivné hierarchii či vládě, nebo jak tomu vlastně říkají.“

„Moment,“ právě jsem si na něco vzpomněla. Chvíli jsem prohledávala jednu ze zásuvek ve svém pracovním stole, až jsem našla to, co jsem hledala.

„Tady to je. Před několika týdny mi přišla zpráva ze Zary. Vesmírní návštěvníci pomáhají zaranům s obranou před ragónci.“

„Ze svých letounů shazují na ragónské jednotky nějaké uspávací. Zarané je pak už jen sbírají.“

„Tady je to, jeden z oněch letounů byl sestřelen. Spolucestující to přežil s lehkým zraněním, ale pilot zmizel. Podle tohoto dokumentu to byl Isao Watanabe, velitel hvězdného letounu Galileo.“

„Myslíte, že by to mohl být on, paní prezidentko?“ zeptala se mě Hyzí.

„Vypadá to tak.“

„V tom případě bychom měli kontaktovat Zaranského velvyslance a požádat ho o předání zprávy vesmířanům,“ usoudil asistent.

„To počká. Co když to není Isao Watanabe? Nejprve ho dopravme sem a pak se uvidí, kdo to je.“

„Hyzí, zařídte to,“ rozhodla jsem. „A pak nám domluvte návštěvu u archeologů, ráda bych mu ukázala jejich nejnovější nález.“

„Paní prezidentko, právě dorazil ten vesmířan z Tuluty,“ ohlásila mi sekretářka.

„Tak mi ho sem pošlete, Hyzí.“

„Doprovází ho sedm Ragoňanů.“

„Kde se sakra vzali? Ve zprávě z Tuluty o nich nebyla ani zmínka?“ zeptala jsem se, ačkoliv odpověď jsem od Hyzí nečekala. „A co ten tot? Je s nimi?“

„Ne, paní prezidentko, tota převzala bezpečnostní služba, přesně jak jste žádala.“

„Tak mi je sem pošlete všechny, Hyzí,“ rozhodla jsem se.

„Vítejte, pane Isao Watanabe. Jste to opravdu vy?“ přivítala jsem vesmířana ve své pracovně.

„Ano, to vskutku jsem. A vy budete prezidentka Sagót,“ odpověděl Isao.

„A kdo je tohle?“

„To jsou moji ragónští přátelé. Osvobodili mě ze zajetí fanatických totů a pak mě dopravili sem k vám.“

„Před několika týdny mi Zarané poslali zprávu o vašem zmizení. Dokonce v ní spekulovali o vaší smrti.“

„V tom případě byste jim mohla poslat zprávu o tom, že spekulace o mé smrti byly poněkud předčasné,“ navrhl Isao.

„Hyzí to zařídí,“ rozhodla jsem a hned ji oním úkolem pověřila.

„Děkuji, paní prezidentko.“

„Není zač, Isao Watanabe. Teď mi ale vysvětlete, co se se s vámi dělo a jak jste se dostal až sem k nám, na Ryzu? A proč jste s sebou přivedl spoutaného tota Truheka? Na oplátku vás pak pozvu na oběd,“ napadlo mě, že moji návštěvníci ještě neobědvali.

Vyprávění trvalo téměř hodinu. Většinu z toho obstaral Isao, ale občas něco přidali i jeho společníci.

Asi nejvíc mě překvapila existence jejich kacířské skupiny a pravé Togasovy spisy, ve kterých sám Togas popisuje své zločiny a podvody, včetně toho největšího. A to není nic jiného než prohlášení se za božího proroka.

Překvapili mě i obří mravenci, ale na rozdíl od předchozího zjištění mě to i vyděsilo. A ještě víc mě vyděsilo zjištění, že totovci nahradili všechny své palné zbraně kopíemi démonských zbraní, které na mravence téměř neúčinkují.

To, že za přítomnost obřích mravenců z kontinentu Afan mohou sami totové, a hlavně tot Truhek, už byla jen pomyslnou třešničkou na dortu.

„Musím říct, pánové, že zprávy z Ragónu, které jste mi přinesli, jsou děsivé. Přesto jsem vám za ně vděčná, jen teď nevím, co si s nimi počít.“

„To nevíme ani my,“ přiznal Gurač, vůdce skupiny kacířů.

„Jestli souhlasíte, půjdeme na oběd. Nechala jsem nám zarezervovat stůl v nedaleké restauraci, kde skvěle připravují místní specialitu hykogu. Věřím, že oceníte její jemnou chuť.“

„Co je to ta Hykogu?“ zeptal se Isao.

„Hykogu je naše místní specialita,“ vysvětlila jsem mu.

„Doufám, že to není ryba,“ vyslovil svou obavu Isao.

„Hykogy máme i na Ragónu, ale ty zdejší jsou vyhlášenou lahůdkou. Ničeho se neboj, Isao, a ochutnej,“ upřesnil Tonhut, přitom se mi zdálo, že si z Isaa dělá srandu.

„Vy nemáte rád ryby, pane Isao?“ zeptala jsem se.

„Ryby jsem vždycky měl rád, jenže v posledních týdnech jsem jich snědl tolik, že mi už lezou ušima, jak se říká u nás na Zemi.“

„V tom případě si vyberete něco jiného, na jídelním lístku je mnoho jídel, která neobsahují ryby,“ navrhla jsem mu.

„Isao,“ zvolala jsem a z čisté radosti ho i objala.

„I já tě rád vidím, Terezo.“

„Už jsme si začínali myslet, že jsi mrtvý.“

„Jak se to říká, Jaroslave? Zprávy o mé smrti byly poněkud předčasné,“ odpověděl vesele Isao.

„Kde jsi byl? Hledali jsme tě všude možně, také jsme vyslechli spoustu ragónských zajatců, ale nikdo z nich o tobě nic nevěděl,“ ozval se Untar.

Načež následovalo zdlouhavé vyprávění Isaova dobrodružství. To bylo zakončené naším vyprávěním o událostech na Zaře a třetím velkém útoku, který skončil stejně rychle jako dva předchozí.

„Musím říct, Isao, že mě docela překvapuje, jak brzy po tvém útěku se totovci vzdali pátrání a přestali tě hledat.“

„Ale oni se nevzdali, Jaroslave. Během dne jsem se neskryval jen proto, že by mě mohli vidět místní a pak mě nahlásit. V okolí řeky se stále pohybovaly pátrací skupiny a ve vesnicích měli můj popis.“

„A několikrát se nám stalo, že nějaký kupec chtěl najmout naši loď k převozu svého nákladu. Jeden zámožný kupec dokonce byl tak drzý, že bez svolení vstoupil na palubu a pokusil se vniknout i do podpalubí, aby si ho mohl prohlédnout dřív, než si loď najme. Naštěstí ho Gurač zastavil, i když to bylo v posledním okamžiku.“

„Jisté uvolnění přišlo, až když jsme se začali blížit k pobřežním skalám. Jednak to už bylo značně daleko od místa mého věznění, ale hlavně místní měli mnohem důležitější starosti.“

„Myslíš ty mravence?“

„Přesně tak,“ potvrdil mou domněnku.

„Škoda, že jste mi jednoho nepřivezli k analýze,“ povzdechla jsem si.

„Mravence jsme ti sice nepřivezli, ale mám s sebou několik vzorků jeho tkáně.“

„A to mi říkáš až teď? Dej mi je sem,“ vybídla jsem ho netrpělivě.

„Ještě jsou na lodi, ale nevím, jestli vám k něčemu budou.“

„Proč by neměli být?“ nechápala jsem.

„Naložil jsem je do alkoholu. Od pohledu vypadají dobře, jenže jsem neměl čistý alkohol, a tak jsem použil silnou kořalku, která byla na palubě.“

„To by nemuselo vadit,“ usoudila jsem.

„A co je to za kořalku? Je alespoň dobrá?“ zajímalo Untara.

„Pít se to dá, ale osobně si myslím, že lepší využití by bylo v lodním motoru.“

„Tak se mi zdá, že se tvá malá čalí dnes pěkně zkouluje,“ pronesl pobaveně Jaroslav.

„Musím říct, že mě ti mravenci dost překvapili,“ po dlouhé době promluvila prezidentka Sagót. Od totů bych čekala ledacos, obzvlášť poté co požadovali zničení nalezených démonských zbraní a současně nám jich několik ukradli a začali podle nich vyrábět vlastní zbraň.“

„Jenže tohle mi přijde moc už i na ně. Takto riskovat, vždyť kolik ragóňanů zemřelo jen, aby získali jednu mravenčí královnu, a to si ani netroufám odhadnout kolik životů mají na svědomí uprchlí mravenci.“

„Nechci znít krutě, ale domnívám se, že počet mrtvých je ten nejmenší problém.“

„A co je náš větší problém, drahá neteřinko?“

„Nic tě nenapadá, strejdo Jaroslave?“

„Ne, Terezo,“ přiznal klidně.

„Rychlost, jakou se ti mravenci množí a šíří, přece.“

„Sakra,“ zaklel strejda Jaroslav, když mu to došlo. „S takovým tempem pohltní celý kontinent během několika měsíců.“

„A to pořád není to nejhorší,“ poznamenala jsem.

„Ono ještě může být něco horšího?“ nezdálo se prezidentce Sagót.

„Zapomínáte na skutečnost, že Ragón a Zara jsou spojeny dost širokým pásem země.“

„Tohle se Zarané musí dozvědět co možná nejdřív,“ rozhodla prezidentka. „Jinak nám nezbývá nic jiného, než doufat, že si s nimi Ragónci poradí.“

„Oni si neporadí, paní prezidentko.“

„Co tím myslíte, Isao?“

„Na vlastní oči jsem viděl střet jednoho mravence se dvěma vojáky. Vojáci používali energetické zbraně založené na těch, které vám ukradli.“

„Ale to jsou velice účinné zbraně,“ poznamenala prezidentka.

„O tom nepochybuji ani na malý okamžik, jenže ne proti mravencům. Viděl jsem, jak mravenec ustál několik zásahů, aniž by zpomalil či jen

zakolísal. Nakonec sice padl, ale už nevíme, jestli to bylo počtem zásahů, nebo jestli se střelec trefil do nějakého zranitelného místa.“

„Ale vy sám jste mi říkal, že jste jich sám zastřelil několik desítek?“

„To ano, paní prezidentko, jenže já měl konvenční zbraň, kterou mi mí průvodci upravili na velikost mých prstů.“

„Pak nechápu, v čem je problém?“ nechápala prezidentka. Nutno poznamenat, že v tom nebyla sama.

„Podle toho, co mi prozradili mí průvodci, tak totové nechali všechny zbraně nahradit těmi energetickými. Konvenčních zbraní mají jen velmi málo.“

„Tak si budou muset vyrobit nové,“ poznamenal Untar.

„A v tom je další problém. Oni totiž nemají jak, protože jejich zbrojovky přešly na energetické typy. Konvenční výroby už zlikvidovali.“

„Tak to je problém,“ souhlasila prezidentka.

„Mohli by je koupit od vás, nebo od Zaranů,“ napadlo Untara.

„To bude těžké, my bychom jim rádi pomohli, a Zarané také. Jenže nám všem je nad slunce jasné, co bude následovat po likvidaci mravenců.“

„Co by mělo následovat?“ nechápal Untar.

„No co by, obrátí je proti tomu, kdo jim je prodal,“ vysvětlil mu Jaroslav.

„A jak se vedlo vám?“ Chtěl vědět Isao.

„Představ si, že tu mají takovou zvláštní bylinu, odvar z ní účinkuje jako elixír pravdy,“ prozradila jsem mu, co mě už nějakou dobu vrtalo hlavou. „A z nějakého mně neznámého důvodu jí říkají bylina důstojnosti, ale nikdo mi nechtěl prozradit, proč ji tak nazývají.“

„Ta bylina se jmenuje Zyda. Ano, slyšel jsem o ní. Dokonce vím, proč se jí říká bylina důstojnosti.“

„A proč se jí tak říká?“ Hned jsem chtěla vědět.

„To je příběh, který není vhodný pro tvé mladé uši,“ odmítl mi odpovédět.

„Mizero!“

„Moje uši už moc mladé nejsou,“ ozval se Jaroslav. „Takže, mně bys to mohl prozradit.“

„To bych sice mohl, jenže to je téma, které se nehodí probírat ve slušné společnosti,“ Isao odmítl odpovědět i Jaroslavovi.

„Tereza má pravdu, jsi mizera.“

„Co naděláš, lepší už asi nebudu,“ odvětil pobaveně Isao.

Archeologické naleziště

„Vítejte na našem archeologickém nalezišti, paní prezidentko, návštěvníci z hvězd,“ přivítala nás nějaká žena, zřejmě vedoucí vykopávek.

„Chtěla bych našim vesmírným hostům ukázat váš poslední objev, tedy, pokud je to možné?“

„Nevidím v tom žádný problém,“ odpověděla žena. „Jen jsme ho ještě nevyzvedli z jeskyně,“ vysvětlila, přitom si nás dost okatě prohlížela.

„Nejprve bych vás měla představit,“ přerušila mé úvahy prezidentka Sagót. „Toto je Sijét, vedoucí tohoto archeologického naleziště. A toto jsou lidé z planety Země. Velitel vesmírného letounu Isao Watanabe, lékařka Tereza Horská a Jaroslav Šikula. A toto je Untar, návštěvník z planety Fagara.“

„Těší mě, že vás poznávám, vesmířané.“

„I nás těší, že se s vámi setkáváme,“ odpověděl za všechny Isao.

„Jestli se nepletu, tak právě zde byly nalezeny ony zbraně, které vám ukradli Ragóňané a podle nich začali vyrábět vlastní verzi.“

„V tom se nepletete, pane Jaroslave Šikulo.“

„Stačí, když nás budete oslovovat našimi prvními jmény, madam Sijét,“ požádal ji strejda Jaroslav.

Sijét s porozuměním přikývla.

„Našli jste zde ještě nějaké další zbraně?“ napadlo mě zeptat se. Co kdyby to dopadlo jako na Ivají.

„Ne, žádné další zbraně jsme tu nenašli,“ odpověděla s jistou obezřetností v hlase.

„Pak buďte opatrní, na planetě Ivají našli základnu démonů se skladem těchto zbraní a krátce na to i několik jaderných střel. Ty jim pak vybuchly pod rukama,“ Isao ji nabádal k opatrnosti.

„Ale tohle dozajista nebyla základna démonů, ale základna Dobrého Obra z Hvězd,“ vysvětlila nám Sijét. „Navíc tu s ním žila spousta tylvanů. Snad proto se zdejší město jmenuje Artus. Traduje se, že to bylo skutečné jméno Dobrého Obra.“

„Zajímavé, na Ivají mají město Aratus. A také se nalézá v místech, kde měl jejich Přítel z Hvězd svou základnu. Ale nezmiňovali se o žádných nálezech.“

„A prováděli tam nějaké vykopávky, paní Terezo?“ zeptala se mě Sijét.

„O žádných se nezmiňovali, a jsem slečna,“ opravila jsem ji.

„Tak to možná bude tím,“ usoudila Sijét.

„V téhle jeskyni byl menší zával a právě pod ním jsme našli ony zbraně, o kterých jsme mluvili na povrchu,“ ukázala nám Sijét. „Nic jiného tam už nebylo.“

„Zato v té protější jsme našli spoustu dřevěných pilin a hoblin a také dláto. Myslíme si, že v ní byla nějaká truhlářská dílna.“

„Že by piliny přečkaly patnáct staletí v nějaké jeskyni a neshnily?“ nezdálo se mi.

„Jeskynní komplex jsme našli dobře uzavřený a suchý. Navíc ty piliny nejsou v moc dobrém stavu, ale poznat se dají.“

„Našli jste tu nějaké zařízení, například nábytek, nebo něco podobného?“

„Našli, ale k tomu se dostaneme později, slečno Terezo.“

„Teď vám ukážu třetí místnost. Ta nás stále nepřestává udivovat. Sice v ní už nic není, ale to, co v ní bylo, nám nejde na rozum.“

„A co v ní bylo?“ zeptal se zvědavý Untar.

„Drobné odstřížky kovů.“

„Co může být zajímavého na kouscích kovu?“

„Jejich kvalita, pane Isao. Ani v dnešní době nedokážeme vyrobit tak kvalitní kovy, jako jsou ty, které jsme zde našli.“

„V tom bude mít prsty ten Obr,“ usoudil Jaroslav.

„To byl i náš závěr,“ souhlasila s ním Sijét.

„Našli jste tu zbraně démonů, proto nepochybuji, že úkryt byl používán právě v té době. Ale proč si myslíte, že to byla základna toho Obra? Podle vaší historie měla být právě v této oblasti, ale z našich vlastních zkušeností také vím, jak je historie nepřesná.“

„Chápu, co tím myslíte, pane Jaroslave. Když jsme objevili tento jeskynní komplex, věřili, nebo jsme si to spíš přáli, aby byl tím, čím jsme chtěli. Jenže dlouho jsme nemohli najít žádný důkaz, ačkoli jsme ho měli celou dobu na očích. Dalo by se říct, že nás provázel už od vchodu. Jenže si ho nikdo nevšiml.“

„Až před několika měsíci si ho všiml jeden student archeologie.“

„Musím říct, že to bylo tak prosté a do očí bijící, přitom si toho nikdo nevšiml,“ přidala se prezidentka.

„A co je to za důkaz?“ nechápal jsem. „Vždyť kolem jsou jen hladké stěny.“

„Přesně,“ přitakaly obě naše průvodkyně.

„Ty stěny jsou zcela hladké a strop také. Přírodní jeskyně by byla plná hrbolů. Uměle vytesaná by také nebyla tak hladká. Skoro to vypadá, jako by ji někdo vyřízl laserem a pak ještě vyleštil.“

„Přesně tak, pane Jaroslave. Jeden dávný příběh tvrdí, že Dobrý Obr dokázal vytvářet hmotu z ničeho a naopak.“

„Vy si myslíte, že tyhle jeskyně vznikly tak, že zdejší skála prostě zmizela?“ pochopil Isao.

„Vím, že to zní poněkud divně, ale jiné vysvětlení nemáme.“

„Teorie je to jistě velice zajímavá, ale jako nezpochybnitelný důkaz bych to nebral.“

„Ani my jsme to tak nebrali, tedy až do nedávna. Před několika týdny jsme totiž našli něco, co se dá nazvat jedinečně jako Obrovy osobní komnaty.“

„Podle čeho tak soudíte, Sijét?“

„Podle nábytku, slečno Terezo, nikde v celém dosud prozkoumaném komplexu jsme nenašli ani židli. Jenže v Obrových komnatách jsme našli stůl se židlí, skříň a postel. A vše je vhodné pro osobu vaší velikosti.“

„Takže tam nás vedete?“ napadlo Isaa.

„Můžeme se tam podívat, ale na tom nábytku je zajímavé jen jeho stáří a velikost. Jinak se jedná o obyčejné vybavení běžné domácnosti.“

„Tak kam nás to tedy vedete?“

„To se dozvíte za malý okamžik, pane Isao.“

„Přijde mi poněkud zvláštní, že jste našli jednu místnost s nábytkem a všechny ostatní jsou zcela prázdné. S výjimkou nějakých drobných úlomků,“ uvažovala jsem nahlas.

„Na tom není nic zvláštního, slečno Terezo.“

„Prosím?“ nechápala jsem ji.

„Podle dochovaných zpráv a hlavně ústně předávaných příběhů se zde, za démonské války, mělo ukrývat několik tisíc tylvanů.“

„To mám právě na mysli, přece museli na něčem spát a sedět?“

„To určitě ano, jenže když válka skončila a oni se vraceli na povrch, odnesli si s sebou do nově postavených domů zdejší vybavení.“

„Obrovo nepotřebovali, prostě bylo moc velké, a proto ho nechali zde,“ došlo mi.

„Ano,“ potvrdila Sijét.

„To by ale znamenalo, že Obr opustil planetu krátce po porážce démonů,“ napadlo Jaroslava.

„Všechno tomu nasvědčuje,“ souhlasila Sijét.

„A jsme tady. Uvnitř této místnosti je něco, co si naši předci také nemohli odnést. Zároveň to je důvod, proč vás sem naše prezidentka přivedla.“

Následně otevřela velké dveře, jako pro člověka, ne jako ty u ostatních místností. Ty totiž měly běžné tylvanské rozměry.

„Předpokládám, že Obrovy komnaty mají také velké dveře?“

„To ano, slečno Terezo.“

„Říkejte mi jen Terezo,“ požádala jsem Sijét.

„Jak si přejete, Terezo.“

„Takže to je další důkaz toho, že se jedná o místnosti obývané Obrem,“ dokončila jsem myšlenku.

„Jen nepřímý. Velkých dveří je v tomto komplexu poměrně dost. V některých větvích jich je několik, jinde, jako zde, jich je poskrovnu.“

Poté jsme vešli dovnitř a tam byl nezpochybnitelný důkaz o dávné přítomnosti bytosti, kterou místní nazývali Dobrým Obrem z Hvězd.

Na zadní stěně velké místnosti bylo namalováno několik dávných tylvanů a jeden člověk – muž.

„Také vám to přijde povědomé?“ pronesla jsem po chvíli.

„Ne, ani ne,“ přiznal strejda Jaroslav.

„Ten muž vypadá jako Přítel z Hvězd na té ivajanské fresce.“

„Také se mi zdá, Untare.“

„V paměti Galilea je uložená fotka té fresky, měli bychom provést podrobné porovnání, ale takhle předběžně s vámi souhlasím,“ přidal se Isao.

„Chcete nám říct, že Přítel z Hvězd a Dobrý Obr z Hvězd je jedna a tatáž osoba?“

„To je něco, co si myslíme už od samého začátku, Jaroslave. Jenže nám pro to chyběl klíčový důkaz, tedy až doted,“ vysvětlil mu Isao.

„Vy víte kdo je Dobrý Obr z Hvězd?“ zeptala se prezidentka Sagót s nehraným překvapením.

„Jen teoreticky, ale vše do sebe začíná zapadat,“ začala jsem vysvětlovat.

„Trigané zkoumají vesmír už několik desítek tisíciletí. Během té doby se jim ztratila celá řada průzkumných hvězdoletů. Až Aurora Borealis, vyslaná ze Země, zjistila, že se ve vesmíru objevují anomálie nazvané červí díry.“

„Domníváme se, že některé ztracené hvězdolety proletěly takovými anomáliemi. Samozřejmě, je to jen teorie, kterou nemáme jak ověřit, ale myslíme si, že jedna červí díra vedla do blízkosti planety Ivají, kde přistál ztracený hvězdolet. Posádky triganských hvězdoletů bývaly desetičlenné. Proto se domníváme, že během průletu anomálií se stalo něco, co zapříčinilo smrt devíti Triganů.“

„Ale jak se pak dostal z té Ivají sem, na Tylvu?“

„To odpovídá naší další teorii, Sijét.“

„V této oblasti jsou tři poměrně blízké hvězdy. Další hvězda je vzdálená, tuším, že nějakých dvacet světelných let.“

„Proto se domníváme, že démoni pocházejí od jedné z těchto tří hvězd. Z Ivají jsme se rozhodli letět nejprve sem, protože to je mnohem blíž. Jenže, jak se ukázalo, démoni odsud nepocházejí.“

„Nevím, jestli to už někdo zkoušel spočítat, ale podle toho co vím, tak sem démoni přiletěli krátce před Obrem, stejně jako na Ivají. A třetí hvězda je blíž k Ivají, než k Tylvě. Proto si myslím, že démoni pocházejí od třetí

hvězdy a oba útočné oddíly vyletěli ve stejnou dobu, nebo jen s malým odstupem.“

„A onen dávný vesmírný cestovatel dospěl ke stejným závěrům,“ dodala prezidentka.

„Jedna otázka: Dokážou Trigané vyhloubit takovýto podzemní komplex?“

„Trigané používají rezonanční tavičky, Sijét. S nimi by to dozajista šlo.“

„Jenže veškerý vytěžený kámen se musí někam odvézt. Jeskynní komplex pro tisíce obyvatel představuje opravdu velkou hromadu horniny,“ doplnil mě strejda.

„Takže se musíme podívat po nějaké haldě vytěženého kamene,“ usoudila Sijét.

„Obávám se, drahá Sijét, že to bude značně obtížné.“

„Já vím, po patnácti staletích bude dokonale pokryta vegetací.“

„O to ani tak nejde. Rezonanční tavičky totiž uvedou horninu do tekutého stavu, a ta se po nějaké době opět změní na kámen.“

„Takže s tím nejspíš zalily nějakou rokli,“ došlo jí.

„My jsme už vybudovali dva podobné, avšak mnohem menší komplexy, a právě tak jsme to dělali,“ přisvědčil Jaroslav.

Žádost totů

„Isao,“ oslovila mě Térka, „přišla zpráva z prezidentského paláce. Prezident Hyrgon je rád, že ses vrátil živý a zdravý a rád by se brzy setkal s tebou a tvými přáteli z Ragónu. Jenže má moc práce a neví, kdy na vás bude mít trochu času. Každopádně se vynasnaží, aby to bylo co nejdříve.“

„Jo a Guračovi přeje brzké uzdravení.“

„To zabere několik týdnů, ale vše je na nejlepší cestě,“ sdělila nám Tereza, která zrovna vešla do místnosti a slyšela jen poslední větu.

„Co ostatní kacíři? Jak to s nimi vypadá?“ zajímal mě zdravotní stav mých přátel.

„Všichni jsou naprosto zdraví.“

„To jsem rád. A co Gurač?“

„Až na chybějící ruku je v naprostém pořádku, ale u té jsme už začali s dorůstáním.“

„Jak dlouho to podle tebe bude trvat?“ zeptala se Térka.

„Několik týdnů, přesněji to teď neurčíme. Tylvané jsou pro nás novou rasou a tak musíme být opatrní a nespěchat.“

„A co říkali na Galilea?“

„Jsou z něho k u vytržení, Térko. Dva z nich se mě dokonce zeptali, zda by nebylo možné zaletět se podívat do kosmu.“

„To mě docela překvapuje, vzhledem k tomu, jak se báli zulytů.“

„To proto, Isao, že tylvané obecně nemají rádi výšky, a proto létají jen na velké vzdálenosti. Jejich armády ani nemají velká letectva, zkrátka nemají dostatek pilotů a dalšího personálu.“

„Tím se ledacos vysvětluje, Térko.“

„Vítejte, Myrýjo, co vás k nám přivádí?“ přivítal jsem ženu, která nám byla přidělena jako naše místní spojka krátce po našem příletu.

„Ragónci se ozvali a žádají nás o pomoc proti mravencům, Isao.“

„Jak přesně si tu pomoc představují?“

„Chtějí, abychom propustili všechny jejich zajaté vojáky a vyzbrojili je konvenčními puškami.“

„Zajímavé, co nabízí na oplátku?“

„Mírovou smlouvu.“

„To nezní špatně, ale podle tvého výrazu to má nějaký háček.“

„Podrobnosti smlouvy nám má sdělit vyslanec, který je na cestě sem. Ale podle toho, co prezidentovi Hyrgonovy sdělil nejvyšší tot v průběhu jejich telefonického hovoru, domníváme se, že ta smlouva bude pro Ragón značně výhodná, na rozdíl od nás.“

„Kdy toho vyslance očekáváte?“

„Zdá se, že na to Ragónci značně spěchají, proto sem letí letadlem.“

„To mě ani moc nepřekvapuje. Ti mravenci jsou neskonale agresivní, navíc se množí strašně rychle.“

„Zjistily jste něco užitečného z těch vzorků, které jste si přinesl z Ragónu?“

„Vzorky byli značně poškozeny alkoholem, přesto se Tereze podařilo něco málo zjistit.“

„Každá informace je dobrá,“ domnívala se Myrýja.

„Tereza potvrdila naši dřívější domněnku, že se mravenci množí velmi rychle a stejně tak rychle i rostou. Když mají dostatek potravy, mravenec dosáhne dospělosti dva týdny po vylíhnutí z vajíčka.“

„Takové tempo růstu si ani nedovedu představit, Isao.“

„Ani já ne. Nicméně v období růstu jsou mravenci velice zranitelní, jelikož nemají svůj ochranný krunýř – nevím, jak jinak bych to měl pojmenovat. Ten jim naroste až v dospělosti a mělo by to trvat další týden, ale tím si Tereza už není moc jistá. Každopádně pak je mravenec téměř nezranitelný.“

„To nám asi moc nepomůže,“ usoudila Myrýja.

„To asi ne,“ souhlasil jsem.

„Dalším zjištěním je, že někteří mravenci se v případě potřeby mohou změnit na královnu a začít snášet vajíčka, ze kterých se vylíhne nová generace.“

„To by ale znamenalo, že musíme vyhubit všechny mravence. Pokud by přežil byť jen jeden jediný, mohlo by vše začít nanovo,“ zděsila se Myrýja.

„Podle Terezy má asi polovina mravenců možnost změny pohlaví, možná i méně.”

„Pořád je to moc velké riziko.”

„V tom s vámi naprosto souhlasím, Myrýjo.”

„Prezidenta to moc nepotěší, ale teď proč jsem tady. Mám vám předat prezidentovu žádost, abyste se zúčastnili setkání s ragónským zástupcem.”

„Vaše zkušenosti s mravenci jsou pro nás nedocenitelné a odbornost vaší bioložky Terezy taktéž.”

„Prezident by se také rád setkal s vašimi přáteli z Ragónu, ale tak, aby se s nimi nepotkal vyslanec. Sice je velmi nepravděpodobné, že by někoho z nich znal, ale proč pokoušet štěstí.”

„Tomu rozumím, a kdy se máme dostavit?”

„Nejlépe teď hned.”

„Jsem Gurf, svatí totové mě pověřili dojednáním míru mezi našimi národy,” představil se vyslanec z Ragónu.

„Vítejte na Zaře, Gurfe,” přivítal jsem ho. „Nesetkali jsme se už?” zeptal jsem se ho, jelikož mi byl nějak povědomý.

„Jednou jsme spolu krátce jednali. Ale to bylo ještě předtím, než vypukla válka.”

„Ó ano, už si vzpomínám,” přiznal jsem ne zrovna nadšeně. Okamžitě jsem si na to jednání vzpomněl. Pan Gurf se tehdy nechoval zrovna moc zdvořile.

„Doufám, že naše dnešní setkání proběhne lépe. Doufám, že vám nebude vadit přítomnost návštěvníků z hvězd, pana Isaa Watanabe a slečny Terezy Horské.”

„Žena? Snažíte se mě urazit hned z počátku jednání?” zeptal se poněkud pohoršeně.

„Nyní jste na Zaře – zde mají ženy a muži stejná práva. Takže, jestli se vám to nelíbí, můžete odejít,” pronesl jsem možná trochu ostřeji, než jsem zamýšlel.

„Koukám, že vám úcta k hostu nic neříká,“ Koukám, že pan Gurf moc zdvořilosti nepobral.

„Vám zas nic neříká úcta k hostiteli,“ trochu ho popíchla Tereza, a právem.

„Nedovolil jsem ti promluvit, ženo,“ obořil se na ni zástupce Ragónu.

„Jsem svobodná osoba, a k mluvení nepotřebuji tvého souhlasu.“

„Kdo ti dovolil, abys mi tykala, podřadná ženštino?“ rozčílil se Gurf, poněkud neprávem. Dost špatná vlastnost pro vyjednávače. Pokud se nepletu, naše minulé setkání probíhalo dost podobně, vzpomněl jsem si.

„Ty, vyslanče z Ragónu.“

„Já jsem ti nic takového nikdy nedovolil,“ bránil se pohoršeně Gurf.

„Ale ano, dovolil jsi mi to tím, jak jsi mi začal tykat. Kdyby ses ke mě choval zdvořile, jak ostatně slušné chování žádá, nedostal by ses do takové situace,“ bránila se Tereza, a vcelku trefně.

„To je ale drzost. Vidím, že ve vesmíru panují pěkné pořádky.“

„To by snad už mohlo stačit, vyslanče Gurfe,“ vložil jsem se mezi ně dřív, než se jejich debata přiosťří.

„Já jen, že u nás je zvykem, že hostitel se snaží dodržovat zvyky a tradice svého hosta.“

„Vím,“ připustil jsem. „A také vím, že dodržování tohoto zvyku vyžadujete vždy, když k nám přijede někdo od vás, ale když přijedeme my k vám, požadujete dodržování vašich zvyků.“

„To je hanebná pomluva,“ bránil se Gurf značně sebejistým tónem.

„Pane Gurfe, v minulosti jsem vaší zemi navštívil několikrát, a vždycky tomu bylo tak, jak říkám.“

„To je lež!“ vykřikl.

„Chcete říct, že jsem lhář!?“ zeptal jsem se taktéž zvýšeným hlasem.

„To ne,“ pronesl trochu zdráhavě, „nejspíš se jednalo o nějaké nedorozumění.“

„Ujišťuji vás, že se o nedorozumění nejednalo, ale teď přejděte k důvodu vaší přítomnosti,“ vybídl jsem jej.

„V jižních oblastech Ragónu se objevily mohutné skupiny obřích mravenců. Nikdo neví, jak se tam dostali, odkud přišli, ale jsou tam, a to je nejpodstatnější. Jediné co máme, je domněnka, že pocházejí z Afanu.“

„Jejich přítomnost by nám nevadila, kdyby nezabíjeli vše živé a nešířili se tak moc rychle.“

„Nejhorší na tom je skutečnost, že zbraně požehnané samotným Togasem na ně mají jen zanedbatelný účinek. Paradoxně nejefektivnějšími se ukázaly být zastaralé projektilové zbraně.“

„A zde začíná naše nesnáz. Nedávno jsme je všechny nahradili energetickými zbraněmi, kterým požehnal veliký prorok.“

„A jak to souvisí s námi,“ zeptal jsem se, ačkoli odpověď na tuto otázku mi prozradili již v telefonátu, kterým mi oznámili příjezd Ragónského vyslance. Jenže Gurf už tou dobou musel být na cestě sem k nám, a tak o obsahu onoho rozhovoru nemohl vědět téměř nic.

„Potřebujeme, abyste propustili všechny naše bojovníky a vyzbrojili je konvenčními zbraněmi. Pak je pošlete zpět domů na Ragón. Na oplátku s vámi podepíšeme mírovou smlouvu.“

To poslední pronesl s takovým výrazem ve tváři, že osoba neznalá skutečnosti by mohla nabýt dojmu, že jsme tu válku začali my. A také, že my jsme ti kdo v poslední době dostává na frak.

„Samozřejmě se ještě budou muset dohodnout podrobnosti oné smlouvy,“ Gurf pokračoval dál, aniž by si všiml překvapení, které se mi zračilo ve tváři.

„Jaké podrobnosti?“ zeptal se za mě Isao. „Nepochybuji o tom, že nějaká omluva bude na místě, ale co dál?“

„To je i názor našich svatých totů a já, jako správný věřící, jej plně podporuji. Zara se rozhodně má za co omlouvat.“

„Vyslance Gurfe, Zara je ochotna vám pomoci, ale než se tak stane, musí vaše strana splnit tři podmínky.“

„Nejsem si jistý, zda jsou nějaké podmínky na místě,“ odvětil nejistě zástupce Ragónu.

„To víte, že jsou,“ pokračoval jsem klidně, ačkoli jsem byl dost naštvaný.

„Tak za prvé: Vaši totové se nám musí veřejně omluvit za lži a urážky, kterých jste se právě dopustil.“ Gurf se proti mým slovům chtěl ohradit, ale gestem ruky jsem ho umlčel.

„Za druhé: Vaši totové musí vydat veřejné prohlášení, ve kterém se nám řádně omluví za to, že nás vojensky napadli, aniž bychom jim k tomu zavdali sebemenší příčinu.“ Opět se pokusil promluvit, ale marně.

„A za třetí: Vaši totové musí veřejně vysvětlit, jak se ti mravenci dostali na váš kontinent.“

„Už jsem vám říkal, že to nevíme, máme jen nějaké pochybné domněnky,“ tentokrát se umlčet nenechal.

„Oni znají pravdivou odpověď,“ prozradil jsem mu, a my také. Takže lež okamžitě poznáme.“

„Totové jsou svatí muži – nikdy nelžou,“ ohradil se pohoršený Gurf.

„Totové lžou v jednom kuse,“ vmetl jsem mu do tváře.

„To je urážka svaté víry! Omluvte se – jinak vás stihne trest boží!“

„Nekřičte tady na nás,“ vyzval jsem ho stále klidným hlasem, „jinak se od nás žádné pomoci nedočkáte.“

„Slečno Terezo, z našich dřívějších rozhovorů vím, že vaše biologie dokáže velmi mnoho. Proto se vás ptám, zda byste nám mohla pomoci s těmi mravenci?“

„Žebrat o pomoc u nějaké podřadné ženštiny, taková urážka pravé víry,“ zabručel vyslanec.

„I za tuto urážku se budou muset vaši totové omluvit,“ pronesl jsem ledabyly k vyslanci. Hned nato jsem svou pozornost vrátil k Tereze.

„Věřím, že ano. Ale abychom mohli něco vytvořit, potřebujeme čerstvý vzorek jednoho mravence.“

„Klidně si pro něj můžete zajít, nepochybuji o tom, že když některého z těch prokletých mravenců zdvořile požádáte, určitě vám velice rád vyhoví a pak vám ukousne hlavu,“ pronesl posměšně vyslanec.

„Podle vás existuje schůdnější možnost, jak se jich zbavit snadněji než je lovit jednoho po druhém?“ zeptal jsem se a přitom okázale ignoroval ragóňanovy nejapné řeči.

„Určitě můžeme vytvořit nějaké bakterie, které budou mravence účinně hubit, nebo nějaký plyn, který pro ně bude smrtící.“

„A tím otrávíte celý Ragón,“ pronesl kupodivu rozumně vyslanec.

„Plyn by samozřejmě musel být smrtící jen pro mravence,“ upřesnila Tereza.

„Nesmysl, nic takového není možné,“ vyslanec jí zcela evidentně nevěřil.

„Ať už to možné je či není, tak to se ukáže časem. Teď je důležité, aby ragónský vyslanec předal naše požadavky totům a ti je splnili. Pak se teprve budeme bavit o konkrétním postupu.“ Těmito slovy jsem ukončil naše setkání a Gurfa tak poslal zpět na Ragón s požadavky, na kterých jsem se už dříve dohodl se zbytkem vlády.

Gurf

„Myslíte, že splní všechno, co požadujete?“ Zeptala jsem se prezidenta, když vyslanec opustil místnost.

„Jestli chtějí naši pomoc, tak budou muset.“

„Uvědomujete si, pane prezidente, že svým lidem tvrdí, že nevědí, jak se k nim ti mravenci dostali? A co myslíte, že se stane když nyní přiznají pravdu?“

„Nejspíš to bude jejich konec, Isao,“ přiznal prezident Hyrgon.

„Nemáte obavy z následků takřka okamžitého zhroucení náboženství na celém kontinentě?“

„Na Ragónu zavládne chaos, možná i panika,“ připustil.

„Nedalo by se to zmírnit nějakým ústupkem z vašich požadavků?“ napadlo mě.

„To by se určitě dalo, jenže to neuděláme. Teď si o mně, prosím nemyslete nic špatného, ale my si zmírnění požadavků nemůžeme dovolit.“

„Proč?“ nechápala jsem a Isao vypadal, že je na tom stejně.

„V uplynulých staletích jsme s Ragónem uzavřeli celou řadu dohod, politických i obchodních. Problém byl a stále je, že se totům nedá věřit. Ono totiž dohodu uzavřenou s nevěřícím považují za platnou pouze ze strany nevěřícího, který ji musí dopodrobna dodržovat, ale oni si v podstatě mohou dělat co chtějí.“

„Samozřejmě se vždy zapříisahali, jak jsou čestní a dohody, které uzavírají vždy dodrží. Dříve jsme je na porušování dohod z jejich strany upozorňovali. Jenže oni nám vždy odpověděli, že dohoda pozbyla platnosti, protože jsme ji porušili.“

„Máme to chápat tak, že oni uzavřeli nějakou dohodu, pak ji porušili a nakonec to svedli na vás?“ Shrnul to Isao.

„Stručně řečeno, ano. A teď s nimi máme uzavřít další dohodu a na jejím základě jim předat několik tisíc našich zbraní a odpovídající množství munice. Přitom máme doufat, že až se vypořádají s mravenci, tak ty naše zbraně neobráti proti nám.“

„Chápu,“ byla jediná Isaova reakce.

„Mluvil jsem o tom se svými ministry a shodli jsme se na tom, že jim musíme pomoci, ale také musíme zajistit, že naši pomoc neobrádí proti...“
Dál jsme se nedostali, neboť nás vyrušil vzdálený křik.

Jak si to představují, takhle mě urážet a co teprve ta neúcta ke svatým totům. Vždyť to jsou následovníci velikého Togase. Jak jen se ten směšný prezident mohl opovážit označit je za lháře, je, svaté muže.

Vím, že naléhavě potřebujeme pomoc těch neznabohů, ale to neznamena, že se musíme nechat urážet nebo ponižovat.

Jednat s podřadnou ženou, ještě k tomu jako rovný s rovným. To už překračuje všechny meze slušnosti, takové ponížení.

Jsem zvědavý jak se k tomu totové postaví, jak mohou prohlásit, že svatí totové dobře vědí jak se k nám ty bestie dostaly. Jak by to asi mohli vědět?

Ledaže by je k nám dovezli sami Zarané, a totové na to nějak přišli. Ano, tak to bude. Zarané se nás pokoušejí zničit od počátku věků a prokletí mravenci tu práci odvedou za ně.

To dává smysl, a totové jim na to nějak přišli – proto Zaře vyhlásili válku. Jenže to už bylo pozdě a my jsme uvízli v pasti.

„Uhni!“ Odstrčil jsem nějakého kluka, který se mi připletl do cesty. Neviděl jsem ho už někdy? Napadlo mě o vteřinu později. Ohlédl jsem se, ale ten spratek už stihl zmizet za roh.

V duchu jsem nad ním mávl rukou a šel jsem dál. Naštěstí východ z toho jejich prezidentského paláce byl už blízko.

„Omlouvám se, že jsem do vás tak vrazila,“ omlouvala se mi nějaká osoba, jejíž totožnost mě vůbec nezajímala.

To se však nedalo říct o její společnici. Okamžitě jsem v ní poznal Tyfvatovu dceru. Tu, kterou mi ten mizera prodal jako pátou manželku. Jenže pak si ji neuhlídal, a ona mu utekla. A ten spratek, se kterým jsem se potkal na chodbě, byl jeho syn. Toho přece prodal do otroctví? Že by mu také utekl?

To je jedno, ta žena je právem má, nějaký uprchlý otrok mě nemusí zajímat, obzvlášť když není můj. Proletělo mi hlavou během okamžiku.

„Šurý,“ řekl jsem a chytil ji jednou rukou. Tou druhou jsem odstrčil osobu, která do mě vrazila a ani se neobtěžovala s omluvou.

Má budoucí manželka na mě pohlédla a hned nato vytřeštila oči; patrně mě hned nepoznala. Jenže pak se všechno pokazilo. Místo aby mě radostně objala, začala sebou škubat a ječet.

„To jsem já, Gurf, tvůj právoplatný manžel. Vzpomeň si, po smrti tvé matky jsem si tě koupil od tvého otce, Tyfvata.“ Snažil jsem se ji uklidnit. Z nějakého nepochopitelného důvodu to nezabíralo.

„Uklidni se, drahá Šurý, teď už jsi v bezpečí. Pojd', vrátíme se domů, tvůj otec bude štěstím bez sebe, až tě znovu spatří.“

Jenže má nastávající manželka stále jen křičela a snažila se mi vytrhnout, Vzápětí k nám dorazila ostraha prezidentského paláce a v patách jim spěchal prezident a dva odporní démoni.

Část z nich se vrhla ke mně a obklopila mě i mou nastávající manželku. Zbytek i s prezidentem se okamžitě začal věnovat té bezvýznamné osobě, kterou jsem předtím bez povšimnutí odstrčil. Teď jsem si všiml, že leží na zemi a úpí bolestí.

„Co se ti stalo, moje holčičko?“ zeptal se jí prezident.

„Strašně mě bolí ruka, tati.“

A sakra, ona to je dcera toho prezidenta, pochopil jsem, a dost možná jsem ji nechtíc ublížil, když jsem ji od sebe odstrčil.

„Zavolejte lékaře!“ nařídil prezident s obavou v hlase.

„Jsem tady,“ promluvila ta odporná démonka, načež poklekla k holce a začala jí prohlížet ruku.

„Jak se ti to stalo, Fyhý?“

„Nedopatřením jsem vrazila do támhle toho tylvana,“ všichni pohlédli mým směrem. „Samozřejmě jsem se mu hned omluvila, jenže on moje slova ignoroval a strčil do mě, načež jsem neudržela rovnováhu a spadla na zem. Ruka se mi přitom dostala nešikovně mezi tělo a zem. Cítila jsem nějaké křupnutí, asi bude zlomená,“ poznamenala ta holka.

„Zlomeninu mohu potvrdit,“ ozvala se démonka. „Vezmeme ji dovnitř, tam ji pořádně ošetříme. Prozatím jsme jí dali něco proti bolesti, ale samotnou léčbu jsme ještě nezahájili.“

Co to ta démonická zrůda plácá za nesmysly? Vždyť jí nic nedala? Jen si prohlédla její ruku a ještě jí očichala nějaká krysa, nebo co to bylo za zrůdu. Ledaže by v tom byly nějaké démonské čáry.

To bude ono, čáry v tom jsou a určitě stojí i za tou zlomenou rukou. Nejspíš mě sledovali nějakým démonským kouzlem, a když se naskytla příležitost, udeřili. A teď se to pokusí svést na mě.

Démonka vzala zraněnou do náručí, a doprovázená několika členy ostrahy vešla do paláce.

„A teď vy,“ obrátil prezident svou pozornost směrem ke mně. „Proč držíte mou schovanku?“

„Schovanku?“ zopakoval jsem nevěřícně. „To je Šurý, dcera Tyfvata. Po smrti její matky mi ji Tyfvat prodal jako mou pátou manželku. Jenže ji někdo unesl ještě před tím, než mi ji stihl předat,“ vysvětlil jsem.

„Pusťte ji,“ vyzval mě prezident. Nepustil jsem, je přeci moje, a já si ji hodlám odvést domů.

„Šurý nikdo neunesl, opustila vás ze své vlastní vůle a utekla před vámi sem na Zaru. A řekl jsem vám, abyste ji pustil,“ zopakoval, jenže ona je právem moje, a co je moje, to si budu držet, jak budu chtít.

„Je moje,“ řekl jsem nahlas. Ti neznabozi snad nechápou ani základní tylvanská práva.

„Ihned ji pusťte!“ zopakoval ten směšný prezident o něco důrazněji.

„Je právem má, a proto si s ní mohu dělat, co chci!“ bránil jsem svá práva.

„Zapomínáte, že jste na Zaře. Zde tylvan nemůže vlastnit jiného tylvana,“ připomněl mi zdejší zvyk, jak směšné.

„Ona není tylvan, ona je žena,“ pokusil jsem se mu vysvětlit.

„I ženy jsou tylvany a mají stejná práva.“

„Nikdo mi nebude odpírat, co je právoplatně mé,“ varoval jsem ho.

„Nenuťte mě požádat ostrahu o pomoc.“

„Opovažujete se vyhrožovat ragónskému vyslanci násilím? Už jste zapomněl, že mám diplomatickou imunitu?“ Připomněl jsem svou diplomatickou imunitu.

„Diplomatická imunita vám nedává právo napadat naše obyvatele, ani je unášet.“

„Nikoho jsem nenapadl ani neunesl,“ bránil jsem se proti tomuto hanebnému nařčení.

„A co moje dcera?“

„Tu jste si měl lépe vychovat. Neomaleně do mě vrazila a ani se neobtěžovala omluvit. Právem jsem ji od sebe odstrčil.“

„Gurf lže. Fyhý se mu zdvořile omluvila, jenže on ji zcela ignoroval,“ drze lhala má budoucí žena. Za to ji budu muset potrestat. Načež jsem jí vši silou stiskl zápěstí. Sice to nebyl vhodný trest, ale víc jsem teď nemohl udělat. Každopádně to svůj účel splnilo, Šurý začala úpět bolestí a všelijak se kroutit.

„Pusťte ji!“ slyšel jsem prezidentův výkřik, ale ignoroval jsem ho, neměl právo plést se mezi mě a mou prolhanou nevěstu.

„Co si to dovoluujete!“ vykřikl jsem. Načež jsem pustil Šurý. Ten prokletý démon se ke mně zákeřně prikradl zezadu a udělal se mnou to samé, co já se svou nastávající, jen s tím rozdílem, že já byl jen o něco málo silnější než Šurý. Kdežto ten zpropadený démon byl mnohem, opravdu mnohem silnější než já.

„Děkuji vám, Isao.“

„Není zač, pane prezidente.“

„Za napadení vyslance svatých totů vás stihne krutý trest,“ pohrozil jsem jim.

„Jak jste před okamžikem sám připomněl, opovrhovaný Gurfe, máte diplomatickou imunitu.“

„Urážíte mě?!“ Jejich neúcta se mi vůbec nelíbila.

„Napadl jste mou dceru a schovanku a nepochybuji o tom, že jste ji chtěl unést.“

„Nic takového se nestalo, ta žena je má po právu, a proto si s ní mohu dělat, co chci.“

„Tím jste porušil hned několik zákonů této země.“

Ten ubožák mě asi neposlouchal.

„Jelikož vás chrání diplomatická imunita, nemohu učinit nic jiného, než vás nechat deportovat.“

„Podle zákona to znamená, že budete deportován na nejbližší hraniční přechod, kde vás ponecháme vašemu osudu.“

„Nicméně, za daných okolností vám umožníme odletět vaším letadlem. Naše zákony to sice nedovolují, ale tragická situace vašeho kontinentu to jistě ospravedlní.“

„Nicméně, pod trestem odnětí svobody, máte doživotní zákaz vstupu na naše území. A diplomatická imunita vás v takovém případě už neochrání.“

„Tímto jsem s vámi skončil. Má ochranka vás nyní doprovodí k vašemu letounu a dohlédne na to, abyste neprodleně odletěl.“

„Ta žena je právem má,“ namítal jsem. „Pokud ji tu budete držet, vyvoláte obrovský diplomatický incident, který si momentálně nemůžete dovolit,“ upozornil jsem ho na jejich situaci.

„Šurý je svobodná a nikdo ji tu nedrží. Pokud se chce vrátit na Ragón, stačí slovo a urychleně zařídíme vše potřebné pro její bezpečnou cestu.“

„Nechci,“ dovolila si promluvit má nastávající.

„Sám jste slyšel.“

„Na tom, co chce nějaká žena, nezáleží. Já za ni zaplatil, tudíž je má,“ zopakoval jsem, prorok ví po kolikáté.

„Zde platí naše zákony, a ty říkájí něco jiného!“

To je ale drzoun. „Jejím vězněním vyvoláte obrovský diplomatický incident, který si momentálně nemůžete dovolit,“ opět jsem musel zopakovat svá slova.

„Nevím, proč bychom měli vyvolat nějaký diplomatický incident, a už vůbec nechápu, proč bychom si ho momentálně nemohli dovolit? Pokud vím, tak vy jste zaútočili na nás a kromě několika prvních střetů jste všechno prohráli. A teď vás těžce sužují ti obří mravenci.“

„Tak to vy za tím stojíte!“ v podstatě mi tím vše potvrdil.

„Nevím, co tím myslíte, ale jediné, za čím stojíme je ochrana našich spoluobčanů před vašimi krvelačnými hordami.“

„Lháři! Vždyť jste právě přiznal, že stojíte za těmi prokletými mravenci!“ Vmetl jsem mu do tváře.

„Tak a dost! Okamžitě odved'te toho arogantního lháře k jeho letounu a dohlédněte, aby okamžitě opustil naše území. Já se mezitím spojím s Ragónem a budu požadovat oficiální omluvu za všechny ty urážky a lži, kterých se tu ten hulvát dopustil.“ Načež se mě chopila palácová ostraha a odvedla mě pryč.

Odlet

„Mrzí mě, že už odlétáte, příteli.“

„Mě ani moc ne, Gurači,“ odvětil jsem upřímně.

„Vám se u nás nelíbí?“

„Jak se to vezme, paní prezidentko. Vaše planeta je krásná, jenže mě zde sestřelili, uvěznili, snažili se mě mučit a stříleli na mě. Nakonec mě honili přes půl kontinentu. A aby toho nebylo málo, tak se mě pokusili sežrat přerostlí mravenci.“

„Jistě se mnou budete souhlasit, když řeknu – tento svět je na jednoho skromného Japonce moc dobrodružný.“

„Tak ses neměl hlásit do vesmírného programu, když ti vadí trocha toho dobrodružství.“ Vždy, když Peter narazil na možnost, jak se pobavit na cizí účet, ochotně toho využil. i když to většinou připadalo zábavné jen jemu.

„To nejste ani trochu zvědaví, jak to dopadne na Ragónu?“ Zkoušel to na nás i prezident Hyrgon.

„Nechali jsme vám tady jednu mezihvězdnou vysílačku, takže nám můžete dát vědět, jak to dopadlo,“ namítl jsem.

„To ano, ale po vysílačce to bude jen takové zprostředkované a rozhodně nekompletní,“ pokračoval Hyrgon v marném přesvědčování.

„Máte tu dvě stanice igutli, takže se sem můžeme kdykoliv vrátit,“ poznamenala Tereza.

„Pane prezidente, naléhavá zpráva z Ragónu,“ vyrušil nás prezidentův asistent.

„Co se stalo, Yfure?“

„Totové vydali prohlášení, ve kterém nás obvinili ze všeho možného.“

„Tvrdí, že jsme je podlou lstí přinutili kompletně přezbrojit, a když jsme si byli jistí, že jim zbývá už jen bezvýznamné množství konvenčních zbraní, vypustili jsme na ně obří mravence z Afanu.“

„S tím vším nám měli pomáhat démoni z hvězd, neboť my sami bychom nedokázali mravence na Ragón dopravit.“

„Ještě tam je něco o urážce jejich vyslance, který nás zdvořile žádal o pomoc v boji proti mravencům a o únosu jeho ženy, ale tomu jsem moc nerozuměl.“

„To byla narážka na mou schovanku Šurý,“ vysvětlil Hyrgon.

„No tak to vidíte, přátelé z hvězd, stále se zde něco děje.“

„Situace na Ragónu není dobrá a totové ji ještě zhoršují.“

„V tom máte pravdu, Isao,“ potvrdila mi prezidentka Sagót.

„S tím si, ale budete muset poradit sami, bez nás.“ Samozřejmě, zůstávalo zde několik našich krajanů. Jednak se Vesmírné společenství rozhodlo zřídit zde svou ambasádu, a Země se rozhodla ponechat zde řadu zulytů s piloty pro případ, že by se ragónané rozhodli pro pokračování v té nesmyslné válce.

„A co poslední rada?“ zeptal se Gurač.

„Napadá mě,“ pronesl jsem po krátkém zamyšlení, „že byste mohli nahrát zpověď, nebo spíše přiznání zadrženého tota Truheka a rozšířit ji po Ragónu. A nezapomeňte zdůraznit, že totové se považují za neomylné.“

„To uděláme,“ přijal můj návrh prezident Hyrgon.

„To by mohlo zabrat, ale Ragón je velice zaostalý. Televizi nemá téměř nikdo a rádio nebude tak účinné. Navíc tu jsou totové, ti to okamžitě označí za podvod a drtivá většina tytvanů jim to uvěří, protože to jsou totové, jejich svatí vůdci,“ zpochybnil účinek této možnosti Gurač.

„U nás na zemi se říká: i kapka může spustit lavinu.“

„Nebo byste mohli nějakou dobu počkat, myslím, že mravenci to časem vyřeší sami.“

„Peterel!“ napomenula ho Tereza.

„Nevím jak, ale nějak to musíme vyřešit, a to velmi rychle.“

„Kolegové genobiologové na tom už pracují, paní prezidentko.“

„Jak jim to jde?“ chtěl vědět Gurač.

„Špatně. Ti zmutovaní mravenci jsou velice odolní. Co vím, tak zatím vyzkoušeli několik desítek jedovatých látek. Jenže všechny testy dopadly špatně. Buď jed na mravence nepůsobil, nebo byl příliš devastující pro okolní prostředí.“

„To je mrzuté, asi nám nezbyde nic jiného, než tam poslat vojáky. Přesně, jak požadoval ten drzý vyslanec.“

„I to je možné, pane prezidente,“ dal jsem mu za pravdu.

„Co ruka?“ zeptal jsem se Gurače na jeho ruku, o kterou ho připravil jeden z obřích mravenců, když jsme se s nimi střetli na řece v Ragónu.

„Dorůstá. Sice pomalu, ale dorůstá.“

„No, tak to vidíš.“

„Omlouvám se ti, Isao.“

„Prosím tě, za co?“ Nechápal jsem, proč se mi omlouvá.

„Nevěřil jsem ti, když jsi mi na Ragónu tvrdil, že dokážete zařídit, aby mi ta utržená ruka dorostla.“

„Detail,“ odbyl jsem to mávnutím ruky.

„Pro vás, vesmířany, to možná je pouhý detail, ale pro nás to je učiněný zázrak,“ okomentoval to Gurač.

„Važ svá slova, příteli. Kdyby tě slyšeli ti naši ašánisté, mohli by si z tebe udělat svatého, nebo rovnou dalšího proroka.“

„Nestraš, Isao.“

„Isao, jsme připraveni ke startu,“ promluvila vysílačka Žaliným hlasem.

„Sami jste to slyšeli, přátelé. Už je čas letět dál.“

„Šťastnou cestu a buďte opatrní. Jestliže je sousední hvězda hvězdou démonů, jak se domníváte...“

„My víme paní prezidentko,“ skočil jsem Sagót do řeči. „Ostatně, s něčím podobným jsme počítali už, když jsme přilétali k vaší planetě.“

„Ale tady vám nic nehrozilo,“ neodpustil si prezident Hyrgon.

„Ani bych neřekl.“ Načež jsem výmluvně pohlédl na Guračovu pomalu dorůstající ruku.

„To je pouhá maličkost proti démonům z hvězd,“ nedal se Hyrgon.

„Však já vím.“

„Ale teď už je opravdu čas letět. Mějte se tu dobře.“ Rozloučil jsem se za celou posádku Galilea, načež jsem se otočil a po krátké rampě vešel na palubu našeho Galilea.

„A jsme opět ve vesmíru,“ prohlásil Horýn.

„Zadávám kurz pro let ke třetí hvězdě,“ ohlásil navigátor Untar.

„Malá změna plánu, Untare. Chci, abychom se z Guliru vynořili ještě před soustavou.“

„Proč?“ zeptal se Kaklt.

„Chci se ujistit, že nám tam nic nehrozí. Jestli to je opravdu domovská soustava těch Démonů, či Bestií z Hvězd, jak jim říkají Ivajané, tak bych nerad vlétl do nějaké pasti.“

„Myslíš si, že o nás vědí?“

„To určitě ne, Térko, ale jistá obezřetnost je na místě.“

„Souhlasím s Isaem,“ podpořil mě Peter. „Navíc nesmíme dopustit, aby nás nějak zaskočili, nebo se zmocnili Galilea. Především jeho nadsvětelného pohonu.“

„Proč?“ nechápala Emíja.

„Prokazatelně víme, že se pokusili obsadit a patrně i vyhladit dva obydlené světy. Je tomu sice půldruhého tisíce let a od té doby svůj pokus už nezopakovali. Proč? To se můžeme jen hádat, ale jednou z možností je, že se jim nechtělo strávit několik let v kosmu,“ vysvětlil Peter.

„A konvertor prostoru by tento problém vyřešil,“ pochopila Emíja.

„Proto budeme velmi opatrní. Vynoříme se před jejich soustavou a odtamtud budeme postupovat vpřed po menších krocích. A před každým přiblížením se ujistíme, že nám nic nehrozí,“ uzavřel jsem to.

„Žalo, letíme ke hvězdě démonů.“

„Na radaru krátkého dosahu není nic neobvyklého,“ ohlásil Peter dokončení prvotního průzkumu.

„Co vysílačka? Někaké signály?“

„Ani pípnutí, Isao,“ odpověděla radistka Térka.

„K té planetě se blížíme už celý týden, a pořád nic,“ postěžoval si Peter.

„Lepší týden nic než jedno potenciálně smrtící překvapení,“ odbyla ho za mě Žala.

„Přichozí signál,“ ohlásila Térka překvapeně a hned dodala: „Je nadsvětelný.“

„Volají nás z planety?“ zeptala se Emíja.

„Těžko říct, nadsvětelný signál se nedá zaměřit.“

„Chápu, může to být odkudkoliv,“ pochopila.

„Je to z Tylvy,“ prozradila nám Térka.

„Pust' nám to,“ vyzval jsem ji.

„Prezident Hyrgon, čemu vděčíme za tu poctu.“

„Osobně jsem vám chtěl poděkovat za dobrou radu, Isao Watanabe.“

„Radu? Já vám dal nějakou radu?“ nemohl jsem si vzpomenout.

„Těsně před odletem jste nám poradil, abychom nahráli zpověď tota Truheka a pak ji vysílali směrem k Ragónu.“

„Soudě podle vaší usměvavé tváře, soudím, že to dopadlo dobře.“

„Kdyby jen dobře, dopadlo to výborně.“

„Takže problém s obřími mravenci byl vyřešen.“

„Zas tak moc výborné to není, ale posuďte sami.“

„Truhekovu zpověď jsme vysílali několik dní a jediné, čeho jsme tím dosáhli, bylo další veřejné prohlášení totů.“

„Truhekovu zpověď označili za lež a samotného Truheka vyloučili ze svých řad jako zrádce víry. Následně zakázali šíření onoho záznamu. Jenže to už bylo pozdě, sémě pochybností zakořenilo.“

„Před čtyřmi dny se v blízkosti Ašjulu objevilo několik mravenců. Totové neváhali ani na okamžik, nasedli do letadel a prchli. Někteří přiletěli k nám na Zaru, ale většina letěla na Ryzu, kde požádali o azyl.“

„Doufám, že jste jim ho poskytli?“ pronesl jsem pobaveně.

„Poskytli a ochotně jsme jim přidali i kvalitní ubytování ve státním zařízení.“

„Ve státním zařízení?“

„Pan prezident má na mysli vězení, Emíjo.“

„Přesně to si zasloužili,“ prohlásila Emíja uspokojeně.

„Co se dělo dál, pane presidente?“

„Jak si jistě vzpomenete, máme značné množství zajatých ragónských vojáků.“

„Myslím, že jste se o nich kdysi zmínil.“

„Petere,“ napomenul jsem ho.

„Vysvětlili jsme jim situaci a nabídli jim, aby od nás přijali konvenční zbraně a pod vedením našich a ryzanských vojáků, šli chránit své spoluobčany. Většina z nich naši nabídku přijala, ale našlo se dost takových, kteří nám buď nevěřili, nebo nás rovnou obvinili ze zrady právě víry, jako by nás ta jejich víra zajímala. Nejhorší byli jejich velitelé, ti nás

obvinili z únosu totů a mravence jsme na ně měli také poslat my, tedy pokud jsme si to celé nevymysleli.“

„Každopádně tažení našich sjednocených vojsk pokračuje velmi dobře. Na mnoha místech jsou vítáni jako zachránci před jistou smrtí. V zamořených oblastech dokonce našli mnoho vesnic nedotčených mravenci.“

„Nutno říct, že tamní obyvatelé si byli vědomi nebezpečí, které je obklopovalo, a příchozí vítali s obrovským nadšením a bylo jim úplně jedno, odkud jejich zachránci přicházejí.“

„Co se uvězněných totů týče, drtivá většina přeživších Ragóňanů je toho názoru, že tím, jak je zbaběle opustili, ukázali pravou tvář ašánského náboženství a začali hledat odpovědi na své otázky jinde.“

„Asi vám nemusím říkat, že Gurač a jeho přátelé se okamžitě chopili své příležitosti a káží pravdu o Togasovi a jeho následovnících.“

Třetí planeta

„Zvláštní, za několik dní vstoupíme na oběžnou dráhu, a pořád si nás nikdo nevšiml. Přitom se blížíme z noční strany.“

„Možná jsme se zmýlili, Terezo. Třeba se nejedná o domovskou planetu démonů.“ Přiznávám, že tato myšlenka mě napadá už delší dobu.

„Souhlasím s Isaem,“ podpořil mě Untar. „Kolem planety neobíhá jediný umělý satelit. Vlastně, on tam není ani ten přírodní.“

„Vyspělá civilizace se bez umělých družic neobejde.“ Žala přispěla svou troškou do mlýna.

„Takhle se to nedá brát, Žalo. Na Fagaře jste dokázali vymyslet a postavit nadsvětelný stroj, přitom jste ani nevěděli, že něco jako družice existují.“

„Pravda,“ připustil Půgl, „jenže to byl náš první kosmický krok. Zbytek naší technologie byl zaměřen na místní války. Vždyť jsme ani neznali bezdrátovou vysílačku.“

„A démoni měli už před patnácti stoletími mezihvězdný pohon, laserové zbraně a jaderné bomby,“ Untar pokračoval v rozvíjení Půgltovy myšlenky.

„Ani si nechci představit, jak by náš svět vypadal, kdyby někdo na Fagaře získal přístup k tak ničivým bombám,“ otrásl se Pítu.

„Třeba vyhubili sami sebe,“ napadlo Kaklta.

„Možné to je, ale nezapomínejte, že palubní teleskop odhalil řadu slabých zdrojů světla na povrchu planety,“ připomněl jsem jim.

„Jenže jsou strašně slabé, klidně by se mohlo jednat o vodní plochy plné světélkujících řas nebo něco takového.“

Mohlo by to být tak, jak říká Emíja, ale neznělo mi to moc pravděpodobně. Na oběžnou dráhu vstoupíme za dva dny a pak budeme moudřejší. Nyní jsme ještě příliš daleko pro detailní pozorování povrchu.

„Právě jsme vstoupili na oběžnou dráhu planety,“ oznámila Žala prostřednictvím palubního rozhlasu, ne kvůli nám, ale kvůli členům posádky, kteří nebyli v řídicí místnosti.

„Co rádio, Térko?“

„Pořád nic, Isao. Na rádiových frekvencích není vůbec nic, ani záchvěv frekvence.“

„Co radar, Petere?“

„Žádná řízená střela na nás neletí, šéfe.“

„Tím nám chceš říct, že tam dole létají řízené střely?“ zeptal jsem se, i když mi bylo jasné, že Peter jen šaškuje.

„To ne, jen jsem chtěl říct, ...“

„To by mě opravdu zajímalo, co jsi chtěl říct tím, že jsi řekl něco úplně jiného, než jsi měl na mysli?“ Skočila mu do řeči Emíja.

„Jen jsem chtěl říct, že nám nic nehrozí,“ bránil se Peter.

„Pak proč jsi místo toho řekl něco, co vyznělo, jako že to nebezpečí hrozí někomu jinému?“

„Zaměřte palubní teleskop na povrch planety!“ Trochu rázněji jsem zarazil rozvíjející se debatu.

O chvíli později se na hlavní obrazovce objevil povrch planety.

„Jestli je podle vás tohle zničená civilizace, tak by mě zajímalo, jak si představujete tu prosperující?“

Na Peterova slova nikdo nereagoval. Všichni jsme sledovali výjev odehrávající se na hlavní obrazovce.

Hlavní Galileův teleskop – i když teleskop se tomu říkalo už jen ze setrvačnosti. Ve skutečnosti to byla vysoce výkonná kamera s kvalitní optikou. Obraz, který nám nyní zprostředkovával, ukazoval část jedné osady.

I když je slovo osada nedostatečné, velikostně by odpovídalo městu, ale podle všeobecně známých měřítek to městem není. Podle vzhledu bych to spíše přirovnal k vesnici.

Nevelké domky byly nahodile rozesté po širokém okolí a mezi nimi rostly stromy. Rozhodně se nejedná o les, spíše bych řekl, že místní žijí více v přírodě než obyvatelé ve společenství.

A pak tam jsou jejich dopravní prostředky. Jenže jak je popsat? Při velkém zvětšení to vypadá jako mýdlová bublina.

A tvor sedící uvnitř? Není moc dobře vidět, ale jsem si jistý, že má dvě ruce a jeho hlava vypadá špičatě. Jako kdyby měl hodně dlouhý nos, ale klidně to může být pilotní maska.

„Sledujte tu letící bublinu,“ nařídil jsem. „Jsem zvědavý, jak se z ní vystupuje.“

Naše sledování trvalo jen chvíli. Jenže jeho konec byl zklamáním. Místo přistání nám totiž zakrýval strom. Jediný nový poznatek byl ten, že místní mají dvě nohy a zřejmě jsou vyšší než my, ale to už je jen náš odhad. Soudíme tak podle okolí, ale to může být zavádějící, neboť jeho přesné rozměry nám také nejsou známy.

„Zkus najít nějaké náměstí, nebo park,“ požádal jsem Emíju, která obsluhovala teleskop.

„Tady to je!“ zvolala Emíja po několika minutách usilovného hledání.

Víc říkat nemusela, neboť jsme to všichni viděli na obrazovce. Podle všeho to bylo náměstí a domorodců tam bylo hodně. Jenže nahoru se nikdo nepodíval, tudíž nám stále unikal jejich přesný vzhled. Nicméně se ukázalo, že protáhlý obličej pilota onoho vznášedla nebyl způsoben maskou.

„Místní mají pořádný čenich,“ okomentoval to Peter.

Měl pravdu, opravdu to vypadalo, jako by měli čenich a také vysoké a špičaté uši.

Postupně jsme takto prohlédli všech pět zdejších kontinentů, ale všude to vypadalo velmi podobně a hlavně nikde jsme neviděli nic, co by připomínalo zbraně nebo vojáky.

Proto jsem se rozhodl, že začneme vysílat rádiový signál v naději, že nám odpoví. Jenže planeta pod námi mlčela.

Nejprve jsme jednou obletěli planetu a přitom jsme vypustili několik malých retranslačních družic. Poté jsme čekali na odpověď.

Když jsme nic nezachytili, rozhodl jsem, že planetu obletíme ještě několikrát a budeme vysílat nepřetržitý signál.

„Pořád nic?“ Zeptal jsem se Térky po dvou dnech nepřetržitého vysílání.

„Vypadá to, že místní zřejmě neznají rádio, nebo ho nepoužívají,“ odpověděla mi.

„Ať už tomu je jakkoliv, důležité je, že nám neodpovídají.“

„Podle mě je důležitější, že po nás nestřílejí,“ ozval se Peter.

„Přistaneme,“ rozhodl jsem se po krátkém uvážení.

„Emíjo, najdi nám nějaké vhodné místo.“

„Térko, spoj se se Zemí a řekni jim, že jsem se rozhodl přistát na planetě.“

Prostřednictvím palubního rozhlasu jsem sdělil své rozhodnutí zbytku posádky a zároveň je tím vyzval, aby zaujali svá místa.

„Něco mám,“ ozvala se Emíja.

„Tak nám to ukaž.“

Na obrazovce se objevil záběr jakéhosi lesního města s velkou loukou uprostřed. Prostoru pro přistání tam bylo dostatek, ale mě se to přesto nelíbilo.

„Raději bych přistál u normálního města.“

„Chápu,“ utrousila Emíja. „Pro ten případ zde mám tohle město. Na jeho severním okraji je velká louka. Galilea tam ani nebude vidět.“

„To už se mi líbí víc. Pošli Žale souřadnice.“

„Už je tady mám,“ Žala vzápětí potvrdila přijetí souřadnic. „Za patnáct minut zahájíme vstup do atmosféry.“

Ani v průběhu Galileova sestupu nepřišla žádná rádiová zpráva z povrchu. Díky této nepříjemnosti jsme neunikli pozornosti místních.

Ostatně se ani nebylo čemu divit. Galileo sice není kolos, ale i tak je dost velký. A to se zkrátka nedá přehlédnout, zvlášť když jsme proletěli přímo nad městem. Typický zvuk doprovázející náš let atmosférou byl dostatečnou zárukou, že si nás někdo všimne.

A také si nás všimli. Za několik minut po přistání byl Galileo obklopen zvědavci z řad místního obyvatelstva a my jsme konečně měli možnost pohlédnout do tváří zdejších obyvatel.

„To jsou Anubové,“ prohlásil sebejistě Peter.

„Kdo?“ Kaklt mu nerozuměl.

„Anubis byl bůh starověkých Egyptanů. Měl lidské tělo a psí hlavu,“ vysvětlil mu Peter. „A tihle se mu dost podobají.

Pro potvrzení svých slov vyhledal v počítači obrázek Anubise. Jenže výsledek, kterého dosáhl, nebyl příliš přesvědčivý. Těla místních sice vypadají lidsky a jsou o dobré dvě hlavy vyšší, ale to je jen detail. Nicméně, ty hlavy nevypadaly moc jako psí. Uši ano, ale to bylo vše, oči měli třibarevné jako my. Zato čenich mi připomíná psa jen pokud je onen pes nějak šmrncnutý krávou.

„Jak to vypadá se složením venkovní atmosféry?“ obrátil jsem se na naší genobioložku Terezu.

„Atmosféra je pro nás bezpečná,“ odpověděla stručně Tereza, „v odebraném vzorku plynu jsme našli bakterie Fugla.“

„Ty jsou přece na Tylvě?“

„To ano, ale tam je zavlekli démoni z hvězd, Untare.“

„To ale znamená, že jsme na planetě démonů,“ usoudil jsem.

„Ne nutně, Isao. Mezi tylvanskými a těmi zdejšími bakteriemi je značný rozdíl. Ale to, a tím si jsme jisté, zapříčinilo oněch patnáct staletí izolace. Přesto nemůže být pochyb o společném původu obou bakterií.“

„Také nesmíme zapomínat na fakt, že bakterie Fugla byly na Tylvu zavlečeny démony a zde to mohlo, ale nemuselo být stejné.“

„Takže nám ty bakterie nic neříkají,“ shrnula to Térka.

„Zatím ne, ale až získáme vzorek od místního jedince, tak to hned potvrdíme, nebo vyvrátíme.“

Sjerp

„Nevídím u nich nic, co by připomínalo zbraně.“

„Vidle a pochodně také nemají.“ Na Peterovy nejapné poznámky jsme už byli zvyklí, a proto jsme je většinou ignorovali.

„Térko, poslala jsi zprávu na Zemi?“

„Vzkazují nám, abychom byli opatrní, Isao.“

„Zdá se mi to, nebo se opakují?“

„Petere, sklapni,“ vyzvala ho Žala. Patrně už měla těch jeho potrhých vtípků plné zuby.

„Žalo, jdeš se mnou ven. Ostatní zůstanou uvnitř a budou pozorně sledovat nás a naše okolí. Vše podezřelé nám okamžitě hlase,“ rozhodl jsem.

„Já bych měla jít také,“ ozvala se Tereza. „S čalí potřebujeme odebrat alespoň jeden vzorek.“

„To musí počkat. Bezpečnost je důležitější, a také nevím, jak bys jim vysvětlila, co po nich chceš. Když neznáme jejich jazyk,“ odmítl jsem ji.

Za několik minut jsme byli navlečeni v ochranných oblecích a v přechodové komoře.

„Venkovní dveře jsou odemčené, můžete jít.“

„Rozumíme, Horýne. Otvírám venkovní dveře,“ vzkázal jsem mu v odpověď.

„Dobré pořízení,“ popřál nám.

Dveře malé přechodové komory se lehce otevřely a nám se naskytl pohled na velký dav místních obyvatel. Hodnou chvíli jsme tam stáli a tiše pozorovali domorodce. A domorodci tiše pozorovali nás.

Nevím, jak dlouho trvalo, než Žala spustila žebřík po kterém jsme sestoupili dolů. Ale dozajista to bylo několik minut, přičemž jsem nabyl dojmu, že od těchto tvorů nám žádné nebezpečí nehrozí.

Jakmile jsme oba stáli na pevné zemi, přiblížil se k nám jeden místní a něco nám řekl. Přičemž se lehce uklonil. Jeho slova byla vyřčena srozumitelně, ale v nám neznámém jazyce, tudíž jsme mu nerozuměli. Přesto jsme nepochybovali o jejich významu.

V odpověď jsme se taktéž uklonili a trigem jsem řekl: „těší nás, že vás poznáváme.“ Abych byl upřímný, nějak jsem nevěděl, co říct. První kontakt jsem navazoval už dvakrát, ale tehdy jsem měl k dispozici hotovou analýzu místního jazyka a téměř okamžitý překlad.

„Tos řekl moc krásně, Isao,“ posmíval se mi Peter. „Škoda, že ti nerozuměli ani slovo.“ Ignoroval jsem ho.

„Titlan?“ řekl, nebo spíše se zeptal domorodec a ukázal na mě prstem.

„Isao,“ řekl jsem své jméno a ukázal na sebe. „Žala,“ představil jsem svou společnici.

„Tytlan?“ Zopakoval svou ukázkou a opět na mě ukázal. Pak ještě dodal: „stráce.“ Načež ukázal kamsi k obzoru.

„Isao,“ ozvala se Emíja: „Ze směru kterým ukazuje, přilétá jedna koule. Bude tu asi za dvě minuty.“

„Zřejmě v ní bude ten stráce. Jestli to nebude místní pohlavár,“ napadlo Žalu.

„To je možné, počkáme a uvidíme,“ rozhodl jsem.

„Vítejte na Sjerpu, jmenuji se Ceširp a jsem strážce této oblasti. Omlouvám se za své zpoždění, ale Tecry o vašem přiletu nikoho neinformovaly, i když o vaší přítomnosti v soustavě věděly už několik dní.“

Tak nevím, co mě zaskočilo víc. Jestli zjištění, že o nás jejich Tecry – to zřejmě bude jejich vláda, nebo armáda – o nás věděly a nikomu to neřekli. Nebo to byl trig, jazyk, kterým nás přivítal? Kde se ho naučil?

„Vy ovládáte trig?“ Zeptala se překvapeně Žala.

„Všichni strážci ovládají tuto řeč.“

„Kde jste se naučil jazyk Vesmírného společenství?“

„Učí nás ho Tecry, pane.“

Vlivem překvapení jsme se zapomněli představit. „Omlouvám se, já se jmenuji Isao Watanabe a toto je Žala,“ napravil jsem svou chybu.

„Je mi ctí vás poznat, pane Isao Watanabe a pane Žalo.“

„Paní,“ opravila ho Žala.

„Omlouvám se, paní Žalo,“ omluvil se Ceširp, ačkoli chyba byla spíše na mé straně.

„Jak mohou vaše Tecry znát jazyk Triganů? A proč vás ho učí?“

„Před mnoha staletími bylo předpovězeno, že nás navštíví mírumilovné bytosti nazývající se Trigané. Odhadovaný časový rámec sice byl asi tak za pět set až tisíc let od naší doby, ale já osobně jsem rád, že jste přiletěli už teď, Trigané a ne až za života mých vzdálených potomků.“

„Ale my nejsme Trigani.“

„Ale vždyť mluvíte řečí trig, pane Isao Watanabe?“

„Říkejte mi prosím jen Isao. A co se našeho původu týče? Já jsem člověk a pocházím z planety Země a má společnice je Fagařanka z planety Fagara. Ti Tecry kteří vás učí řeči trig. Co jsou zač? To jsou nějakí učenci?“

„Tecry nejsou živé bytosti, jsou to prostě Tecry.“

„To jste nám to moc nevysvětlil.“

„Okamžik, paní Žalo, vyhledávám adekvátní označení,“ požádal Ceširp o strpení.

„Fascinující, vůbec jsem netušil, že Tecry disponují takovými znalostmi,“ Ceširp promluvil po několika vteřinách ticha. „Tecry vás prozkoumali a označili vás za člověka, pane Isao. Ale u paní Žaly tvrdí, že pochází z planety Frafa, nikoli z Fagary.“

„Frafa je velmi starý a téměř zapomenutý název mého světa.“

„Chápu. Pane Isao, Tecry určili slova, která je alespoň částečně popisují. Nejsou moc přesná, ale přesto by měla být dostatečně popisná. Je to nějaká počítačová síť.“

„Těm slovům rozumím, ale nechápu, jak zde můžete mít nějakou počítačovou síť a přitom ji nedokážete popsat vlastními slovy?“ Nešlo mi na rozum, vždyť ji přece museli vyrobit, udržovat a obnovovat.

„Nikdo neví, kde jsou jednotlivé Tecry umístěny, ani kolik jich je. Nikdy jsme je neviděli, tudíž netušíme, jak vypadají. Zkrátka jsme jen jejich uživatelé.“

Říct, že mě jeho prohlášení překvapilo, by bylo značně podhodnocené označení.

„Dávej pozor, Isao,“ ozval se mi v uchu Uganův hlas. „Sice se chovají mírně, ale fakt, že o těch Tecrách nic nevědí, naznačuje, že nepocházejí z této planety.“

„Myslíš, že to jsou oni, kdo se pokusil vyvraždit Ivají a Tylvu?“ Došlo mi, kam tím míří.

„Tady se jim to mohlo podařit.“

„A tu záhadnou síť zdědili po svých obětech,“ pochopil jsem.

„Hlavně se jich na to neptej. Mohlo by to být horší než kopnutí do vosího hnízda.“

„Rozumím ti, Ugane, ale musíme zjistit, na čem jsme.“

„Opatrně, pokud možno,“ vybízel mě Untar.

„Mám nápad,“ řekl jsem mu.

„Jak jste ty Tecry dokázali vyrobit, když o nich nic nevíte?“ Obrátil jsem se na Cešírpa.

„Ale my jsem je nevyrobili,“ odpověděl klidně.

„Nechápu,“ předstíral jsem nechápavost. Nicméně Uganova teorie začínala nabývat na reálnosti.

„Jedná se o naši historii a činy našich předků za které se velice stydíme,“ to zní nadějně, když se za to stydí.

„V oněch neblahých dobách nám vládla skupina krutých tyranek. Navzdory všem válkám, které mezi sebou vedly, dokázala jedna diktátorka dobýt i vesmír a díky této výhodě ovládla náš svět.“

„Jenže to nestačilo a začala pokukovat po kosmickém prostoru. A tak nařídila postavit několik velkých mezihvězdných plavidel, aby dobyla dvě nejbližší hvězdné soustavy.“

„Tuším, že to trvalo přibližně padesát let a tyranka se svého vysněného cíle nedožila. Po její smrti se moci ujala její dcera Dryka. Načež nechala vymazat jméno své matky z historie. Proč tak učinila? Nevíme. Ale povedlo se jí to.“

„Cesta první útočné skupiny měla trvat přibližně dvacet let a druhé dvacet pět let. Během cesty posílaly pravidelná hlášení.“

„První skupina objevila obyvatelnou planetu a hned na ni zaútočila.“

„Místní byli primitivní a naši postupovali rychle vpřed, přičemž domorodce vyvražďovali. Pak narazili na něco neznámého a začali prohrávat. Krátce poté se definitivně odmlčeli.“

„Druhá skupina dopadla zcela stejně.“

„O několik let později k nám přišel Muž z Hvězd. Rychle navázal kontakt s malou protivládní skupinou a z jejích členů sestavil první skupinu strážců, kterým pomohl sesadit vrchní diktátorku a celý její režim.“

„My, strážci, od té doby chráníme náš svět před opětovným pádem do tyranie a bdíme nad dodržováním zákonů.“

„Takže jste zdejší vláda,“ usoudila Žala.

„Ne, strážci jsou podřízeni vládě.“

„Jestliže jste podřízeni vládě, tak jak jí potom můžete zabránit ve znovu nastolení tyranie?“ Nějak mi to nedávalo smysl. „Vždyť vládě stačí dosadit své lidi do klíčových pozic, tím ovládnout všechny strážce. Kdo by jí pak stál v cestě?“

„Rozumím, co tím myslíte, pane Isao. A rovnou vám říkám, že něco takového není možné.“

„Naše vláda je volená, a to pravidelně, jednou za pět let. My strážci musíme po volbách prozkoumat mysl každého ze zvolených jedinců. A pokud u někoho najdeme myšlenky na obnovu tyranie či jiné nepřístojnosti, je okamžitě vyloučen a jeho místa se ujme náhradník.“

„Jak prozkoumat mysl? To jako, že umíte číst vzpomínky?“ zeptal jsem se.

„To by ale bylo strašně zneužitelné, kdyby někdo dokázal číst myšlenky druhých.“

„Ano, pane Isao, umíme číst myšlenky. A ne, paní Žalo, zneužití je téměř nemožné.“

„Řadoví Sjerpané dokážou používat pouze běžnou formu komunikační telepatie. Číst vzpomínky dokážou jen strážci, a k tomu se nás musí sejít alespoň pět. Většinou jich je sedm či osm. Přesný počet záleží na síle jednotlivých strážců a čtené osobě.“

„Vy mezi sebou komunikujete pomocí myšlenek?“ vyletělo z překvapené Žaly.

„To je doslovný popis.“

„Fascinující,“ užasl jsem. „Na jakou vzdálenost dokážete tímto způsobem komunikovat?“ Zajímalo mě.

„To je trochu složitější. Máme totiž tři formy telepatie.“

„Tři formy?“

„Ano, pane Isao. Tři formy, vlastně čtyři, když k tomu započítám nás, strážce.“

„První formě říkáme směrová a má dosah nějakých sedm set metrů. Říkám dobře tu jednotku? Tak mi jí sdělila Tecra.“

„Ano, metry jsou v pořádku,“ potvrdil jsem mu s údivem.

„Slouží k přímé komunikaci mezi dvěma jedinci na krátkou vzdálenost.“

„Druhá varianta je všesměrová. Dosah má přibližně sto metrů a dá se s ní oslovit několik vybraných jedinců, nebo všechny osoby v dosahu.“

„Třetí variantě říkáme dálková. Bez potíží dosáhne na druhou stranu naší planety. Možná dosáhne i dál, ale od převratu už nelétáme do vesmíru, a tak nemáme jak zjistit její skutečný dosah.“

„Čtvrtá forma je velice vzácná. Každý jedinec u kterého se projeví, je neprodleně zanesen do seznamu a většina z takto obdařených se v dospělosti stává strážcem.“

„Fascinující,“ v ten okamžik jsem se na víc nezmohl.

„A jak to souvisí s těmi Tecrami?“ Žalu to ohromilo o něco méně.

„Dost úzce. Před příchodem onoho vesmířana jsme totiž telepatii v podstatě neovládali. Vlohy zde byly, ale reálné užití bylo velmi vzácné.“

„To jako že vám ten tvor zesílil vaše vrozené telepatické nadání?“ Napadlo mě.

„Přesně tak, navíc nám věnoval své Tecry, byť omezil některé z jejich funkcí. Obával se totiž, že bychom je mohli zneužít pro válku.“

„Jak byste je mohli zneužít pro válku?“ Samozřejmě, že pozemské armády používaly počítače. Sloužily k analýze dat, navádění střel a tak podobně. Ale k obejití těchto omezení by stačilo postavit vlastní počítače.

„V nesprávných rukou by se z Tecer mohla stát hrozná zbraň. Podívejte,“ Ceširp natáhl ruku a za nepatrný okamžik se mu na ní objevilo nějaké ovoce.

„Tecry ovládají okamžitou anihilaci hmoty. Sice ji mohou používat výhradně strážci, neboť tecry dokážou zpracovat maximálně dvacet souběžných příkazů. Nicméně si asi dovedete představit, jaké zlo by se s takovou technologií dalo napáchat, kdyby nebyla jištěná.“

„K čemu tedy ty Tecry používáte?“ Přetlumočil jsem Peterovu otázku.

„Tecry mají obrovskou paměť a také nám dodávají veškerou energii, kterou potřebujeme. A v neposlední řadě nám vytvářejí votry.“

„Votry je dopravní prostředek, kterým jsem přiletěl,“ vysvětlil Ceširp, když viděl můj nechápavý výraz.

„Jak se ten Muž z Hvězd jmenoval?“ chtěla vědět Emíja.

„Je to zvláštní, ale nevíme. V našich záznamech žádné jméno nemáme a Tecry nám ho odmítají sdělit. Prý je to v nepřístupné části.“

„Škoda, doufal jsem, že se o něm dozvíme něco víc,“ ozval se mi v uchu Emíjin zklamavý hlas.

„Jméno neznáme, ale nedaleko odsud stojí pomník prvních strážců a Muže z Hvězd.“

Tak to jsou oni, první strážci.“

„Jadoha Moudrý býval jedním z největších učenců své doby. Nějakou dobu byl všeobecně uznávaným profesorem na Hytuanově univerzitě v tehdejší sídelní městě. Jenže se postavil proti kosmické invazi, a tak byl den po útoku na první svět propuštěn a následně uvězněn.“

„Kastuk Ušlechtilý býval řadovým lékařem, jenže se veřejně postavil za propuštěného profesora Jadohu. Načež dopadl stejně jako Jadoha. Navzdory oficiálnímu zákazu provozovat lékařskou praxi pomáhal nemocným i nadále. Čímž si vysloužil několik let vězení.“

„Akšilepa Laskavá, jedna z posledních duchovních našeho národa. Svůj život zasvětila Bohu a pomoci druhým. Pokud je známo, tak se proti režimu provinila svými kázáními. Vyzývala své bližní, aby k sobě byli ohleduplní a navzájem si pomáhali. A vládu kárala za příliš tvrdý přístup k řadovým občanům.“

„Renison Jasnozřivý, filozof a vizionář. Ve svých knihách popisoval svět, jak by mohl vypadat, kdybychom si vládli sami. Za což se mu dostalo zákazu jeho knih a opakovaného věznění. Nicméně jeho vize se časem ukázaly jako reálné. Naše vládní struktura stojí na jeho základech dodnes.“

„Tinorepa Půvabná byla ve své době jednou z nejkrásnějších a nejoblíbenějších zpěvaček, pak se ale na jednom ze svých koncertů zastala Jadohy. Vyzvala veřejnost, aby se za něj všichni postavili a požadovali jeho propuštění na svobodu. O několik dní později se ocitla v protější cele.“

„Vařikop Potrhlý, o jeho minulosti se neví téměř nic, ale byl to on, kdo svedl všechny tyto Sjerpany dohromady. Říkalo se o něm, že nikdy neztrácel dobrou náladu a byl pro každou legraci, čímž si vysloužil přízvisko Potrhlý. Jeho činy však byly vždy ku prospěchu Sjerpu a byl jedním z nejlepších strážců v dějinách Sjerpu.“

„Muž z Hvězd, záhadná bytost z vesmíru, která zde strávil šedesát let. Během té doby nás naučil žít v míru a porozumění s druhými. Zesílil naše přirozené vlohy k telepatii a věnoval nám některé ze svých zázračných prostředků. Někteří Sjerpané věří, že nad námi neustále bdí a dohlíží na nás, ale to není doloženo.“

„Co se s ním stalo? Odletěl, nebo zemřel?“

„To první, říkával, že ho už bolí za krkem. Jak musí pořád zaklánět hlavu, aby nám viděl do tváře.“

„Tomu docela rozumím,“ souhlasil jsem.

„Kam odsud letěl?“ napadlo Horýna.

„V záznamech je uvedeno, že mířil domů, ale nikdo neví, kde to je.“

„Navštívili jsme planety Ivají a Tylva. To jsou světy, které vaši předci napadli. Na obou světech nám vyprávěli, jak byli napadeni a zachráněni. Na Ivají to byl Přítel z Hvězd a na Tylvě to byl Dobrý Obr z Hvězd.“

„Na Ivají nám ukázali nástěnnou fresku vyobrazující onoho Přitele. Tehdy jsme se domnívali, že se jedná o Trigana. Jehož průzkumný hvězdolet tam proletěl červí dírou a při nějaké neblahé události, možná i samotném průletu, zemřel zbytek posádky.“

„Na Tylvě měli podobný příběh a popis. Krátce před naším odletem objevili nástěnnou malbu zobrazující několik tyľvanů a Dobrého Obra

z Hvězd. Od počátku jsme se domnívali, že se jedná o tutéž osobu. Obraz nám to jen potvrdil.“

„A teď jsme zde před tímto sousoším. Už nemůže být ani těch nejmenších pochyb o tom, že Přítel z Hvězd, Dobrý Obr z Hvězd a váš Muž z Hvězd. Byli jedna a táž osoba.“

„Vyobrazení na Ivaji a Tylvě nebylo zcela dokonalé. Nepochybují ani o tom, že tvář na této soše je dokonalou kopií předlohy. Ale podobnost je nesporná.“

Jen ty Tecry a votry nezapadají do naší dřívější teorie. Trigané totiž nic takového neznají. K létání používají zulyty, jenže votry jsou o několik generací napřed.“

„S tím vám nijak nepomůžeme, pane Isao. O původu Muže z Hvězd nic nevíme. Jisté však je, že Tecry a votry nám přinesl právě on.“

„Co je to za nápis pod jeho sochou?“ Kaklt nás upozornil na malou cedulku.

„To je jedna ze záhad Muže z Hvězd. Ta slova jsou sice napsána naším písmem, ale v neznámém jazyce. Traduje se, že to jsou slova, která často používal v rozčílení.“

„Můžete nám je přeložit, pane Ceširpe?“ zeptal se Kaklt.

„Jistě.“

TY UŽ MĚ TAKY SEREŠ

Jak jsem očekával, ta slova mi nic neříkala.

„To si děláte legraci?“ Rozesmála se Tereza.

„Ještě nám řekni, že těm slovům rozumíš.“

„Aby né, vždyť je to moje rodná čeština.“

„Nesmysl, vždyť ten nápis tu je víc než čtrnáct století,“ pokusil se jí odbít Peter.

„Já netvrdím, že to dává smysl. Vždyť Češi před čtrnácti sty lety byli divoši, co se honili po lesích, přes hlavy se řezali železnejma klackama a vesmír považovali za sprosté slovo. Nehledě na to, že žádní Češi ještě nebyli, natož pak moderní čeština.“

„Tak kde se tu ten nápis vzal?“ Nechápal jsem.

Konec 3. dílu